

HARLEQUIN®

СУПЕР
РОМАНС

НОРА РОБЪРТС

Серина
Макгрегър знае
да цени добрия
професионалист,
още повече, кога-
то е и неустоимо
привлекателен...

***В пламъка
на страстта***

НОРА РОБЪРТС

В ПЛАМЪКА НА СТРАСТТА

Превод: Виктория Нанкинова, Богомил Сеизов

chitanka.info

Бащата на Серина Макгрегър знае, че неспокойната му дъщеря никога няма да се омъжи и да му роди мечтаното внуче, докато работи като крупие на луксозен кораб за забавления.

Ето защо залага на нищо неподозиращ Джъстин Блейд, негов съдружник и професионален картоиграч, когото изпраща на същия кораб. Серина знае да цени добрия професионалист, още повече, когато е неустойимо привлекателен...

ПЪРВА ГЛАВА

Пристигането на нови пътници винаги се съпровождаше с много шум и дори паника. Някои от тях вече бяха леко уморени след полета до Маями, други се чувстваха притеснени. Огромният бял презокеански кораб „Селебрейшън“ — техният билет към забавленията, почивката и романтиката — ги очакваше в пристанището. Веднъж качили се на него, те повече нямаше да бъдат счетоводители, секретарки или учители, а щяха да се превърнат в глезени пътници, на които през следващите десет дни им бяха обещани храна и развлечения. Рекламните брошури гарантираха това.

От панорамната палуба Серина наблюдаваше прииждащата тълпа. От това разстояние тя можеше да се наслаждава на цветовете и шума, към които никога не губеше интерес, без риск да попадне в неизбежната бъркотия, предизвикана от хиляда и петстотин души, опитващи се да стигнат едновременно до едно и също място. Готвачите, барманите и стюардесите вече бяха обсебени от работата, която щяха да вършат почти без прекъсване през следващите десет дни. Но Серина разполагаше с още време и му се наслаждаваше.

Минутите преди отплаването на кораба от пристанището бяха нейното свободно време. Тя си спомни първото си морско пътешествие. Тогава бе на осем години — най-малката от трите деца на финансовия магьосник Дениъл Макгрегър и доктор Ана Уайтфийлд Макгрегър. Пътуваха в първа класа, където стюардът ѝ поднасяше горещи кифлички и сок в леглото. На Серина това ѝ бе харесало по същия начин, по който сега ѝ харесваше малката ѝ каюта в частта на екипажа. И двете бяха приключение.

Тя си спомни също така деня, в който каза на родителите си за своите планове да постъпи на работа на „Селебрейшън“. Баща ѝ бе вдигнал пара заради намерението ѝ да прекъсне следването си. Колкото повече пара вдигаше, толкова по-отчетлив ставаше шотландският му акцент. Той твърдо смяташе, че миенето на палубите не е работа за жена, завършила „Смит“ на двадесетгодишна възраст, а

след това специализирала английски, история и социология. Тогава Серина го бе уверила, че това занимание не влиза в намеренията ѝ, а майка ѝ се бе засмяла и бе казала на Дениъл да остави детето на мира. И тъй като въпреки ръста си от метър и деветдесет и близо стокилограмовото си тегло Дениъл Макгрегър бе безпомощен срещу своите, както самият той ги наричаше, „женски“, не му бе останало нищо друго, освен да се подчини.

Така Серина започна работа и избяга от безкрайните години учение. Тя смени тристайния си апартамент в семейното имение в Хайанис Порт с едностайния „килер“ с матрак на този плаващ хотел. Никой от колегите ѝ не се интересуваше от нейния коефициент на интелигентност, нито от всичките ѝ дипломи. Те не знаеха, че баща ѝ, стига да пожелае, можеше да купи целия кораб, или че майка ѝ бе светило по гръдна хирургия. Те не знаеха, че най-големият ѝ брат бе сенатор, а вторият по възраст — щатски прокурор. Те не виждаха в нея нищо друго, освен Серина, а на нея точно това ѝ трябваше.

Тя вдигна глава и позволи на вятъра да поиграе с гъстата ѝ златиста коса, каквато можеше да се види върху старинните картини. Имаше високи скули и остра упорита брадичка. Кожата ѝ никога не загаряше от слънцето, а запазваше нежния си цвят на праскова, контрастиращ с тъмносините ѝ очи. Баща ѝ ги наричаше пурпурни, някои романтици ги определяха като лилави. Серина настояваше, че са сини и не признаваше по-различно мнение. Очите ѝ привличаха мъжете с уникалността си. Самата тя ги привличаше с елегантния сексапил, който излъчваше, без дори да се замисля за него. Ала всичко това не я интересуваше особено.

Серина смяташе, че един мъж е глупак, ако се подвежда по цвета на очите. Това бе въпрос на генетика и нямаше нищо общо с личността ѝ. В продължение на двадесет и шест години тя слушаше възторжени комплименти за очите си с дистанцирано учудване. В библиотеката на баща ѝ имаше миниатюрен портрет на прабаба му, която също се бе казвала Серина. Ако някой беше попитал, тя щеше да му обясни генетическия процес, довел до приликата в костната структура и цвета на очите, както и до този тип характер. Но мъжете, които срещаше, общо взето не се интересуваха от научни обяснения, а Серина пък не се интересуваше от тях.

Долу потокът от пътници изтъняваше. След малко щеше да засвири оркестърът и да забавлява пътниците, докато корабът се готви да отплава. На Серина щеше да ѝ бъде приятно да остане на чист въздух и да слуша ритъма на музиката и смеха. В ресторанта щеше да има повече храна, отколкото тези над хиляда души бяха в състояние да изядат, екзотични напитки и възбуда. Съвсем скоро палубите щяха да бъдат претрупани с хора, желаещи да хвърлят последен поглед към брега, преди да се озоват в открито море.

С лека меланхолия тя наблюдаваше последните пътници, качващи се на борда. Това бе последното пътуване за сезона. Щом се върнеха в Маями, „Селебрейшън“ щеше да отиде на док за два месеца. Когато корабът подновеше плаванията си, Серина нямаше повече да е на него. Тя вече бе решила, че е време да продължи нататък. Когато започна работа на кораба, търсеше едно-единствено нещо — свободата от годините учение, от семейните очаквания, от собствената си неуморност. Знаеше, че бе постигнала нещо през тази година самостоятелен живот. Беше открила независимостта, за която винаги се беше борила, и бе избегнала нишата, към която решително се бяха насочили толкова много нейни приятели от колежа — добрия брак.

Ала въпреки че бе открила свободата и независимостта, още не бе открила най-същественото — целта. Какво възнамеряваше да прави Серина Макгрегър с останалата част от живота си? Не желаше политическата кариера, избрана от братята ѝ. Не искаше и да преподава. Копнееше за вълнуващи преживявания и предизвикателства, които вече нямаше желание да търси в класната стая. Едно нещо обаче знаеше със сигурност — каквото и да бе нещото, което щеше да изпълни със смисъл живота ѝ от този момент нататък, тя нямаше да го открие, плавайки из Бахамите.

Време е да се слиза на брега, Рина, весело си каза тя. Всяко следващо приключение винаги те дебне зад ъгъла. А неведението за същността на това приключение го правеше още по-интригуващо.

Първата корабна сирена бе нейният сигнал. Серина се отдръпна от парапета и се отправи към каютата си, за да се преоблече.

След половин час тя влезе в корабното казино, облечена в своята напомняща смокинг униформа. Бе събрала косата си в кок, за да не пада по лицето ѝ. Ръцете ѝ съвсем скоро щяха да са прекалено заети, за да я оправят.

Полилеите светнаха и разсипаха светлина по червено-златистия килим в стил „Ар деко“. Продълговатите извити прозорци откриваха гледка към остъклената палуба, предназначена за разходки, и понататък към синьо-зелената морска шир. До стените имаше монетни автомати — тихи като войници, очакващи атака. Оправяйки папийонката, която никога не успяваше да нагласи както трябва, Серина се насочи към началника си. Като всеки истински моряк, тя изобщо не усещаше клатушкането на кораба под краката си.

— Серина Макгрегър докладва за застъпването си на смяна, сър — бодро заяви тя.

С бележник в ръка, той се обърна и я изгледа от главата до петите. С телосложението си Дейл Цимерман приличаше на боксьор лека категория. Той имаше гладко красиво лице, чийто загар грижливо поддържаше. Извивката на светлосините му очи бе очарователна. Буйната му коса бе изсветляла от слънцето. Дейл имаше репутацията на изключителен любовник и много държеше на нея. След като набързо огледа Серина, той леко се усмихна.

— Рина, никога ли не можеш да нагласиш това нещо правилно? — попита Дейл, пъкна тефтера си под мишница и оправя папийонката ѝ.

— Доставя ми удоволствие да ти създавам допълнителна работа.

— Да знаеш, сладурче, че ако сериозно си решила да се уволняваш след края на това пътуване, това ще бъде последният ти шанс да видиш рая.

Той я подръпна за папийонката, вдигна поглед към очите ѝ и се усмихна.

Серина повдигна вежди. Започналото преди една година настойчиво ухажване от страна на Дейл се беше превърнало в добронамерена шега за отказа ѝ да спи с него. Те дори бяха успели да се сприятелят, който факт изненадваше повече него, отколкото нея.

— Жалко, че ще пропусна това преживяване — въздъхна тя и попита с невинна усмивка: — Червенокосата хлапачка от Южна Дакота щастлива ли си замина за вкъщи?

Той присви очи.

— Някой някога да ти е казал, че забелязваш прекалено много?

— Повтарят ми го през цялото време. Коя маса е за мен?

— Втора.

Дейл извади цигара и, отдалечавайки се, я запали. Ако преди една година някой му бе казал, че такова изискано момиче като Серина Макгрегър не само ще успее да го задържи на разстояние, но и ще събуди у него братски чувства, той би му препоръчал да се прегледа при някой добър психиатър. Дейл сви рамене и отново съсредоточи своето внимание върху тефтера си. Той осъзна, че щеше да му бъде мъчно да се раздели с нея, и то не само заради собствените му чувства. Тя бе най-добрият му раздавач на карти.

В казиното имаше осем маси за карти. Серина и седемте други раздавачи щяха да си сменят местата при различните маси на ротационен принцип през останалата част от следобедна и вечерта, с кратко прекъсване за вечеря. При наличие на достатъчно играчи, казиното щеше да работи поне до два часа след полунощ, а при изключителен интерес, някои маси щяха да продължат и до три. Първото правило бе да се дава на пътниците това, което искат.

Още няколко мъже и жени, облечени в смокинги, се отправиха към работните си места. До Серина на втора маса застана един млад италианец, наскоро повишен в длъжност и назначен за крупие. Серина му се усмихна, тъй като си спомни, че Дейл я бе помолил да го държи под око.

— Забавлявай се, Тони — подхвърли му тя, забелязала вече насъбралата се зад стъклените врати тълпа. — Очаква ни дълга нощ. — Която ще се наложи да прекараме на крак, мислено добави Серина, когато Дейл даде сигнал да се отвори вратата.

Пътниците нахлуха в казиното. Не постепенно — те рядко влизаха един по един през първия ден на пътешествието. По време на вечерята тълпата щеше да пооредее, след което отново щеше да набъбне до след полунощ. Дрехите им не бяха официални — къси панталонки, джинси, боси крака — облекло, типично за следобедния комар. При отварянето на вратата Серина долови звуците на музиката, долитаща от палубата за разходка. След броени минути тези звуци бяха заглушени от трекането на монетните автомати.

Тя бе способна да различи комарджиите от обикновените играчи, както и обикновените играчи от зяпачите. Представители на всяка от тези три категории неизменно присъстваха във всяка група пътници. Щеше да има и такива, които никога преди това не са стъпвали в казино. Те просто щяха да се въртят насам-натам, привлечени от шума

и пъстроцветното облекло, преди да се решат да развалят едрите си банкноти на монетните автомати.

Някои идваха само за да се позабавляват, без да ги е наистина грижа дали ще спечелят, или ще загубят. Това бяха обикновените играчи — те идваха тук заради самата игра. Обикновено на зяпачите им трябваше много малко време, за да се превърнат в играчи. Те щяха да викат при печалба и да стенат при загуба.

Ала във всички ситуации неизменно присъстваха комарджиите. Те буквално обитаваха казиното по време на пътуването, като превръщаха играта на печалба и загуба в изкуство или налудничавая идея. Нямаха отличителни белези, не се обличаха по някакъв определен начин. Мистерията на корабния комарджия можеше да се открие както в една спретната мъничка старица от Пеория, така и в някой преуспяващ бизнесмен от Медисън авеню. Докато местата около масите се запълваха, Серина ги разделяше по категории. Тя се усмихна на петимата души, избрали нейната маса, и извади четири тестета карти.

— Добре дошли — поздрави ги Серина и започна да разбърква картите.

Само един час бе достатъчен, за да се покачи градусът на хазарта. Той проникваше през тютюневия дим и едва доловимата миризма на пот, която се усещаше в казиното. Ароматът на хазарта бе тежък и изкушаващ. Серина винаги се чудеше дали точно това не привличаше хората по-силно от светлините и зеленото сукно на масите. Миризмата и шумът на среброто в монетните автомати. Серина никога не играеше на тях, вероятно защото усещаше комарджиата в себе си. Преди доста време бе решила да не поема никакъв риск, освен ако шансът за успех не бъде на нейна страна.

По време на първата си смяна сменяше масата на всеки половин час, придвижвайки се бавно по залата. След почивката за вечеря всичко започна отначало. Казиното се напълни с повече хора, след като слънцето залезе. Масите бяха пълни, а рулетката не спираше да се върти. Дрехите станаха по-елегантни, сякаш вечерно време хазартът изискваше очарование.

Тъй като картите и хората се променяха през цялото време, на Серина никога не ѝ доскучаваше. Беше си избрала тази работа, за да се среща с хора — не само с богаташките деца, с които бе заедно в

колежа, а с най-различни типове хора. В това отношение бе успяла да постигне целта си. В същия момент на масата ѝ седяха един тексасец, двама нюйоркчани, един кореец и един жител на щата Джорджия, всеки от които тя бе успяла да определи по произношението. Това бе също толкова част от играта за нея, колкото и картите, които плъзгаше по зеленото сукно и никога не я отегчаваше.

Един след друг единият нюйоркчанин и кореецът напуснаха разочаровани играта. На масата на Серина останаха руса нюйоркчанка, облечена с тясна черна официална рокля, джорджианецът, който погледна замислено Серина и се въздържа от ход, и тексасецът, който обмисли възможностите, отпи от уискито си и направи знак на Серина да действа, както тя и направи.

— Скъпа — каза ѝ той, — прекалено си хубава, за да прибиращ парите на хората по този начин.

— Извинете — отвърна тя и с усмивка обърна картата си, след което определи залаганията.

Серина забеляза банкнотата от сто долара върху масата преди още да бе осъзнала, че някой бе седнал на освободения от корееца стол. Вдигна глава и срещна погледа на чифт студени и бездънни зелени очи. Хлад я прониза цялата. Тя с усилие премигна и погледна мъжа.

Той имаше волеви черти, но не беше с благородническа кръв. Серина успя да определи това веднага, вероятно по дългата неусмихваща се уста или по извивката на черните вежди. Или, може би, всичко се дължеше на вътрешното предупреждение, което трепна в съзнанието ѝ. Такъв мъж бе способен безмилостно да планира печелившия ход и да успее. Неговата гъста черна коса покриваше ушите му и се спускаше надолу към яката на бялата копринена риза. Кожата на продълговатото му лице беше също така загоряла, както и кожата на Дейл, ала едва ли той се грижеше за нюансите така, както това правеше нейният началник. Този мъж постигаше отделните елементи без усещане за мода.

Той седеше търпеливо, подобно на охранена котка, която се е свила и се е приготвила всеки момент да скочи. Серина осъзна, че стои неподвижно, втренчила поглед в него, едва когато едната му вежда въпросително се повдигна.

— Разменям сто — каза тя и се ядоса на себе си.

Със сръчни движения пъхна банкнотата в монетния автомат на масата, след което отброи чиповете. Когато залаганията бяха направени, Серина раздаде картите.

Играта започна. Мъжът с опасното лице извади тънка пура и продължи да играе мълчаливо. Тя разбра, че той бе истински комарджия.

Казваше се Джъстин Блейд. Предците му яздели бързи понита и ловували с лък и стрела. Серина се оказа права за аристократичната му осанка, макар и без наличието на благородническа кръв. В жилите му течеше отчасти кръвта на обикновени френски имигранти и уелски миньори. Всичко останало идваше от команчите.

Не беше живял в резерват и макар че на младини се бе сблъскал с бедността, беше свикнал с усещането на коприна върху кожата си. И то до такава степен, че, подобно на много богатите, почти не го забелязваше. Бе спечелил първия си залог едва на петнадесетгодишна възраст. Сега, двадесет години по-късно, играеше елегантни игри. Той беше, както Серина бе успяла да усети, комарджия. И вече преценяваше шансовете си.

Джъстин бе влязъл в казиното с намерението да прекара няколко часа в тиха игра. Един мъж бе в състояние да отпочине с малки залагания, когато можеше да си позволи да загуби. Тогава я бе забелязал. Очите му бяха минали по други жени, облечени в елегантни вечерни рокли, по блясъка на златните бижута и скъпоценните камъни и се бяха задържали върху блондинката в мъжки смокинг. Тя имаше тънка шия, подчертана от прическата ѝ и плисираната ѝ блузка, и се отличаваше с поведение, което издаваше благородно потекло. Но под всичко това той бе видял сексапил и за да го усети, не бе необходимо нито тя да се движи, нито да говори. Просто беше жена, за която един мъж би бил готов да моли на колене.

Джъстин наблюдаваше ръцете на Серина, докато тя раздаваше картите. Те бяха изключителни — тесни, с дълги пръсти, с нежни сини вени, прозиращи изпод повърхността на снежнобялата ѝ кожа. Правилните ѝ овални нокти бяха покрити с безцветен лак. Тези ръце бяха привикнали към крехки порцеланови чаши и френски сладкиши. Всеки мъж би жадувал да почувства допира на подобни ръце до кожата си.

Той вдигна очи и погледна право в нейните. Серина леко се намръщи и отвърна на погледа му. Защо ли, зачуди се тя, този мълчалив мургав мъж я караше да се чувства неуютно и едновременно с това да изпитва любопитство. Откакто бе седнал на нейната маса, не бе произнесъл нито дума — не бе заговорил нито нея, нито някой от другите играчи на нейната маса. Макар че печелеше с професионална последователност, изглежда не получаваше някакво удоволствие от това. На Серина ѝ се стори, че мъжът дори не обръщаше внимание на играта като такава. През цялото време я гледаше със спокойния си внимателен поглед и изражението на лицето му не се променяше дори при успешен ход.

— Обзалагам се, че късметът е на твоя страна, синко — весело каза тексасецът. Той хвърли поглед към малката купчинка чипове пред себе си, намръщи се и добави: — Радвам се, че поне на някой от присъстващите тук му върви в играта.

Серина събра чиповете и плъзна два двадесет и пет доларови маркера към Джъстин. Пръстите му покриха нейните. Докосването бе леко, ала достатъчно силно, за да я накара да го погледне в очите. Той не отмести поглед от нея и не помръдна ръката си от нейната. В допира му нямаше натиск, нямаше намекващо за флирт притискане, но Серина се почувства така, сякаш не пръстите им, а телата им бяха притиснати едно към друго. Като извика на помощ цялото си самообладание, тя бавно отдръпна ръката си.

— Нов раздавач на карти — спокойно каза Серина, забелязала с облекчение, че смяната ѝ на тази маса бе свършила. — Пожелавам ви приятна вечер.

Тя се запъти към следващата маса, заклевайки се пред себе си, че няма да погледне назад. Разбира се, веднага се обърна и погледът ѝ се сблъска с неговия.

Серина се ядоса и повдигна глава. Изразът на лицето ѝ стана предизвикателен. За първи път тази вечер видя дългата му уста да се извива в лека усмивка. Джъстин наведе глава, сякаш приемаше предизвикателството. Тя му обърна гръб.

— Добър вечер — спокойно каза Серина на новите играчи.

Луната все още се намираше високо в небето и хвърляше ивица светлина върху черната вода. От парапета, до който бе застанала, Серина виждаше белите връхчета на вълните. Минаваше два часът след полунощ и палубата беше празна. Тя харесваше сутрешните часове преди зазоряване, когато пътниците все още спяха, а ранната смяна на екипажа все още не беше започнала. Серина оставаше насаме с морето и вятъра и можеше да си се представи, в която епоха пожелаеше.

Тя пое дълбоко въздух и вдиша аромата на солта и нощта. След изгрев-слънце те щяха вече да бъдат в Насау и докато корабът бе в пристанището, казиното щеше да бъде затворено. Серина щеше да има цялата сутрин на свое разположение, ала все пак предпочиташе нощта.

Мислите ѝ се върнаха назад към часовете на работа, към мълчаливия комарджия, който бе седнал на нейната маса, за да печели и за да я наблюдава. Тя си каза, че това бе мъж, който със сигурност привлича жените, но не се учуди, когато забеляза, че е сам. Един странно завладяващ самотник, помисли си Серина. Привлекателен е, мислено призна тя и се наведе напред да подаде лицето си на игривия вятър. Привлекателен по един опасен начин. Ала в кръвта ѝ беше да възприема опасността като предизвикателство. Рисковете можеха да се пресметнат, процентите да се измерят и въпреки това... И въпреки това Серина бе далеч от мисълта, че мъжът щеше да върви по пътя на логиката.

— Нощта ви отива.

Тя вкопчи ръце в парапета. Макар че никога преди не бе го чувала да говори, макар че дори не бе усетила кога се бе доближил до нея, Серина знаеше кой точно стои зад гърба ѝ. Потрябваха ѝ доста усилия, за да запази самообладание. Сърцето ѝ туптеше бясно. Тя се обърна и го видя да се появява от тъмнината. Тъй като искаше да се увери, че гласът ѝ няма да трепне, Серина забави отговора си и го изчака да приближи и да застане до нея.

— До края ли имахте все същия късмет? — попита тя.

Джъстин задържа поглед върху лицето ѝ.

— Разбира се.

Серина безуспешно се опита да определило произношението му точния му произход. Гласът му бе дълбок, равен и без някаква особена интонация.

— Много добре играете — додаде тя. — Рядко в казиното ни влиза професионалист.

Стори ѝ се, че очите му за миг се усмихнаха, след което той извади тънка пура и я запали. Димът от пурата увисна във въздуха, после вятърът го разпръсна.

Серина отпусна един по един вкопчените си в парапета пръсти.

— Харесва ли ви пътуването?

— Дори повече, отколкото очаквах — отвърна той и замислено дръпна от пурата си. — А на вас?

— Това ми е работата — усмихна се тя.

Джъстин се облегна на парапета и сложи ръка до нейната.

— Това не е отговор, Серина.

Тъй като на ревера ѝ имаше етикет с името ѝ, тя само повдигна вежди, когато той я нарече по име.

— Харесва ми, господин...

— Блейд — тихо каза Джъстин и я погали с пръст по бузата. — Джъстин Блейд. Запомни го.

Серина не се отдръпна от допира му. Тя го погледна твърдо.

— Имам добра памет.

С едва забележима усмивка той кимна.

— Точно така. Затова си добър раздавач на карти. Откога се занимаваш с това?

Макар че Джъстин бе отместил пръстите си, кръвта ѝ все още кипеше.

— От една година.

Той изглеждаше учуден. Дръпна за последен път от пурата си, след което загаси остатъка от нея с крак.

— Ако се съди по начина, по който се оправяш с картите, бих казал, че е от доста по-отдавна.

Джъстин вдигна ръката ѝ от парапета и се вгледа в дланта ѝ, след което я обърна нагоре. Нежна и стабилна, помисли си той. Интересна комбинация.

— С какво си се занимавала преди това?

Макар разумът да ѝ подсказваше, че би било по-разумно да се отдръпне, Серина не издърпа ръката си от неговата. Тя усети сила и ум в докосването, въпреки че не беше сигурна в проявата им.

— Следвах.

— Какво?

— Каквото ме интересуваше. А вие с какво се занимавате?

— С това, което ме интересува.

Серина тихо се засмя.

— Струва ми се, че употребявате това доста буквално, господин Блейд.

Тя се опита да отдръпне ръката си, но пръстите му я задържаха.

— Точно така — тихо каза той. — Наричай ме Джъстин, Серина.

Погледът му обхвана безлюдната палуба, после тъмното безкрайно море.

— Това място не е подходящо за официални обръщения — добави той.

Разумът я караше да действа внимателно. Инстинктът ѝ внушаваше да се държи предизвикателно.

— Съществуват правила, регулиращи отношенията на членовете на екипажа с пътниците, господин Блейд — студено каза Серина. — Ръката ми трябва.

Той се усмихна и лунната светлина се отрази в очите му така, както би се отразила в очите на котка.

Джъстин повдигна ръката ѝ и притисна устните си към нея.

— И на мен ми трябва — тихо отвърна той. — А аз взимам всичко, от което имам нужда.

Дишането ѝ се беше ускорило, без тя да успее да го осъзнае. На тъмната безлюдна палуба Джъстин наподобяваше сянка с меден глас и опасни очи. Серина усети влечението на тялото си към неговото и ядосано потисна внезапния импулс.

— Не и сега. Прибирам се. Вече е късно.

Все още стиснал ръката ѝ в своята, той посегна към косата ѝ и започна да вади фибите от прическата ѝ и да ги хвърля в морето. Косата ѝ се разпиля върху раменете. Тя се стъписа от дързостта му и втренчи в него гневен поглед.

— Късно е — съгласи се Джъстин и зарови ръце в гъстата ѝ руса коса. — Ала ти си жена, създадена за нощните часове. Разбрах това в мига, в който те видях за първи път.

С движение, прекалено бързо и ловко, за да бъде предвидено, той притисна Серина с тялото си към парапета. Вятърът развя косата ѝ към морето, а кожата и придоби мраморен оттенък на лунната светлина.

Джъстин разбра, че желанието му бе по-силно, отколкото бе успял да осъзнае.

— Знаеш ли какво си помислих? — попита тя, като се стараяше гласът ѝ да не трепне. — Помислих, че си груб и досаден.

Той весело се засмя.

— Значи и двамата изглежда се оказваме прави. Трябва да ти призная, че за малко да се разсея по време на играта от мисълта за вкуса ти.

Серина застина на място. Единственото движение идваше от гъстите и златни кичури, танцуващи около лицето ѝ. След миг тя повдигна глава, а очите ѝ се замъглиха от предизвикателство.

— Жалко — промълви тихо и сви ръката си в юмрук.

Пътник или не, Серина реши да го удари така, както я бяха учили братята ѝ.

— Рядко се случва някой или нещо да отвлече вниманието ми — продължи Джъстин и се наведе по-близо към нея, от което мускулите ѝ се напрегнаха. — Ти имаш очи на вещица, а аз съм суеверен човек.

— Арогантен — да — вметна тя. — Но се съмнявам, че си суеверен.

Серина видя усмивката в очите му.

— Вярваш ли в късмета, Серина?

— Да.

Тя почувства как пръстите му, намирали се до този момент в косата ѝ, се плъзват надолу по врата ѝ. Устните му се доближиха до нейните. Някак си топлият му дъх накара устните ѝ да се разтворят и предпазливостта ѝ да се изпари. Едната му ръка продължаваше да държи нейната. Пръстът му описваше кръгово движение по дланта ѝ, сякаш за да ѝ напомни за усещането на устните му върху кожата ѝ. Като превъзмогна растящото си безсилие, Серина се отдръпна и понечи да го удари с юмрук в стомаха.

На около сантиметър разстояние от целта той спря ръката ѝ и силно я стисна. Тя се обърка и започна да се дърпа, ала Джъстин само се засмя.

— Очите ти те издадоха — каза той. — Ще трябва още да поработиш над тактиката си.

— Ако не ме пуснеш, аз...

— Какво? — прошепна Джъстин и отново допря устни до нейните с лекота, от която почувства как кръвта пулсира в слепоочията му.

Серина усети обземащото я чувство на удоволствие. Клепачите ѝ натезаха и се затвориха. Мускулите ѝ се отпуснаха. Свитата ѝ в юмрук ръка, която той продължаваше да стиска, омекна. За първи път през живота ѝ съзнанието ѝ се изпразни от мисли и заприлича на празен лист хартия, върху който Джъстин би могъл да напише каквото пожелаеше. Тя усети лека болка, когато той ухапа долната ѝ устна, и съзнанието ѝ отново се напълни, но този път не с мисли. Силното му тяло бе притиснато към нейното. Устните му бяха по-меки, отколкото някога бе предполагала, че могат да бъдат едни мъжки устни, наподобяващи с докосването си допира на коприна към гола кожа. Серина усещаше лекия вкус на тютюн и неговия собствен мирис, непроменен от одеколона. Джъстин прошепна името ѝ, както никой досега не го бе произнасял. Отхвърлила всякакви мисли на съпротива, Серина обви ръце около врата му и отметна подканващо главата си назад.

Той я хвана за косата с едната си ръка.

— Отвори очи — каза Джъстин.

Натежалите ѝ клепачи се повдигнаха и разкриха очите ѝ, замъглени от удоволствие.

— Искам да ме гледаш, когато те целувам.

Тя усети как желанието я сграбчва. Желания, нужди, тайни — всички те се сляха в една бурна експлозия. И макар че жадуваше да ги задоволи, Серина осъзна, че той бе мъж, който бе способен да разголи душата ѝ. Освен това тя не знаеше нищо за него. Изплашена, Серина се опита да се освободи от прегръдката му, ала Джъстин я притискаше прекалено силно. Някак подсъзнателно тя разбра, че отсега нататък той винаги щеше да взима каквото пожелаеше, без да обръща внимание дали тя искаше, или не.

Когато Джъстин я пусна, на Серина ѝ потрябва известно време, за да успокои дишането си. Той я погледна отново с онази странна способност да бъде напълно неподвижен и безмълвен. Очите му бяха станали непроницаеми. По навик тя обърна страха си в гняв.

— Ако си прочетеш брошурата, ще видиш, че в цената на билета не е включено нападането на членове на екипажа.

— Някои неща са безценни, Серина.

Нещо в интонацията на гласа му я накара да трепне. Стори ѝ се, че сякаш Джъстин вече бе поставил своя знак върху нея — отпечатък, който нямаше да ѝ бъде лесно да изтрие. Тя отстъпи назад.

— Стой далече от мен — предупреди го рязко.

Той се облегна на парапета, без да сваля поглед от силуета ѝ.

— Не — отвърна тихо. — Вече раздадох картите.

— Не ме интересува — изсъска Серина. — Така че ме изключи от играта.

Тя се обърна и се затича надолу по стълбите, водещи към следващата палуба.

Джъстин пхна ръце в джобовете си и се усмихна.

— Няма начин — каза просто той.

ВТОРА ГЛАВА

Серина обу зеленикавите си шорти и се промуши под леглото, за да си намери сандалите. Според изчисленията ѝ, по-голямата част от пътниците, които бяха имали намерение да прекарат деня на брега в Насау, вече го бяха сторили. Възможността да попадне в голямата блъсканица или да си проправя път между спрелите на кея таксите и екскурзионни автобуси бе минимална. Тъй като това бе последното ѝ пътуване до този град, тя също искаше да се почувства като туристка и да купи сувенири за семейството си. Проклинайки сандалите, които по някакъв необясним начин се бяха озовали в далечния ъгъл, Серина се пхна още по-навътре под леглото.

— Човек би си помислил, че след цяла година живот в този килер, би трябвало да съм станала по-подредена — промърмори тя, докато се измъкваше изпод леглото.

После легна на пода. В това положение ръцете ѝ докосваха страничните стени. От краката ѝ до стената оставаше едва около половин метър разстояние. До леглото ѝ имаше приковано към пода миниатюрно шкафче с огледало и малко празно пространство, минаващо за дрешник. Винаги бе смятала, че е цяло щастие, дете не страдаше от клаустрофобия.

Докато все още се намираше на пода, Серина си обу сандалите, после провери какво има в торбата, която щеше да вземе със себе си. Портмоне и слънчеви очила. Тъй като не можа да се сети за нещо друго, което би ѝ било необходимо, с лекота скочи на крака. За момент ѝ мина през ума да попита другите раздавачи на карти дали биха искали да дойдат с нея, но после се отказа от тази идея. Не беше в най-доброто си настроение и някой, достатъчно дълго работил заедно с нея, веднага би забелязал това и най-вероятно би я попитал за причината.

А последното нещо, което искаше да обсъжда, бе Джъстин Блейд. Всъщност, реши тя, нахлузвайки на главата си зеленикава бейзболна шапка, последното нещо, за което изобщо желаше дори да

мисли, бе Джъстин Блейд, с неговите студени зелени очи, дълга неусмихваща се уста и безмилостна привлекателност.

Когато осъзна, че мисли за него, Серина излезе от каютата си в още по-отвратително настроение. Още само девет дни, припомни си тя, подмина асансьора и се запъти нагоре по стълбите. В продължение на девет дни щеше да издържи каквото и да било.

Със самодоволна усмивка си спомни за търговеца от Детройт, който се беше подвизавал на нейната маса по време на цяло едно пътуване през пролетта на предишната година. Дори бе стигнал дотам, че я бе последвал надолу към каютите на екипажа и се бе опитал с приказки да я последва в каютата ѝ. Беше го разкарала, като му бе заявила, че главният корабен механик — един мургав италианец с огромни бицепси — ѝ е любовник. Усмивката ѝ се стопи при мисълта, че подобна тактика не би се оказала успешна спрямо тип като Джъстин Блейд.

Докато се изкачваше по стълбите, изтърканият мокет на служебната палуба премина в златисточервения килим, украсяващ пода на останалата част от кораба. Красиви полилеи осветяваха площадките на стълбището. Като излезе на горната палуба, Серина се здрависа с други членове на екипажа, намиращи се все още на кораба.

Двама мъже бяха застанали от двете страни на мостика — единият от тях носеше бялата униформа на първи помощник-капитан, а другият бе с работно облекло. Както обикновено, те упорито спореха за нещо, без обаче спорът им да прераства в караница. Очите на Серина срещнаха погледа първо на ниския русокос англичанин с неизчерпаема енергия. Тя му намигна, след което застана между двамата.

— Кой ли голям дипломат ви е поставил вас двамата да дежурите заедно на мостика? — попита Серина с престорена въздишка. — Струва ми се, че отново ще се наложи да се правя на рефер. Какъв е проблемът този път?

Англичанинът Джак заговори пръв:

— Роб твърди, че госпожа Диуолтър е богата вдовица. Аз пък казвам, че е разведена.

— Вдовица е — обади се първият помощник-капитан и скръсти ръце. — Красива и богата вдовица.

— Госпожа Диуолтър... — замисли се Серина.

— Висока — започна Джак, — с добре оформена къса червена коса.

— С хубаво телосложение — добави Роб.

— С еснафски вид — тихо добави Джак.

— Добре — бавно каза Серина, представяйки си една жена, която бе зърнала за съвсем кратко време в казиното предишната нощ. — Овдовяла или разведена? — запита се тя, свикнала с придиричивите спорове между двамата мъже. — Носи ли някакви пръстени?

— Точно така — хвана се за въпроса Роб и се усмихна самодоволно на колегата си. — Носи пръстени, а вдовиците носят пръстени.

— Както и тъпите първи помощник-капитани — подчерта Джак и хвърли поглед към пръстена с печат върху ръката на Роб.

— Въпросът е там — прекъсна го Серина, преди Роб да бе успял да отвърне каквото и да било, — какви пръстени носи — златна халка или пръстен със скъпоценен камък?

— Голям диамантен къс с размера на кокоше яйце — отговори Роб и погледна Джак със самодоволна усмивка. — Богата вдовица.

— По-скоро е разведена — разочарова го Серина. — Извинявай, Роб, ала ако изчисляваме процентните съотношения, това ще е вероятният отговор. Хората рядко носят диаманти с размера на кокоше яйце като израз на някакви чувства.

За да го утеши, тя приятелски го потупа по бузата, след което с рязко движение козирува.

— Разрешете да сляза на брега, сър!

— Изчезвай оттук — отвърна той и леко я побутна. — Иди да си купиш сламена рогозка.

— Точно това възнамерявам да направя — засмя се Серина и се затича по тесните железни стъпала надолу към пристана.

Слънцето светеше ярко. Въздухът беше влажен и благоуханен. Тя взе да се пазари с няколко навъртащи се по пристанището хлапета, продаващи мидени огърлици. После реши, че денят може би няма да е чак толкова лош. Разполагаше с няколко часа и можеше да прави каквото пожелаеше в едно от най-прелестните туристически местенца на Бахамите.

— Три долара — каза дългокракото тъмнокожо момче и протегна ръцете си, пълни с герданчета, направени от тъмни мидени черупки.

То носеше само къси панталонки и медальон, който бавно се окисляваше. Хлапето до него притискаше към ухото си малко портативно радио и гъвкаво се движеше под ритмите на реге музиката.

— Мошеник — шеговито каза Серина. — Един долар.

Момчето се усмихна, усетило в жената пред себе си човек, който умее да се пазари.

— О, хубава госпожице — започна да я убеждава то със звънкото си мелодично гласче. — Ако можех, щях да ви дам герданчето само заради хубавата ви усмивка, но баща ми ще ме набие.

Тя повдигна вежди.

— О, да, личи си, че те тормозят. Един долар и двадесет и пет цента.

— Два долара и петдесет цента. Събирал съм мидените черупки сам и съм ги нанизвал на светлината на свещ.

Серина се засмя и поклати глава.

— Следващото нещо, което ще ми кажеш, е, че си се сражавал с акули.

— Край бреговете на острова ни няма акули, прекрасна госпожице — гордо съобщи то. — Два американски долара.

— Един американски долар и петдесет цента, само защото ми харесва въображението ти.

Тя бръкна в торбата и извади портмонето си. Парите преминаха от ръката ѝ в джоба на късите панталонки на момчето за стотни от секундата.

— Заради вас, красива госпожице, поемам риска да отнеса бой.

Серина си избра герданче, след което му даде още двадесет и пет цента.

— Мошеник — промърмори тя.

Момчето ѝ се усмихна. Серина праметна торбата си през рамо и продължи по пътя си.

Точно в този момент го видя застанал сам на пристанището зад гърба ѝ. Тя не се изненада толкова, колкото предполагаше. Някъде вътре в себе си бе подозирала, че ще го види. Той бе облечен с бежова тениска, върху фона, на която кожата му изглеждаше почти медна, и изтъркани бермуди, които подчертаваха стройните му мускулести крака и хубаво телосложение. Въпреки че слънцето напичаше безмилостно, не си бе сложил тъмни очила. Изглежда не се нуждаеше

от тях. Точно тогава, когато Серина се чудеше дали не би могла просто да го подмине, Джъстин се приближи към нея. Движеше се леко, с грациозността на ловец — като мъж, който, неизвестно откъде ѝ хрумна тази мисъл, бе свикнал да ходи повече по пясък и трева, отколкото по асфалт.

— Добро утро — каза той и я хвана за ръката, сякаш срещата бе уредена.

— Добро утро — студено отвърна тя и демонстративно дръпна ръката си. — Не се ли включи в някоя от панорамните обиколки?

— Не. Не желая да ме водят.

Джъстин се запъти към града и повлече Серина със себе си.

Тя преглътна въртящите се на езика ѝ парливи думи и заговори с пресметнато приятен глас:

— Някои от панорамните обиколки наистина си струват. Те действително предлагат най-добрия начин да се разгледа града през ограниченото време, докато корабът е в пристанището.

— Ти си идвала тук и по-рано — отвърна той. — Защо не ми покажеш?

— В извън работно време съм — рязко отсече Серина, — и отивам да пазарувам.

— Чудесно. Тъй като вече си започнала — подзе Джъстин, поглеждайки към герданчето, което тя все още държеше в ръката си, — кажи ми кое е следващото място, където искаш да отидеш?

Серина реши, че с дипломатически методи няма да стигне далече.

— Разкарай се! Днес имам намерение да прекарам добре.

— Аз също.

— Сама — добави тя.

Той се спря и се обърна към нея.

— Някога да си чувала, че американците се движат заедно в чужбина? — попита Джъстин, взе герданчето от пръстите ѝ и го сложи на врата ѝ.

— Не — отвърна Серина и се постара с всички усилия да не се усмихне.

— Ще ти го обясня, докато разхождаме с карета.

— Отивам по магазините — напомни му тя.

— След тази разходка ще добиеш по-добра представа за това, откъде какво можеш да купиш.

Серина се опита да върви в крак с него, защото това бе по-добре, отколкото той да я влечи.

— Джъстин, приемал ли си изобщо някога отказ?

Той се замисли, после поклати глава.

— Не си спомням подобен случай.

— Така си и мислех — промърмори тя, спря се и го изгледа студено.

— Добре, нека го направим по следния начин — ако се падне „ези“, отиваме на разходка с карета, а ако се падне „тура“, отиваш да пазаруваш.

Джъстин бръкна в джоба си и извади една монета.

Серина се намръщи и я погледна подозрително.

— Сигурно е с две „ези“.

— Аз никога не мамя — каза той със сериозен глас и хвана монетата с палеца и показалеца си, за да може тя да я разгледа.

Серина знаеше, че би могла просто да откаже и да си тръгне, ала вместо това неволно кимна. Шансовете бяха равни. С професионално движение на китката Джъстин подхвърли монетата във въздуха, след което я хвана и я обърна върху opakото на ръката си. Падна се „ези“. Подсъзнателно тя бе предусещала точно този изход.

Когато конят бавно тръгна по улицата, Серина реши да запази високомерно мълчание — но само за около половин час. Познаваше себе си достатъчно добре и трябваше да признае, че ако наистина не бе поискала да се качи в каретата, нямаше да го стори. Не и без да се съпротивлява. Затова, вместо високомерно да замълчи, тя хвърли торбата си на пода на каретата и, пренебрегнала красотата на тесните улички, се обърна към спътника си.

— Ти какво правиш тук?

Той сложи едната си ръка върху облегалката, като пръстите му преминаха по косата ѝ.

— Наслаждавам се на разходката.

— Не ме будалкай, Джъстин. Искаше да бъдеш в компанията ми и ще бъдеш, освен ако не реша да извикам, че си ме нападнал и не изскоча от каретата.

Той я погледна, първо с любопитство, после с възхищение. Тя бе способна да го направи. Пръстите му се плъзнаха по врата ѝ.

— Какво искаш да знаеш?

— Какво правиш на „Селебрейшън“? — попита Серина и се отмести от приятното чувство, което ѝ доставяха пръстите му, докосващи тила ѝ. — Не ми приличаш на човек, който би предприел едно разтоварващо пътешествие из тропиците.

— Един приятел ми го препоръча. Бях се преуморил и той успя да ме убеди — пръстите му отново се плъзнаха по врата ѝ. — А ти какво правиш на „Селебрейшън“?

— Раздавам карти.

При този отговор Джъстин учудено повдигна вежди.

— Защо?

— Бях изморена — отвърна тя и неволно се усмихна.

Кочияшът започна монолога си за прелестите на острова, ала забеляза, че двамата не се интересуваха от нищо, освен един от друг. Той подвикна на коня, след което замълча.

— Откъде си? — попита Серина, колкото да започне разговора с нещо. — Имам навика да определям хората от кой край са, но теб не успях да отнеса към нито един.

Джъстин се усмихна тайнствено.

— Аз пътувам.

— А къде си роден? — настойчиво попита тя.

— В Невада.

— Вегас — кимна Серина. — Прекарал си известно време там. Смятам, че това е един хубав град за хора със съответните възможности.

Той само сви рамене. Тя се вгледа в профила му.

— И с това ли си изкарваш прехраната? С хазарта?

Джъстин се обърна и я погледна в очите.

— Да. Защо питаш?

— Снощи на масата имаше само двама комарджии — ти и мъжът от Джорджия, макар че той не беше достатъчно опитен.

— Ами другите? — любопитства Джъстин.

— Ами тексасецът просто харесваше играта, без да влага достатъчно мисъл в нея, а блондинката от Ню Йорк само се мислеше за комарджийка, ала не ѝ бяха много ясни нито картите, нито залозите.

В края на краищата или ще изгуби купища пари, или ще спечели по чиста случайност. Другият мъж от Ню Йорк беше наблюдателен, но не знаеше как да залага. Ти притежаваш способността да се съсредоточаваш, която способност отличава комарджията от обикновения играч.

Нежното клатушкане на каретата ѝ подейства успокояващо и Серина се отпусна и се усмихна.

— Много интересна теория — отбеляза Джъстин.

С върха на пръста си свали тъмните ѝ очила надолу към върха на носа ѝ, за да може да вижда очите ѝ.

— Ти играеш ли, Серина? — попита той.

— Зависи от играта и от залога — отвърна тя и побутна очилата нагоре към очите си. — Не обичам да губя — по погледа му разбра, че не говорят за карти, а за една много по-опасна игра.

Джъстин се усмихна и се облегна назад, като посочи нещо с дясната си ръка.

— Тук имат хубави плажове.

Като по команда кочияшът заговори пак и им даде кратко описание на острова, продължило докато се върнаха в отправното място.

По това време улиците бяха изпълнени с хора, повечето от които бяха туристи с издути пазарски чанти и фотоапарати. От двете страни на пътя имаше магазинчета, някои от тях с широко отворени врати и претрупани със стока витрини.

— Е, благодаря за разходката.

Серина се приготви да слезе от каретата, ала Джъстин обви ръцете си около кръста ѝ и леко я повдигна. За момент той я задържа на няколко сантиметра над повърхността на земята и тя се вкопчи в раменете му, за да запази равновесие. Беше много лека и това го учуди и го накара да разбере, че нейният сексапил и стилът ѝ го бяха заслепили до такава степен, че не бе осъзнал навреме колко миниатюрна бе всъщност. Хватката на пръстите му омекна и Джъстин нежно я постави на земята.

— Благодаря — успя да промълви Серина и се изкашля, за да прочисти гърлото си. — Приятно прекарване.

— Точно такива са плановете ми — отвърна той и я хвана отново за ръката.

Тя си пое дълбоко въздух. Разбра, че бе дошло времето да застане на твърда позиция. Краткият момент, в който Джъстин я бе вдигнал на ръце, ѝ напомни колко глупава бе била да се отпусне дори за малко.

— Джъстин... Приех предложението ти за разходка с карета, а сега отивам по магазините.

— Чудесно. Идвам с теб.

— Търся сувенири, Джъстин — опита се да го разочарова Серина. — Нали разбираш — тениски, сламени шапки. Ще ти бъде скучно.

— Никога не ми е скучно.

— Този път ще се отегчиш, обещавам ти — каза му тя.

Той тръгна по улицата, преплел пръсти с нейните.

— Какво мислиш за пепелник, на който пише „Добре дошли в Насау“? — попита я невъзмутимо.

Серина едвам се сдържа да не се засмее.

— Влизам тук — обяви тя, като спря пред първия срещнат магазин. Беше решила да влиза във всеки магазин, за да го подлуди.

Торбата ѝ се пълнеше с неща като тениски и украсени с мидени черупки кутии и Серина постепенно забрави, че бе искала да се отърве от него. Джъстин я размиваше. Човекът, когото инстинктивно бе определила като самотник, се оказа много приятна компания. Съвсем скоро тя престана да се държи сърдито и предпазливо.

— Я виж! — възкликна Серина и сграбчи черупка от кокосов орех, оформена като усмихваща се глава.

Той я повъртя в ръцете си и каза:

— Елегантна.

— Смешна е, глупчо! — засмя се тя и измъкна портмонето си. — И е идеален подарък за брат ми. Кейн също е смешен... Е, не през цялото време — добави внимателно Серина.

Редиците на пазара за сламени изделия бяха претрупани с хора и стоки, но не до такава степен, че да ѝ попречат да си пробива път в търсене на „съкровища“. Тя забеляза голяма сламена чанта над главата си и я посочи на Джъстин, който покорно я свали и ѝ я подаде.

— Голяма е почти колкото тебе — забеляза той.

— Не е за мен — тихо каза Серина и огледа чантата от всички страни. — Майка ми шие доста често, а в тази чанта ще ѝ бъде удобно

да разнася шиенето навсякъде със себе си.

— Ръчно направена — чу се глас.

Серина погледна към едрата тъмнокожа жена, която бе седнала на люлеещ се стол и пушеше малка кафява лула.

— Аз — добави тя и се тупна в гърдите. — От дюкянчето ми в Хонконг.

— Хубави неща правите — каза Серина, макар че жената я бе заинтересувала повече, отколкото чантата.

Островитянката величествено кимна и извади голямо ветрило. Серина бе впечатлена да види по един пръстен на всеки дебел пръст.

— Купи ли вече нещо хубаво за дамата си днес? — обърна се жената към Джъстин и белите ѝ зъби светнаха в усмивка.

— Не, още не съм — отвърна той, преди Серина да успее да каже каквото и да било. — Вие какво ще ми препоръчате?

— Джъстин...

— Ето! — възрастната жена прекъсна Серина, обърна се надясно и измъкна кремава туника, обшита по ръбовете с цветовете на дъгата. — Специално — каза жената на Джъстин и бутна туниката в ръцете му. — Има много пурпур в нея, както в очите на твоята дама.

— Първо, очите ми са сини — подзе Серина, — и, второ, аз не съм...

— Я да видим — прекъсна я Джъстин, вдигна туниката към нея и преценяващо присви очи. — Да, отива ти.

— Ще я облечеш за мъжа си довечера — посъветва я жената, като я сгъна и я сложи в торбичка. — Много е секси.

— Чудесна идея — съгласи се Джъстин и отброи необходимата сума пари.

— Чакайте малко — намеси се Серина.

Тя вдигна ръката си, в която все още държеше сламената чанта, и посочи към Джъстин:

— Той не ми е мъж.

— Не ти е мъж ли? — избухна в смях жената и разлюля стола, на който седеше, толкова силно, че той заскърца в знак на протест. — Скъпа, това със сигурност е твоят мъж. Не можеш да измамиш седмата дъщеря на жена, която също е била седма дъщеря. И торбата ли ще купиш?

— Ами, аз... — промълви Серина и се втренчи в сламената чанта, сякаш не можеше да проумее как бе попаднала в ръцете ѝ.

— Да, и торбата — добави Джъстин и отброи още банкноти. — Благодарим ви.

Парите изчезнаха в голямата ръка на жената, която продължи да се люлее на стола си.

— Пожелавам ви приятно прекарване — подвикна им тя.

— Чакайте малко... — опита се да възрази Серина, ала Джъстин я дръпна настрана.

— Не можеш да спориш със седмата дъщеря на една друга седма дъщеря, Серина. Кой знае с какво проклятие може да те изпрати.

— Глупости — възрази Серина, но все пак извърна уплашен поглед назад към едрата жена, която се люлееше на стола си. — А ти, Джъстин, не можеш да ми купуваш дрехи. Та аз дори не те познавам.

— Вече ти купих.

— Не биваше. Освен това ти плати чантата, която избрах за подарък на майка ми.

— Предай моите поздрави на майка си.

— Много труден човек си — въздъхна Серина и присви очи, защото бяха излезли на силно осветената от слънцето улица.

— Ето, видя ли? Значи ме познаваш.

Джъстин свали слънчевите очила от шапката ѝ и ги сложи на очите ѝ.

— Гладна ли си? — попита той.

— Да — предаде се тя и се усмихна. — Много съм гладна.

— Какво ще кажеш за пикник на плажа? — попита Джъстин, като внимателно я погледна в очите и я погали с пръст по дланта.

Не ѝ бе лесно да превъзмогне усещането, плъзгащо се нагоре по ръката ѝ, но все пак съумя с престорено равнодушие да свие рамене.

— Ако си носеше храна, ако имаше кола и ако би могъл да ми предложиш за пиене някоя студена островитянска напитка, може би щях да склоня.

— Още нещо? — попита той, като се спря и се облегна на спрял мерцедес.

— Не се сещам за нищо друго.

— Добре тогава — да тръгваме.

С тези думи Джъстин извади от джоба си ключове и заобиколи колата, за да ѝ отвори вратата.

Серина се стъписа.

— Да не би тази кола да е твоя?

— Не е моя. Наех я. В багажника има хладилна чанта. Обичаш ли студено пиле? — попита той и хвърли чантите върху задната седалка.

Тя сложи ръце на хълбоци и попита троснато:

— Много си доволен от себе си, нали?

— Просто използвам добре възможностите си — отвърна той и като я хвана с пръсти за брадичката, леко докосна с устните си нейните. — Просто използвам добре възможностите си.

Серина се качи в колата. Не беше сигурна дали това негово поведение ѝ допада или по-скоро я дразни.

— Чудя се какви ли карти е скрил в ръкава си — промърмори тя, докато той заобиколи колата и седна зад волана.

Серина забеляза, че Джъстин шофираше по начина, по който вършеше всичко останало — с присъщото си спокойствие и арогантна самоувереност. Дори движението от лявата страна на улицата изглежда не му правеше впечатление, сякаш бе част от всекидневието му.

Те минаваха под едрите листа на бадемови дървета, покрай сочни зелени лозя, които след някой друг месец щяха да узреят и да станат пурпурни. Клони, обсипани с типични за острова ярки оранжеви цветове, танцуваха на вятъра, който се усилваше с приближаването им към морския бряг. Той не проронваше нито дума и на нея за пореден път ѝ направи впечатление, че Джъстин притежаваше удивителната способност да мълчи, която, вместо да успокоява, по-скоро действаше възбуждащо.

Когато минаваха покрай красивите богаташки къщи по посока към плажовете ѝ хрумна, че в компанията на Джъстин Блейд човек трудно можеше да изпитва такова нещо като истинско спокойствие. След тази мисъл друга проряза съзнанието ѝ още по-светкавично — че тя всъщност рядко търсеше истинското спокойствие.

Серина се извърна и смени гледката на тропическата хубост на Насау с красивите, почти ястребови черти на Джъстин. Комарджия, помисли си тя. Обикновен познат от кораба. Серина притежаваше достатъчно богат опит и с двата типа мъже, за да очаква дълбока и

трайна връзка. Въпреки това, реши тя, ако бъдеше внимателна, би могла да се радва на компанията му в продължение на няколко дни.

Какво опасно имаше в това, да го опознае малко по-отблизо? Или пък в това да прекарва част от свободното си време с него? Серина не приличаше на някои от колегите си в казиното, които се влюбваха един в друг и след известно време скъсваха, или пък хлътваха по някой пътник и към края на пътуването се чувстваха нещастни и изоставени. Когато една жена бе успяла да запази сърцето си непокътнато в продължение на двадесет и шест години, нямаше опасност да ѝ го разбият за десет дни... Или може би напротив?

Джъстин се обърна към нея. Погледът му беше студен и сериозен. Сякаш буца заседна в гърлото ѝ. Тя реши, че трябва да внимава така, сякаш минава през минирано поле.

— За какво мислиш?

— За бомби — замаскирани и смъртоносни — спокойно отвърна Серина. После невинно се усмихна и попита: — Скоро ли ще ядем? Умирам от глад.

Той ѝ хвърли бърз поглед, след което отби от пътя.

— Тук харесва ли ти?

Погледът ѝ се плъзна по белия пясък към безкрайната синева на океана.

— Великолепно!

Тя излезе от колата и въздъхна дълбоко, вдишвайки аромата на цъфналите дървета, морето и горещия пясък.

— Не правя това често. Когато корабът спира за продължително време в пристанището, обикновено си отспивам или чета, или пък се препичам на палубата. Вече не си спомням колко точно пъти сме стояли на котва в това пристанище.

— Не си ли започнала работа на кораба, за да пътуваш? — попита Джъстин, докато вадеше от багажника малка хладилна чанта и сгънато одеяло.

— Не. Направих го заради хората. Искаше ми се да науча колко точно типа хора има на света — отвърна Серина и свали сандалите си, за да усети топлината на пясъка. — Екипажът ни се състои от над петстотин души, като само десет от тях сме американци. Дори ти би се учудил колко различни хора можеш да срещнеш. Корабът е заприличал на плуваща ООН. — Тя взе одеялото изпод мишницата му и го разгъна

върху пясъка. — Раздавала съм карти на пътници от всички континенти — продължи Серина и се настани в единия край на одеялото в позата на йога. — Всичко това ще ми липсва.

Той седна до нея.

— Ще ти липсва ли? Нима напускаш?

Тя свали шапката си, сложи я до себе си и разтърси косата си.

— Време е. Искам да прекарам известно време със семейството си, преди да се захвана с нещо друго.

— Имаш ли нещо предвид?

— Мислех си за казино в хотел — замислено присви устни Серина.

Това беше една идея, която възнамеряваше в скоро време да обсъди с баща си. Той разбираше много добре от финансирането на недвижима собственост и строежи.

— Вече имаш опит — забеляза Джъстин, решил, че тя има намерение да кандидатства за същата работа, с която се занимаваше на кораба. — Единствената разлика е, че ще бъдеш на сушата.

В главата му се роди една идея, ала той реши да изчака още известно време, преди да я сподели с нея.

— Къде е семейството ти?

— В Масачузетс.

Погледът ѝ падна върху хладилната чанта.

— Нахрани ме.

Когато Джъстин отвори капака на чантата, Серина забеляза, че салфетките и приборите бяха взети от кораба.

— Как се сдоби с тях? — попита тя. — Правилникът забранява изнасянето на кухненските прибори извън кораба.

— Подкупих ги — отвърна той и ѝ подаде пилешко бутче.

— Браво — възкликна Серина и отхапа голямо парче. — Много си предвидлив. Какво взе за пиене?

Вместо отговор Джъстин извади термос и две пластмасови чаши с корабната емблема.

— Харесва ли ти пилето? — попита той.

— Страхотно е. Яж.

Тя пое подадената ѝ чаша с тъмнорозова течност и внимателно отпи. Беше плодова напитка, примесена с ром.

— Охо! Та това е специалитетът на „Селебрейшън“! — възкликна Серина и подозрително погледна чашата си. — Обикновено следвам принципа да стоя на разстояние от тези неща.

— Сега си в почивка на брега — напомни ѝ Джъстин и извади парче пилешко от хладилната чанта.

За известно време тя се съсредоточи единствено върху пилето, което ядеше, и върху удоволствието от това, да не прави нищо друго, освен да се наслаждава на ветреца, подухващ откъм океана.

— Мислех, че по плажовете би трябвало да има повече хора — забеляза той.

Серина кимна и отпи още няколко глътки.

— Повечето туристи, които не пазаруват, се присъединяват към някоя панорамна обиколка с екскурзовод или отиват да се гмуркат с леководолазни дихателни апарати от другата страна на острова. Освен това сезонът вече е свършил. В разгара на туристическия сезон плажовете не са толкова безлюдни. Също така, в интерес на истината, освен плажовете има какво друго да се види в Насау.

— Така каза и кочияшът ни — отбеляза Джъстин, като наблюдаваше как маха пясъка от бедрото си.

— Учудвам се, че не си отишъл с ферибота до казината на „Райския остров“ за цял ден.

Той се протегна и допря ръка до косата ѝ.

— Това не е единствената игра в този град.

Джъстин докосна с устните си нейните с намерението целувката да бъде съвсем лека. Това негово намерение обаче се изпари, когато усети топлината и вкуса на устните ѝ.

— Как можах да забравя колко силно те желая? — промълви той.

Джъстин я притисна към одеялото. Почувствала мускулестото му тяло върху своето, Серина се опита да възрази, но вместо това ръцете ѝ се обвиха около тялото му и го притиснаха по-силно към нейното.

Слънчевите лъчи проникваха през листата на палмата, под която лежах, и играеха върху затворените ѝ клепачи. Тази светлина скоро се превърна в червеникава мъгла, танцуваща пред очите ѝ. Той я целуваше така, както никой никога досега не бе го правил.

Чайка полетя към морето с вик, който те не чува, след което изведнъж изчезна, сякаш никога не се беше появявала. Когато ръцете на Джъстин се плъзнаха по нейните, тя усети докосването му върху

всеки сантиметър от тялото си. Желаяйки да превърне това, което си представяше, в реалност, Серина простена и го подкани с движението на тялото си.

Той отдели устни от нейните и ги допря до шията ѝ, като в същия момент се опитваше да запази здравия си разум. Желаяше я неистово, искаше да почувства как нежната ѝ кожа става гореща и влажна под ръцете му. Да докосне всяка извивка на тялото ѝ и да почувства пулсирането на кръвта във вените ѝ.

Бликлалото в него желание, докато усещаше движението на ръцете ѝ по гърба си, бе по-силно от всичко, което някога бе изпитвал през живота си, и той се мъчеше да не забравя, че все пак не бяха сами в някоя тиха и тъмна стая. Щом досега никоя друга жена не го бе довеждала до такова състояние само с една целувка, мислеше си Джъстин, докде ли щеше да стигне, когато я получише цялата. Устните му се плъзнаха нагоре към ухото ѝ.

— Ела с мен, Серина. Нека отидем в каютата ми. Желая те.

Думите му бавно проникнаха в съзнанието ѝ, докато смисълът им не се вряза в обзелата я страст.

— Не.

При звука на собствения си немощен отказ тя се помъчи да прозвучи по-категорично.

— Не — повтори Серина и се опита да го отблъсне. После седна и обхвана с ръце коленете си, докато дишането ѝ се успокои. — Не — каза за трети път тя. — Нямах право да... Да...

— Какво? — попита той, като обхвана лицето ѝ с длани и я дръпна към себе си. — Да те желая или да ти показвам, че и ти ме желаяш?

Очите му вече не бяха студени. Сърдитият му поглед я накара да си спомни първото си впечатление от него като безмилостен човек. Серина изтръпна вътрешно и отблъсна ръцете му.

— Не ми казвай какво желая. Ако си търсиш кратко корабно забавление, отиди си намери някоя друга. Едва ли ще имаш проблеми.

Ядосана, тя скочи на крака и закрачи към морето. Джъстин я хвана за ръката и я накара да се обърне с лице към него.

— А ти не ми казвай какво търся. Ти дори изгуби представа за това къде се намираме. Можех да го направя дори на обществен плаж посред бял ден.

— Така ли? — сопна се Серина, ядосана най-вече от това, че той казваше истината. — Ами добре тогава, щом си толкова сигурен в себе си, защо не го направи?

— Защото по принцип не обичам някой да нарушава спокойствието ми. Ала ако много настояваш, ще направя изключение.

— Стават и чудеса — каза тя и за пореден път се обърна към морето.

Но едва успя да си намокри пръстите във водата, когато Джъстин отново я хвана. За момент ѝ се стори, че не бе преценила правилно положението. Явно бе опасно да си прави експерименти с яростта, която прочете в очите му, ала и самата Серина рядко смогваше да овладее собствения си гняв, след като той надминеше определени граници. Когато Джъстин я дръпна към себе си, тя го наруга.

Искаше му се отново да притисне тези горещи ядосани устни. Желанието течеше по вените му с бързината на неговия гняв, като едното чувство подклаждаше другото. Знаейки какво щеше да стане, ако се отдадеше на първото, Джъстин се отдаде на второто. Серина цопна във водата.

На лицето ѝ първо се изписа шок, който се смени с негодувание.

— Ти... Ти... Звяр такъв!

Тя скочи на крака и се хвърли срещу него с намерението да си отмъсти. Но когато той я хвана за ръцете, за да я спре, Серина видя, че Джъстин се усмихваше.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че си много красива, когато си ядосана?

Водата не бе охладила яростта ѝ.

— Ще си платиш за това, Джъстин Блейд!

Тъй като той държеше ръцете ѝ, тя се опита да го ритне, ала отново цопна във водата, този път заедно с него.

— Махни си ръцете от мене, глупак такъв! — Серина се отскубна, гмурна се и отново изплува, като плюеше яростно морската вода, която беше нагълтала. — Никой, позволил си да бутне една Макгрегър, не се е отървал безнаказано!

Джъстин се опита да ѝ попречи да ги удави и двамата.

Те лежаха наполовина във водата и дишаха тежко, докато морската пяна се плъзгаше под телата им, като разместваше пясъка и мидените черупки.

— Макгрегър ли? — изведнъж попита той и тръсна с глава, сякаш за да избистри в съзнанието си внезапно възникналата мисъл. Капчици вода от косата му попаднаха върху нейното лице. — Серина Макгрегър?

Тя махна кичурите мокра коса от лицето си и напрегна мислите си. Тялото ѝ пулсираше от гняв и желание.

— Точно така. И в момента, в който си припомня някои цветущи шотландски проклетия, ще ги стоваря всичките върху твоята глава.

За първи път Серина видя неподправено учудване, изписано върху лицето му. От това собствената ѝ ярост се смени с озадаченост. После Джъстин присви очи и внимателно се вгледа в чертите на лицето ѝ. Все още дишаща тежко, тя също го погледна, но усмивката, бавно появяваща се върху лицето му, още повече я обърка. Той допря челото си до нейното и гръмогласно се засмя.

Този звук ѝ хареса и Серина също започна да се смее, ала веднага усети неприятното чувство, което ѝ причиняваха буците пясък и мидените черупки, забиващи се в гърба ѝ.

— Какво толкова смешно има? — попита тя. — Мокра съм до мозъка на костите си и дрехите ми са пълни с твърд пясък. Сигурна съм, че тялото ми е издраскано от мидени черупки, а освен това така и не довърших обеда си!

Все още продължавайки да се смее, Джъстин братски я целуна по носа.

— Попитай ме отново някой друг път. Хайде, нека са изкъпем и хапнем.

ТРЕТА ГЛАВА

Серина Макгрегър. Джъстин поклати глава и отвори тесния дрешник, за да извади оттам чиста риза. Това бе първият път, от толкова години насам, когато той се почувства напълно объркан. Когато един човек си изкарваше прехраната с ума си, просто не можеше да си позволи да се остави останалите често да го изненадват.

Най-странното бе, че не беше успял да забележи семейната прилика, но в края на краищата във външността на Серина нямаше почти нищо общо с тази на нейния червенокос баща, отличаващ се с огромен ръст и едри черти на лицето. Тя по-скоро наподобяваше една съвременна версия на художествената миниатюра в библиотеката на Дениъл. Колко ли пъти през всичките тези години, чудеше се Джъстин, бе ходил в онази крепост в Хайанис Порт? Рина, както я наричаше семейството ѝ, винаги отсъстваше — тя беше на училище. По някаква необяснима причина той си я представяше като една кокалеста, очилата колежанка с огнената коса на Дениъл и с ексцентричното достойнство на Ана. Да, истинската Серина Макгрегър се оказа голяма изненада за него.

Стори му се доста странно обстоятелството, че тя, която притежаваше коефициент на интелигентност, съперничейс си с килограмите на баща ѝ, и бе достатъчно богата, за да купи цял презокеански параход и да го използва като яхта за развлечения, бе решила да се заеме с работа, парите, от която едва ли биха ѝ стигнали, за да се изхранва и да покрива наема си. Ала в края на краищата, Макгрегърови бяха странно и доста твърдоглаво племе, склонни към неочаквани, изненадващи постъпки.

Джъстин стоеше замислен, гол до кръста, и държеше в ръцете си ризата, за която сякаш вече бе забравил. От лявата страна на мургащото му стройно тяло, върху кожата, покриваща ребрата му, имаше дълъг белег. В главата му нахлуха спомени.

Той се запозна с Дениъл Макгрегър, когато бе на двадесет и пет години. Късметът му бе донесъл достатъчно пари, за да откупи дела на

свой приятел в малкия им хотел в Лас Вегас. Джъстин искаше да го разшири и преустрои. За тази цел му трябваше заем. Банките по принцип не желяеха да поемат риска да отпуснат голяма сума пари на хора, които си изкарваха прехраната с помощта на колода карти. От своя страна той също не изпитваше особено уважение към банкерите с техните гладки ръце и безизразни гласове. Освен това, потомственият индианец в него не вярваше на обещания, дадени на хартия. След известно време чу за Дениъл Макгрегър.

По навик Джъстин предварително проучи каквото можа за прочулия се финансов магьосник. Доби представата за един ексцентричен шотландец с труден характер, който живееше по собствени правила и печелеше. Джъстин се свърза с него, пропиля повече от месец в писането на писма и воденето на телефонни разговори, след което предприе първото си пътуване към крепостта му в Хайанис Порт.

Дениъл работеше вкъщи. Не му харесваха фирмените сгради, в които ставаше зависим от асансьори и секретарки. Беше купил този парцел земя близо до морето с парите, които бе спечелил отначало с физически, а впоследствие и с умствен труд. Той бе осъзнал твърде рано, че бе в състояние да печели доста повече с ума си. След това бе построил своя дом и своята империя така, както му харесваше.

Къщата беше огромна, с дълги коридори и просторни стаи. Дениъл не обичаше теснотата. Първото впечатление на Джъстин, когато влезе в една стая под самата кула, служеща на Дениъл като кабинет, бе за огромен и много умен човек...

— Значи ти си Блейд — посрещна го Дениъл, като почука с пръсти по бюрото, издялано от гигантска секвоя.

— Да. А Вие сте Макгрегър.

Усмивка се изписа по широкото лице.

— Точно така. Седни, момче.

Дениъл не забеляза промяна в изражението на лицето му от това, че го бе нарекъл по този начин. Той кръстоса ръце и изчака Джъстин да седне. Хареса му начина, по който младежът се движеше, а бе свикнал да преценява хората дори по много по-незначителни неща.

— Значи, искаш заем.

— Предлагам инвестиция, господин Макгрегър — студено го поправи Джъстин. Столът бе направен така, че човек можеше да

потъне в него. Джъстин седна с лекота, която подчертаваше готовността му да скочи. — Като, разбира се, имуществото ми ще бъде в качеството на допълнителна гаранция.

Дениъл продължаваше да изучава младежа срещу него. Не е случаен човек, помисли си той, докато разглеждаше аристократичните му черти. Студен, сдържан и потенциално жесток. С кръв на команч, тоест на войн, но не и на скандалджия. Самият Дениъл също бе с войнско потекло.

— За какво те бива, момче?

Гняв опари съзнанието на Джъстин. Той се наведе и посегна към куфарчето си.

— Донесъл съм документи за финансовото ми състояние, оценки и други подобни.

Дениъл се засмя и махна с ръка.

— Мислиш ли, че щеше да стигнеш чак дотук, ако предварително не знаех всички цифри, които си ми донесъл в това куфарче? Интересуват ме твоите лични способности. Защо смяташ, че точно на теб трябва да дам назаем парите си?

Джъстин сложи куфарчето на пода.

— Аз си плащам дълговете.

— Нямах да се задържиш дълго в бранша, ако не ги плащаше.

— И ще спечеля за вас много пари.

Дениъл се засмя така, че сините му очи се насълзиха.

— Аз имам пари, момче.

— Само един глупак не би искал да има повече — тихо промълви Джъстин.

Смехът на Дениъл секна. Той се облегна на стола си и кимна.

— Напълно си прав — натърти Дениъл, след което се усмихна и удари с широката си длан по бюрото. — Напълно си прав. Колко пари ти трябва, за да запълниш тази малка дупка в стената си?

— Триста и петдесет хиляди долара — отвърна Джъстин, без да му мигне окото.

Дениъл бръкна в едно чекмедже и извади оттам бутилка скоч и тесте карти.

— Покер — каза просто той.

Играта им продължи цял час, като и двамата продумваха само за да залагат. Джъстин чуваше кънтящия гонг на стенния часовник,

долитащ някъде от вътрешността на огромната къща. По едно време някой почука на вратата. Дениъл му подвикна и повече никой не ги обезпокои. Пушекът от пурата на Джъстин се смесваше с миризмата, на уиски и със сочния аромат на разцъфналите рози на перваза. След като изгуби в играта хиляда и петстотин долара, Дениъл се облегна на стола си.

— Ще ти трябват акционери — подзе той.

— Току-що се отървах от партньора си и не ми трябва друг — отвърна Джъстин и загаси пурата си.

— Акционери, момче — повтори Дениъл и отмести картите настрана. — Щом искаш да правиш пари, първо трябва да ги разпръснеш. Човек, играещ като тебе, би трябвало вече да знае това.

Дениъл вторачи светлосините си очи в очите на Джъстин и се замисли за момент.

— Ще ти дам назаем парите и ще купя десет процента дял. Ти си умен — задръж шестдесет процента и разпръсни останалите. — Той пресуши чашата си, усмихна се и добави: — Ще станеш богат.

— Знам — отвърна Джъстин.

Гръмогласният смях на Дениъл разтресе прозорците.

— Остани за вечеря — избоботи той и стана от стола си.

Джъстин остана за вечеря и забогатя. Той преименува хотела си и го нарече „Команч“, а впоследствие го превърна в един от най-хубавите хотели с казино във Вегас. Купи имущество и на друго място и повтори успеха си. След десет години вече имаше пет преуспяващи хотела с игрални зали и дялове в редица предприятия в цялата страна, а също така и в Европа. През десетте години, изминали от първата им среща в кабинета на Дениъл, Джъстин бе посетил Макгрегърови още десетки пъти, Дениъл и Ана бяха гостували в хотелите му, а със синовете им бе ходил за риба. Но никога не бе срещал дъщерята.

— Умно момиче — от време на време казваше за нея Дениъл. — Ама все не се задържа на едно място. Има нужда от един добър мъж. Трябва да ви запозная.

А Джъстин бе направил всичко възможно, за да се изплъзне от тези зле прикрити своднически усилия. Или поне му се струваше, че бе успял да се изплъзне.

— Стар хитрец — промърмори той и облече ризата си.

Именно Дениъл му бе внушил идеята за това пътуване. Избягай от напрежението, бе настоял той. Няма нищо по-добро от свежия морски въздух и полуголите красавици, за да си отпочине един мъж. И понеже Джъстин наистина се бе преуморил, беше се замислил над това предложение, а когато Дениъл му бе изпратил билетите с молба да му донесе цяла каса скоч, Джъстин падна в заложения от него капан.

Значи, старият хитрец продължаваше да крои плановете си, помисли си весело той. Дениъл е знаел, че Джъстин ще прекара известно време в казиното на кораба, а останалото бе оставил на стечението на обстоятелствата. Той се засмя и започна да закопчава копчетата на ризата си. Как ли щеше да реагира старецът, ако знаеше, че неговият приятел и съдружник в бизнеса се бе боричкал с дъщеря му същия този следобед, с мисълта да преспи с нея? Вбесен, Джъстин прекара длан по косата си. Дъщерята на Дениъл Макгрегър. Мили Боже!

Той извади от дрешника якето си и го закопча със сила. Щеше да му е за урок на стария нечестивец, ако бе прелъстил дъщеря му. Щеше да му е за урок и ако я избягваше през останалата част от пътуването и не му споменеше, че я бе срещнал. Това би вбесило шотландеца. Джъстин погледна отражението си в огледалото — един мургав строен мъж, облечен в черно и бяло.

— Трябва да си напълно луд да си мислиш, че можеш да издържиш на разстояние от нея — промърмори той.

Когато Джъстин влезе в казиното, Серина стоеше до малкия черно-бял монитор и разговаряше с русия мъж, в когото той разпозна началника ѝ. Тя се засмя на нещо, казано от него, след което поклати глава. Джъстин присви очи, когато Дейл я погали с пръст по бузата. Беше му познато това усещане на нежност и хлад. Дейл се усмихна, след което оправи папийонката ѝ и тихо ѝ каза нещо. Макар и да съзнаваше, че чувството, което изпитваше, бе обикновена ревност, Джъстин трудно успяваше да го контролира. За няколко дни Серина го бе накарала да изпита желание, ярост и ревност — емоции, които обикновено успяваше да овладее. Мислено прокле баща ѝ и се запъти към нея.

— Тази вечер не раздаваш ли карти, Серина?

Той забеляза напрежението, появило се в раменете ѝ, преди тя да се обърне.

— Току-що ми свърши почивката — отвърна Серина и си помисли, че би трябвало да предвиди, че двадесет и четири часовата почивка нямаше да продължи дълго. — Не те видях тук миналата вечер и си помислих, че може да си паднал през борда.

Дейл затаи дъх, Серина се обърна към него.

— Дейл, това е Джъстин Блейд. Когато не се поддадох на чара му на плажа в Насау, той ме хвърли във водата.

— Ясно — каза Дейл и протегна ръката си. — Никога не съм опитвал подобна тактика. Успя ли?

— Млъкни, Дейл — шеговито вметна Серина.

— Моля да я извините — обърна се Дейл към Джъстин. — Морският живот прави някои от нас груби. Харесва ли ви пътешествието, господин Блейд?

— Да — отвърна Джъстин и погледна Серина. — Засега е страхотно преживяване.

— Моля да ме извините — намеси се в разговора Серина с пресилено любезен тон. — Трябва да сменя Тони.

Тя се обърна и се запъти към маса номер пет. Челюстта я болеше от силно стиснатите зъби, затова се помъчи да отпусне мускулите си. Усмихна се на тримата играчи, седнали на масата, ала усмивката ѝ замръзна, когато Джъстин зае свободното четвърто място.

— Добър вечер. Нова колода карти.

Серина счупи печатите и разбърка картите, като старателно пренебрегваше спокойния настойчив поглед на Джъстин. Той сложи пред себе си жетони за около двеста долара, след което запали пура. Серина реши да направи всичко възможно, за да се отърве от него.

Когато дойде време тя да се премества на друга маса, Джъстин буквално я вбеси, като смени масата заедно с нея. Серина отново се зарече да се отърве от него.

През следващите двадесет минути тя почти не забелязваше останалите играчи. Виждаше само бездънните зелени очи на Джъстин и играещата му ръка. Въпреки че бе решила да го надиграе, Серина забеляза, че жетоните му постепенно се умножаваха.

Студентът, седнал в другия край на масата, радостно възкликна.

Серина погледна към него и видя, че се усмихваше.

— Спечелих три долара! — обяви той на всеослушание, хванал като трофей три светло сини жетона.

Серина разбра, че е пиан.

— А сега — продължи той, като удряше с трите жетона по масата и потриваше ръце, — съм готов на истински хазарт.

Серина се засмя и посегна към картите. Погледът ѝ случайно се срещна с погледа на Джъстин. Очите му се смееха — това бе първото изражение в тях от часове насам, което я накара да омекне. За миг ѝ се прииска да протегне ръка и да го докосне, да погали гъстата мека коса, ограждаща красивото му лице. Как можа една обикновена искрица смях в очите му изведнъж да го направи толкова важен за нея?

Студентът вдигна халбата си с бира.

— Късметът е на моя страна.

— Как ли пък не — сухо подметка приятелката му.

Тази словесна престрелка между двамата проясни мислите на Серина. Тя вдигна глава и посегна към картите. Една усмивка нямаше да я накара да забрави, че беше тук, за да го победи.

Приятелката на студента сложи на масата допълнителен жетон. Играта продължи. Късметът беше на страната на Джъстин.

Във въздуха се стелеше дим, прекалено гъст, за да може охладителната система да го разсее напълно. На Серина не ѝ беше нужно да поглежда часовника си, за да разбере, че бе стояла права в продължение на почти десет часа подред. Грохотът на монетните автомати постепенно започна да заглъхва, което бе първият признак, че късната смяна приближаваше към своя край. Двойката в другия край на масата с уморен вид започна да обсъжда престоя си в Пуерто Рико през следващия ден. Преди да напуснат залата, те осребриха жетони за пет долара.

Серина се огледа. Всички маси, с изключение на три, бяха празни. На нейната оставаха само двама играчи. — Джъстин и една жена, която според нея беше онази госпожа Диуолтър, привлякла вниманието на Джак и Роб. Червенокосата дама проявяваше много по-голям интерес към Джъстин, отколкото към картите си. Раздразнена, Серина реши, че диамантът на ръката ѝ бе вулгарен и едва се съдържа да не се усмихне, когато жената загуби.

— Явно в тази игра не ми върви — забеляза червенокосата.

Тя се наведе към Джъстин и откри на взора му огромния си бюст, зле прикрит от силно изрязаното деколте на роклята ѝ.

— Вие сте изключително голям късметлия. По някаква собствена система ли играете?

Пръстът ѝ се плъзна надолу по ръкава на Джъстин и тя се усмихна. Серина си помисли, че много ѝ се иска да натика носа ѝ в зеленото сукно, покриващо масата. Тази неприкрита тактика развесели Джъстин. Погледът му се плъзна от деколтето ѝ нагоре към лицето.

— Не — отвърна той.

— Вероятно имате някаква тайна — тихо каза тя. — Ще ми бъде приятно да я чуя... На по едно питие.

— Никога не пия, докато играя — отвърна Джъстин и издиша дима от пурата си, който се плъзна по рамото ѝ. — Едното пречи на другото.

— Ще залагате ли? — попита Серина с известна острота в гласа си.

— Мисля, че за тази вечер картите ми стигат — отговори жената. Тя стана, като докосна с бедрото си бедрото на Джъстин, и сложи в портмонето си жетони за сто долара.

Серина почувства известно задоволство от мисълта, че червенокосата бе започнала с четиристотин.

— Ще бъда в салона — подхвърли тя на Джъстин и му отправи още една усмивка, след което се обърна и се запъти към изхода.

— Пожелавам ви по-добър късмет следващия път — не се сдържа Серина.

Тя се обърна към Джъстин и видя, че той ѝ се усмихва.

— Ще ми осребриш ли жетоните?

— Разбира се.

За да отиде при онази, червенокосата с пищния бюст, ядосано си помисли Серина. Тя бързо събра жетоните и започна да ги брои. Наброи седемстотин и петдесет долара и се ядоса още повече.

— Дейл е зает. Лично ще се погрижа за това.

Джъстин наблюдаваше нейната отдалечаваща се фигура и се мъчеше да си представи баща ѝ. Не му беше лесно. Серина се върна с пачка банкноти. Тя бързо преброи парите и му ги подаде през масата.

— Тази вечер ти донесе печалба — каза тя и посегна към картите.

Джъстин я хвана за китката на ръката.

— Още една игра? — попита той, усетил ускоряването на пулса ѝ под пръстите си.

— Вече се осребри — напомни му Серина и се опита да се отскубне.

Джъстин стисна още по-силно ръката ѝ.

— Залагането ще бъде по-различно. Само между теб и мен.

— Извинявай, но е в нарушение на правилника да се играят странични игри с пътниците. А сега те моля да ме извиниш, защото трябва да приключа с тази маса.

— Ще играем без пари — поясни Джъстин.

Той забеляза, че очите ѝ ядосано се свиват и се усмихна.

— Ако спечеля, ще се разходим по палубата — допълни спокойно.

— Не ме интересува.

— Да не би да те е страх да играем един срещу друг, Серина? — тихо попита Джъстин. Ръката ѝ, с която се опитваше да махне неговата от китката си, замръзна на място. — Ти все пак имаш служебно предимство.

— Ако спечеля аз — започна тя и внимателно освободи китката си от ръката му, — ще стоиш настрана от мен до края на пътуването.

Той се замисли. В края на краищата, нейното предложение бе много по-разумно от предприетата от него тактика. Допуши пурата си и загаси остатъка от нея. Нямахше да му е за пръв път да се остави на картите да определят съдбата му.

— Съгласен съм — каза тихо.

Играта започна. По едно време Джъстин погледна Серина и забеляза, че тя изглеждаше прекалено доволна от картите, които държеше в ръцете си. Вероятно разполагаше със силни карти. Без да сваля поглед от нея, той посегна към нова карта.

— По дяволите! — извика ядосано Серина и хвърли четворката каро. — Кълна се, Джъстин, че един ден ще те бия.

— Няма — отвърна той, стана и пхна ръце в джобовете си. — Защото се опитваш да биеш мен, а не картите. Ще те чакам навън.

Дейл погледна към залата и видя най-добрия си раздавач на карти да се плези зад гърба на един от пътниците.

Облегнал се на стената, Джъстин наблюдаваше Серина през стъклените врати на казиното. Стори му се, че дори в движенията ѝ

виждаше раздразнение и ярост. Самият той се чувстваше по същия начин. Припомни си, че бе оставил нещата в ръцете на случайността и сви рамене. Можеше да изгуби облога със същия успех, с който го бе спечелил.

В джоба си напипа жетон за двадесет и пет долара. Можеше да се каже, че страхотно му бе провървяло. Ала, погледнато от друга страна, сигурно щеше да бъде по-добре да изгуби този последен облог. Ако продължаваше да се вижда със Серина, животът му нямаше да бъде безпроблемен.

Вероятно би преодолял успешно усещането, че Дениъл Макгрегър непрекъснато наднича през рамото му, ако съумееше да убеди самия себе си, че преспи ли със Серина, ще смогне да се отърве от нея. Но тази вероятност беше твърде малка. Серина беше първата жена в живота му, която постепенно се превръщаше в неразделна част от мислите му.

А какво ли щеше да каже самата тя, чудеше се Джъстин, ако ѝ разкриеше, че собственият ѝ баща стоеше в основата на сценария и го прилагаше от крепостта си в Хайанис Порт? В угълчетата на устата му се появи усмивка. Вероятно щеше буквално да одере стареца жив и да го обеси с главата надолу. При вида на Серина, която се беше запътила към вратата, Джъстин реши да запази тази бомба за някой друг ден.

— Предполагам, че имаш право да се усмихваш — студено каза тя и затвори вратата след себе си. — Потръгнало ти е на победи.

Джъстин я взе за ръката и с неочаквано учтив жест целуна пръстите ѝ.

— Смятам тази поредица победи да продължи още дълго време. Ти си наистина много красива, Серина.

Тя го погледна объркано.

— Главно когато съм ядосана — уточни тихо, като се стараеше да не се поддаде на комплиментите му.

Джъстин преобърна ръката ѝ и я целуна по дланта, без да сваля очи от нея.

— Наистина си много красива.

— Не се опитвай да ме разнежиш с любезностите си — отвърна Серина и подсъзнателно преплете пръстите си с неговите. — Няма нищо хубаво в теб.

— Няма — съгласи се той. — Да излезем на чист въздух.

— Съгласих се единствено и само на една разходка.

Те тръгнаха нагоре по стълбите.

— И луната се вижда почти цялата — продължи Джъстин. — Как беше тази вечер?

Той отвори вратата и топлият и чист морски вятър удари в лицата им.

— В казиното ли? Ами, по-добре от обикновено. Работим на загуба от пролетта.

— Има прекалено много дребни жетони, които намаляват възможностите за печалба — забеляза Джъстин и я обхвана за кръста с една ръка.

Тя вдигна поглед към лицето му.

— Ще изкарвате повече, ако някои от вашите раздавачи действат по-твърдо — добави той.

— Трудно е да останеш твърд, когато работиш шестдесет часа в седмицата за жълти стотинки — оплака се Серина. — Затова тежестта е голяма. Повечето от тях минават през шестседмичен курс на обучение, издигат се в йерархията от касиери до крупиета, след което повечето не се задържат за по-дълго от няколко пътувания, защото разбират, че това не е плаващата ваканция, която са си мислили, че ще бъде.

Без да осъзнава какво прави, тя обхвана Джъстин през кръста, а той се опита да върви в крачка с нея.

— Това е любимата ми част — прошепна Серина.

— Кое по-точно?

— Късно нощем, когато на кораба е тихо. Не се чува нищо друго, освен шума на вълните. Ако имах страничен люк в каютата си, щях да го държа отворен през цялата нощ.

— Наистина ли нямаш страничен люк? — учуди се Джъстин. Ръката му се плъзна нагоре-надолу по гърба ѝ.

— Само пътниците и морските офицери имат външни каюти — отвърна тя и въздъхна, като изпъна гръб под приятното галене на ръката му, успокояващо уморените ѝ мускули. — Независимо от всичко, не бих сменила изминалото време от годината, с каквото и да е друго. Сякаш открих второ семейство на кораба.

— Семейството ти е важно за теб, нали? — попита той, като си мислеше за Дениъл.

— Разбира се.

Въпросът ѝ се стори странен. Серина извърна глава и го погледна. Джъстин на свой ред обърна лицето си към нейното, при което движение устните ѝ неволно докоснаха брадичката му.

— Не прави това — промълви тя.

— Кое? — прошепна той.

— Много добре знаеш кое — отвърна Серина, отмести се от него и се насочи към парапета. — Моето семейство винаги е заемало най-основното място в живота ми. Верността понякога се превръща в нещо много жестоко, ала е необходима на всеки един от нас. А ти как смяташ?

Тя изглеждаше много съблазнителна — извивките на тялото ѝ бяха скрити и едновременно с това подчертани от мъжкото сако, а прибраната ѝ преди коса беше разпиляна от вятъра. Беше повдигнала главата си така, че лунната светлина придаваше на кожата на лицето ѝ мраморен оттенък.

— Моето семейство... — започна Джъстин, като се опитваше да не изпусне нишката на разговора, и застана пред нея. — Имам една сестра, която се казва Даяна и е с десет години по-малка от мен. Никога не сме били близки.

— Ами родителите ти?

— Те починаха, когато бях на шестнадесет години. Даяна замина да живее при леля ни. Мисля, че не съм я виждал от почти двадесет години насам.

Съчувствието, появило се у Серина, моментално се изпари.

— Но това е срамота! — възкликна тя.

— Леля ми никога не е одобрявала професията ми — сухо поясни Джъстин. Макар че никога не попита за произхода на парите за издръжката на Даяна, мислено допълни той. — За Даяна беше по-добре да не се намесвам в живота ѝ.

— Какво право има леля ти да одобрява или не твоята професия? Та тя е твоя сестра!

— Леля ми твърдо смята, че хазартните игри са работа на дявола. Тя е представител на френската част от семейството.

Серина поклати глава.

— Ти какъв си, в края на краищата?

— Блейд — отвърна Джъстин и я погледна в очите. — Команч.

Лицето му се намираще по-близо до нейното, отколкото бе успяла да осъзнае. Тя преглътна. Наистина ли бе прозвучала заплаха в тези две думи или само така ѝ се беше сторило?

— Трябваше да се досетя — успя да промълви Серина. — Предполагам, че очите ти са ме подвели.

— Баща ми бе почти с изцяло ирландска кръв, а майка ми бе от потеклото на войн команч и френска заселничка.

Той развърза папийонката ѝ, като продължаваше да я гледа в очите. Тя отново преглътна, ала не се помръдна.

— Според легендата, един от предците ми видял златокоса жена край един поток. Имала кошница с дрехи за пране и пеела, докато прала дрехите. Той бил жесток войн, убил много представители на нейния народ, докато защитавал своята земя. Когато я видял обаче, пожелал да я притежава. — С тези думи Джъстин започна да разкопчава копчетата на блузата ѝ едно по едно. — И затова я взел — добави той.

— Това е варварско — понечи да каже Серина. Гърлото ѝ внезапно пресъхна. — Отвлякъл я, откраднал я от семейството ѝ...

— Няколко дни по-късно тя забила нож в рамото му и се опитала да избяга. — Тихо продължи разказа си Джъстин. — Но когато зърнала неговата кръв по ръцете си, не избягала. Останала да се грижи за него. Дарила го със зеленооки синове и дъщери.

— Явно ѝ е била нужна много повече смелост да остане, отколкото да използва ножа.

Джъстин се усмихна. Беше доловил треперенето на гласа ѝ и бе забелязал твърдостта в очите ѝ.

— Дал ѝ име, което в превод означавало „златна награда“, и никога не взел друга жена. Оттогава това се превърнало в традиция — когато някой от нас види златокоса жена и я пожелае — взима я.

Устните му се сляха с нейните и събудиха задремалата в нея страст. Той зарови ръце в косата ѝ, започна да маха една по една фибите, които биваха подхващани от вятъра и политаха надолу към вълните. Серина се вкопчи в раменете му от страх, че може да ги последва в тъмната морска бездна. Сигурно такова чувство на безпомощност изпитва падащият отвисоко надолу към неизвестността.

Тя изстена и се хвана още по-силно за него, сякаш Джъстин беше спасителната ѝ нишка в морето. Забравил за миниатюрния ѝ ръст, той я

взе в ръцете си, загърбил едновременно нежността и благоразумието. Никой мъж никога не бе посмявал да я докосва по този начин. Вероятно поради тази причина Серина му позволи да го направи. Джъстин не питаше, не използваше изтъркани думи, за да я прелъсти. Това бе сила, която ги поглъщаше и двамата — един инстинкт, който бе прекалено стар и прекалено първичен, за да бъде пренебрегнат.

Тялото ѝ жадуваше за ласките му. Дивите, безмилостни целувки, парещи шията ѝ, още по-силно разпалваха нейното желание. Топлият морски вятър се превърна в пламъци, подклаждащи бушувания в нея огън. Тя вдишваше влажния въздух и усещаше как той се превръща в огнена стихия.

Ръката му се плъзна под блузата ѝ нагоре по голия ѝ гръб. Допирът накара краката ѝ да омекнат. Серина се задъхваше и същевременно усещаше как невероятно удоволствие преминава през цялото ѝ тяло.

— Не — промълви тя. — Недей. — Гласът ѝ бе тих и немощен.

Ала Джъстин притисна устните си към нейните и заглуши слабия ѝ протест. Серина изпитваше прекалено силна жажда, за да се вслуша в предупреждението, проблеснало в съзнанието ѝ. Не знаеше дали пръстите му притежаваха някаква магическа сила, но в този момент им бе подвластна изцяло. Готова бе да му даде всичко, за което би я помолил, стига никога да не престанеше да я докосва. Тя зарови пръсти в косата му и го притегли по-близо до себе си, без да усеща влагата.

Когато най-накрая устните ѝ бяха свободни, Серина нямаше повече сили за нищо друго, освен да прошепне името му. Тя не усещаше влагата върху лицето си. Всичките ѝ сетива бяха насочени към това, което неговите ръце и устни можеха да ѝ дадат. Притисна се към него, омаломощена от желание, а той погали косата ѝ.

— Ще се измокрим — прошепна Джъстин, докосна с устни влажната ѝ коса и вдиша нейния аромат. — Да влезем вътре.

— Какво? Нима вали? — сепна се Серина и отвори очи. Видя тънката завеса дъжд, хладната вода я ободри и тя поклати глава. Почувства се така, сякаш се бе унесла в сън и я бяха събудили с шамар. — Аз... — подзе Серина, отстъпи на разстояние от него и прокара ръка по кожата си. — Аз...

— Трябва да се напиш — каза твърдо Джъстин.

Той осъзна, че бе стигнал прекалено далече в желанието си да я притежава.

— Да — кимна тя. После почувства дъждовните капки върху голата си кожа и се сгуши в сакото си. — Наистина е късно — промълви. С все още замъглен и объркан поглед обхвана палубата. — Вали — повтори Серина.

Във внезапната ѝ уязвимост имаше нещо, което накара Джъстин да я пожелае още по-силно, отколкото преди, и същевременно го накара да осъзнае, че е невъзможно да я има. Той пъхна ръце в джобовете си и ги сви в юмруци. По дяволите, Дениъл Макгрегър, помисли ядосано. Шотландецът му бе поставил много хитър капан с отлична стръв. Ако сега я направеше своя, със сигурност щеше да развали отношенията си с човека, когото почти бе обикнал. Ако пък не го направеше, щеше да продължи да я желае. Ако изчакаше... Ами, това наистина бе рискован ход.

— Лека нощ, Серина.

За миг тя го изгледа нерешително, като отчаяно се мъчеше да си възвърне здравия разум и същевременно искаше да се хвърли обратно в прегръдките му и да бъде погълната от безумието. Вдиша дълбоко и се сгуши още по-силно в сакото си.

— Лека нощ — отвърна Серина, обърна се и закрачи бързо, защото знаеше, че само един миг бе достатъчен, за да промени решението си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Серина се настани на горната палуба около кърмата, защото мислеше, че там няма да има никой. Беше по-вероятно оставащите на кораба да изберат басейна. Повечето пътници бяха отишли на екскурзия в Сан Хуан, която, освен всичко друго, включваше и разходка по старинните улички, посещение на крепостите, правене на снимки върху фона на планините наоколо. Едва ли някой върнал се по-рано би я притеснил с присъствието си на тихата задна палуба.

Тя за малко щеше да се успи, забравила, че трябва да помогне на Дейл при пресмятането на прихода от миналата вечер. Тъй като вече се зазоряваше, когато най-накрая се беше унесла, Серина успя да поспи едва четири часа, преди будилникът да я събуди. Тя свърши набелязаната за сутринта работа и дойде на това място, за да подложи умореното си тяло под палещите лъчи на пладнешкото слънце.

Серина не желаше да мисли. Бе размишлявала достатъчно дълго между три часа през нощта и зазоряване. Знаеше, че бе прекалено изтощена, за да се задълбочава в онова, което се беше случило предишната вечер, но когато се изтегна върху шезлонга, всичко отново изплува в съзнанието ѝ. Какво точно я обземаше всеки път, когато устните на Джъстин докосваха нейните? Каквото и да беше, тя всеки път се заклеваше, че няма да допусне то да се случи отново, и всеки път се оказваше безпомощна да го предотврати. Коя бе онази сила в него, която непрестанно я привличаше и я дърпаше все по-близо до ръба на нещо фатално? Всеки следващ път ѝ беше все по-трудно да си спомни, че трябва навреме да се отдръпне.

Серина отпусна връзките на горнището на банския си и се облегна на шезлонга. Сигурно би било по-разумно, помисли си тя, да реши всичко веднъж завинаги. Може би реализмът бе единствената обща черта, предавана от поколение на поколение в рода на Макгрегърови. „Посрещай проблемите лице в лице и ги побеждавай!“ Серина се усмихна при мисълта, че това дори би трябвало да стане

девиз на техния род. Същото се отнасяше и за проблема, наречен Джъстин Блейд.

Той бе опасно привлекателен, дори, според нея, по-скоро опасен, защото неговата привлекателност я бе поразила в самото начало и до момента усещането не беше отслабнало. И това не се отнасяше само за външния му вид, мислеше си тя, намествайки слънчевите си очила. Външният вид би могъл да бъде лесно пренебрегнат. По-опасни бяха неговият сексапил и тихо налагащ се стил. И двете неща предизвикателно ѝ подсказваха, че си подхождат едно към едно. Джъстин просто бе неустоимата комбинация за една жена, която рядко избираше лесния път.

Харесваше ли го? Серина първоначално се изсмя на тази мисъл, ала после се замисли. В действителност, харесваше ли го? Вместо отговор изплуваха спомените от приятното следобедно прекарване в Насау, бързата размяна на шеги в казиното, естественият начин, по който се преплитаха ръцете им. Вероятно наистина го харесваше, макар и да признаваше това с неудоволствие. Поне малко. Но това не беше най-важното. Тя намести слънчевите си очила и затвори очи. Най-важното в случая бе какво щеше да предприеме по отношение на него през следващите пет дни.

Серина не можеше да се скрие. Дори това да бе физически възможно да се осъществи, докато се намираха на един и същ кораб, гордостта ѝ никога не би ѝ го позволила. Не, тя трябваше да се справи с него. И със себе си. Мисълта, че би могла да прекара известно време заедно с него и да го опознае по-добре, не беше вече никак безопасна. Откровено казано, Серина бе принудена да си признае — от самото начало бе знаела, че нищо, свързано с Джъстин Блейд, не беше безопасно. Така кръгът се затваряше, без обаче да решава проблемите ѝ.

Тя се обърна по корем. Оставаха ѝ само още няколко дни на „Селебрейшън“, преди да се върне вкъщи за по-продължително време. Трябваше да си помисли сериозно какво щеше да прави през останалата част от живота си, затова едва ли щеше да даде предимство на размишленията си за евентуална среща с един комарджия. Серина реши, че щом вече намираше Джъстин за привлекателен и интересен, време беше да сложи край на цялата тази история.

Всичко беше много просто — трябваше да се отнася към него така, както би се отнасяла с всеки друг пътник. Учтиво и приятелски. Е, не много приятелски. И отсега нататък без странични обзалагания, защото късметът на този мъж беше феноменален.

Слънцето бе прекалено горещо, а палубата прекалено тиха, за да си мисли за усложнения. Тя въздъхна, пъхна ръце под главата си и заспа.

Топло и приятно усещане я прониза цялата. От устните ѝ се отрони въздишка на удоволствие при мъглявата мисъл, че се носи върху сал, а слънцето гали голото ѝ тяло. Искаше ѝ се да продължи да плува така безкрайно, без посока. Почувства се свободна... Не — по-скоро изоставена. Беше сама наред синьото море или може би в гъста зелена джунгла. Едно скришно самотно място, където не съществуваха никакви ограничения. Там слънцето ласкаеше тялото ѝ с ръцете на любовник.

В съня си Серина усещаше онова галецо, възбуждащо удоволствие... Бавно плъзгащите се пръсти на слънцето... Възбуждащи... Нежно изкушаващи...

Погалването на пърхаща край ухото ѝ пеперуда я накара да се усмихне. Тя не се помръдна, за да не я изплаши. С нежно потрепване на крилцата си пеперудата се премести на бузата ѝ и се задържа там за момент, сякаш бе открила ароматно цвете, след което отново трепна с крилца и прошепна името ѝ в ъгълчето на устата ѝ.

Колко странно, помисли си Серина и тихо простена от удоволствие, че една пеперуда знае името ми. Усетила нежното погалване по гърба си, тя помръдна рамене и с усилие отвори очи, желаейки да види пъстроцветните меки крилца на пеперудата. Единственото, което видя, обаче, бяха студените бездънни зелени очи на Джъстин.

За момент Серина се втренчи в тях. Удоволствието, което изпитваше, бе прекалено силно, за да се почувства объркана.

— Помислих те за пеперуда — прошепна тя и отново затвори очи.

— Така ли?

Той се усмихна и за втори път докосна с устни ъгълчето на устата ѝ. Серина въздъхна.

— Как се появи тук?

— Къде по-точно? — попита Джъстин.

Почувствал удоволствието, което ѝ доставяше, той продължи да я гали по гърба.

— Тук, където се намираме в момента — тихо отвърна тя. — Със сал ли доплува?

— Не.

По ритъма на дишането ѝ, по замъгления ѝ поглед, Джъстин разбра, че Серина бе вече доста възбудена и дезориентирана, за да бъде напълно послушна. Нейната уязвимост предизвика у него едновременно желанието да я притежава и да я закриля, като тези два порива се надпреварваха неударжимо. Той леко целуна голото ѝ рамо.

— Ти сънуваш — каза тихо.

Тя не разбираше защо това можеше да има някакво значение, щом приятните и топли милувки продължаваха.

— Добре ми е — промълви Серина.

— Да — каза Джъстин и плъзна пръст надолу по гърба ѝ. — Така е.

Това докосване я накара да потрепери и прогони съня ѝ. Очите ѝ внезапно се отвориха.

— Джъстин?

— Какво?

Вече напълно будна, тя се повдигна на лакти.

— Какво правиш тук?

— Вече ми зададе този въпрос. С твоята кожа не бива да лежиш на слънцето без защита.

Ръката му се плъзна по гърба ѝ, за да размаже плажното мляко, което беше сложил.

— Стига! — настоя Серина и се ядоса, че гласът ѝ трепери.

— Ти си много чувствителна — прошепна той. — Жалко, че никога не се намираме на подходящото място в подходящо време.

— Джъстин — подзе тя и се отмести от дланта му, като едва не забрави да задържи с ръка развързаното горнище на банските си, — много те моля да ме оставиш да си почина. — Серина се изправи и седна върху шезлонга, старателно завързвайки на тила си горнището на банските си. — Наложил се да стана рано сутринта, а казиното се отваря веднага щом напуснем пристанището довечера — добави тя и легна отново. — Искам да поспя.

Джъстин се изправи.

— Трябва да говоря с теб.

— Аз не искам... — започна Серина и млъкна.

Погледът ѝ се плъзна нагоре по дългите му мускулести крака към силния и строен торс. Тялото му излъчваше сила, гъвкавост и бързина. Тя отмести поглед и се намести по-удобно на шезлонга.

— Не искам да говоря с теб — довърши започнатата фраза Серина и сложи слънчевите си очила. — Защо не отиде с останалите на разходка в Сан Хуан?

— Имам предложение.

— Не се и съмнявам.

Без да дочака покана, той отмести краката ѝ и седна на ръба на шезлонга.

— Делово предложение.

Тя отмести краката си така, че кожата ѝ да не се докосва до неговата и това да не я разсейва.

— Не ме интересува деловото ти предложение. Иди си намери друг шезлонг.

— Правилникът не забранява ли на членовете на екипажа да се държат грубо с пътниците?

— Иди се оплачи от мен — подкани го Серина. — Все едно, това е последната ми седмица на кораба.

— Точно за това искам да говоря с теб — продължи Джъстин и прекара с мазната си от плажното мляко ръка по бедрото ѝ.

— Джъстин...

— Добре — кимна той и се усмихна при вида на ядосаното ѝ лице. — Значи, вече ме слушаш внимателно.

— Ще ти счупя носа, ако не ме оставиш на мира.

— Винаги ли ти е толкова трудно да се съсредоточиш върху един делови разговор? — добронамерено попита Джъстин.

— Освен ако е основателен.

— Тогава не би трябвало да имаме проблеми.

Тя се повдигна, облегна се на шезлонга и взе да го разглежда иззад тъмните си очила. Забеляза големия бял белег върху ребрата му.

— Това да не би да ти е подарък от някой ревнив съпруг? — попита Серина със студена усмивка.

— От един фанатик с нож — отвърна той също толкова студено.

Прониза я рязка и неочаквана болка. Дъхът ѝ секна, като си представи острието на ножа, пронизващо плътта му.

— Беше глупаво от моя страна — каза тя. — Извинявай. — Серина отново погледна белега и ѝ прилоша от собствените ѝ необмислени думи. — Трябва да е било сериозно — допълни тя.

Джъстин си помисли за тежките две седмици, прекарани в болницата, след което сви рамене.

— Беше много отдавна — каза той.

— Какво се случи? — не можа да се сдържи да попита Серина, може би защото някаква частица от нея споделяше болката му без дори да осъзнава причината за това.

Джъстин се вгледа в нея. Той вече не мислеше за инцидента. През последните петнадесет години мисълта за него вероятно съвсем бегло бе пресичала съзнанието му. И все пак, подобно на белега, случилото се бе станало неразделна част от него. Сигурно беше по-добре тя да научи за него. Джъстин вдигна една хавлиена кърпа от палубата и избърса ръцете си.

— Това се случи в един бар в източна Невада. Един от редовните посетители заяви, че не иска да диша един и същи въздух с някакъв си индианец. Аз си пиех бирата и затова му предложих да иде да подиша на друго място.

Много студена и тъжна усмивка докосна устните му.

— Бях прекалено млад и мисълта за евентуален юмручен бой ми доставяше известно удоволствие. На осемнадесетгодишна възраст юмручният бой помага да се превъзмогне чувството на безсилие.

— Ала това не е белег от юмруци — тихо каза Серина.

— Когато е намесен алкохолът, много неща излизат изпод контрол. Той беше пиян и действаше подло — почти несъзнателно докосна с пръст белега. Мислеше, че е течение на годините бе превъзмогнал този навик. — Всичко започна като по сценарий думи, удари с юмруци — а после той извади нож. Вероятно беше прекалено пиян, за да осъзнае какво прави, но ме прониза с него.

— О, Боже! — възкликна тя и инстинктивно го хвана за ръката. — Ужас! Защо никой не е повикал полиция?

През ума на Джъстин мина мисълта, че въпреки богатството си, прекрасното си образование и пътуванията, или пък именно заради тях, Серина водеше доста затворен начин на живот.

— Нещата невинаги стават по този начин — просто каза той.
— Ами той те е наръгал с нож и е трябвало да бъде арестуван.
— Не — спокойно изрече Джъстин. — Аз го убих.

Дланта на Серина омекна в ръката му. Въпреки тъмните ѝ очила, той видя как очите ѝ се разширяват от ужас и почувства моментното ѝ отдръпване. После, със същата бързина, тя отново стисна ръката му.

— Случило се е при самозащита — промълви Серина с леко треперещ глас.

Джъстин не каза нищо. През всичките години, изминали от онзи инцидент, той се нуждаеше от това обикновено безусловно доверие — през болезнените дни в болницата, по време на студената самота и страх, които изпитваше, докато се намираще в затворническата килия, очаквайки съдебния процес. Тогава нямаше кой да повярва в него. Нямаше кой да му възвърне дори частица от надеждата и вярата, които бе изгубил през онези безкрайни празни дни. Когато Серина обхвана дланта му с двете си ръце, нещо дълго потискано се събуди в него.

— Аз посегнах към ножа — каза най-накрая Джъстин — и двамата паднахме на земята. След това се свестих в болницата и научих, че съм обвинен в убийство.

— Нали това е бил неговият нож — възмутено възкликна Серина. — Той те е нападнал.

— Мина известно време, преди тази истина да излезе на бял свят — отвърна Джъстин. Той си припомни всеки час, всяка минута на очакване — миризмата на килията, лицата в съдебната зала. Страхът и яростта. — Когато това се разбра, ме оправдаха.

С колко ли още допълнителни белега, запита се Серина.

— Никой ли не е пожелал да свидетелства в твоя полза? — инстинктивно попита тя. — Имам предвид останалите, намиращи се в бара през онази нощ.

— Просто не бях един от тях. Но въпреки това разказаха истината, когато се наложи да дават показания под клетва.

— Трябва да е било много страшно преживяване за едно момче.

Когато Джъстин въпросително повдигна вежди, Серина се помъчи да се усмихне.

— Баща ми казва, че един мъж не е мъж, докато не навърши тридесет или четиридесет години. Невинаги обаче е постоянен в мнението си.

Колко добре знаеше това Джъстин! Той се изкушаваше да ѝ каже точно тук и точно сега за отношенията му е Дениъл, ала реши да се придържа към първоначалния си замисъл. Джъстин Блейд беше постоянен.

— Разказах ти тази история, защото ако приемеш предложението ми, така или иначе вероятно ще дочуеш нещо. Предпочитам да я чуеш от мен цялата наведнъж.

Той усети обзелото я любопитство, което сега бе по-ценно от вниманието ѝ.

— Какво предложение? — предпазливо попита тя.

— Предложение за работа.

— За работа? — повтори Серина и се засмя. — Какво си намислил да правиш — да организираш плаваща игра на карти и искаш аз да ти стана раздавач?

— Имам предвид нещо доста по-неподвижно — тихо каза Джъстин и погледът му се плъзна надолу. — Чудя се колко издръжливи са тези тънки връзки на банските ти.

— Достатъчно издръжливи са — отвърна тя, като едва успя да потисне у себе си порива да ги дръпне. — Защо не ми кажеш точно какво си намислил, Джъстин... Без заобикалки.

— Добре — подзе той и погледът му стана отново студен и сериозен. — Наблюдавах работата ти. Справяш се много добре. Не само с картите, но и с хората. Умееш бързо да преценяваш играчите и твоята маса почти винаги е пълна, докато другите редовно се опразват. Освен това ти знаеш как да подходиш към някой играч, който се е ядосал на картите или е пийнал малко повече. С две думи — допълни Джъстин със същия безпристрастен тон, — имаш стил.

Серина не знаеше накъде бие той, ала и не искаше да се почувства прекалено поласкана от думите му.

— Е, и? — попита тя и сви рамене.

— Мога да намеря реализация за човек с твоя талант. — Джъстин присви очи, но изражението на лицето му остана непроменено.

Той се загледа в нея така, както, според Серина, трябва да е гледал неговият пралядо — похитител. Тя вдигна назад слънчевите си очила и отвърна на погледа му.

— Какъв тип реализация? — попита студено.

— Да управляваш казиното ми в Атлантик Сити — отвърна Джъстин и с удоволствие видя как върху лицето ѝ се изписва недоверие.

— Собственик си на казино в Атлантик Сити?

Без видимо да се помръдва, той леко сложи длани върху коленете си.

— Да — отвърна твърдо.

Серина сви очи и се намръщи. На Джъстин му стана весело от мисълта, че този път тя не се доверяваше толкова лесно.

— „Команч“ — тихо промълви Серина. — Има още едно във Вегас и, ако не се лъжа, някъде на друго място.

Тя се облегна назад и затвори очи. Значи, този странстващ комарджия всъщност се оказа един много богат и преуспяващ бизнесмен.

— Трябваше да се досетя — допълни тихо Серина.

На Джъстин му стана още по-весело от нейната реакция и той се поуспокои. За първи път му бе дошло на ум да ѝ предложи тази работа онази сутрин в Насау. Впоследствие деловото предложение се бе превърнало отчасти в негова прищявка. Докато разглеждаше силните елегантни черти на лицето ѝ, Джъстин разбра, че зад всичко това вече имаше и нещо повече — нещото, с което щеше да се заеме веднага щом уреди нещата.

— Уволних управителя си непосредствено преди това пътуване — продължи той, без да я чака отново да отвори очите си. — Имаше известни проблеми с прихода.

Тя отвори очи и учудено повдигна вежди.

— Да не би да те е измамил?

— Опита се — поправи я Джъстин. — Мен никой не може да ме измами.

— Не се и съмнявам в това — съгласи се Серина. Тя сви колене, така че те да не докосват повече неговите, и ги обхвана с ръцете си. — Защо искаш да работя за теб? — попита след малко.

Обзе го неловкото усещане, че Серина бе наясно защо бе премълчал голяма част от причините, макар и самият той да не беше напълно уверен в тях. Със сигурност знаеше едно — че искаше да я има в своя свят, където да може да я вижда... И да я докосва.

— Вече ти казах — отвърна Джъстин и едвам се сдържа да не я погали.

— Щом имаш три печеливши хотела...

— Пет — поправи я той.

— Пет — кимна тя в знак на съгласие. — В такъв случай не мога да си те представя като човек, който управлява по интуиция. Със сигурност знаеш, че управлението на казино като твоето не е едно и също с разпределянето на карти на екскурзионен кораб. Вероятно имаш двойно по-голям брой маси от тези на кораба и приход, в сравнение, с който малката корабна печалба е нищо.

Джъстин се усмихна. В действителност всичко беше точно така, както го бе описала.

— Е, ако смяташ, че няма да можеш да се справиш...

— Не съм казала, че няма да мога да се справя — натърти Серина.

— Тогава помисли над предложението ми. Самата ти ми каза, че нямаш определени планове след края на това пътуване.

Никакви планове, помисли си тя. Само една мъглява идея да отвори свое собствено игрално заведение, ала нима не беше по-разумно да управлява заведението на някой друг, докато се научи на повече неща?

— Ще си помисля за това — бавно отвърна Серина.

— Добре — каза той. После протегна ръка и извади една фиба от косата ѝ. — Можем да вечеряме в Сан Хуан и да обсъдим подробностите. — Джъстин хвърли на пода първата фиба и посегна да извади втора.

— Стига — ядоса се Серина и го хвана за китката. — Всеки път като те видя, ми изхвърляш фибите. До края на пътуването няма да ми остане нито една.

— Предпочитам косата ти да е разпусната — промълви той, зарови пръстите си във вече хлабавия ѝ кок и разпиля останалите фиби. — Обичам да гледам как косата ти се разпилява по раменете.

Серина отблъсна ръката му и скочи. Когато Джъстин започваше да говори с този тон, за една разумна жена бе по-добре да стои надалеч от него.

— Няма да вечерям с теб нито в Сан Хуан, нито където и да било другаде. Освен това смятам, че достатъчно дълго размишлявах над

предложението ти.

— Изплаши ли се? — попита той и бавно се изправи на крака.

— Не — отвърна тя и спокойно го погледна в очите, за да му докаже, че казваше истината.

— Много добре. — Доволен от нейния силен и упорит поглед, Джъстин обви ръце около врата ѝ. Страхът бе едно твърде обикновено усещане, което можеше много лесно да се превъзмогне. — Помисли си още няколко дни. Деловото ми предложение е точно такава и то няма нищо общо с теб и мен като любовници.

От тези думи очите ѝ светнаха от възмущение.

— Ние не сме любовници!

— Но ще станем — допълни той и се приближи към нея. — Скоро. И двамата сме хора, които взимат онова, което пожелаят, Серина. А ние се желаем един друг.

— Задръж самочувствието си, Джъстин, че е почнало да прелива.

Когато той плъзна ръката си по намазания ѝ с плажно мляко гръб, за да я придърпа по-близо до себе си, тя застина на място. Нямахше никакво желание да се бори. Не искаше да губи.

— Картоиграчите вярват в съдбата. А ти си не по-малко играч от мен, Серина Макгрегър.

Колко ли пъти още щеше да успява тя да устои на този меден глас и омайващи слова? Серина вече усещаше как силно блъска сърцето в гърдите ѝ и как краката ѝ омекват. Ако устоеше, щеше да загуби. Може би... Съзнанието ѝ започна да се замъглява и тя яростно се мъчеше да разсее сгъстяващите се сребристи облаци. Може би този път трябваше да играе по неговите правила и да спечели. Като превъзможна собствената си нужда да се предаде, Серина започна опасна игра.

Бавно и леко ръцете ѝ се плъзнаха нагоре по голия му гръб. Когато Джъстин притисна устни към шията ѝ, коленете и омекнаха, ала тя силно прехапа устни. Болката щеше да ѝ помогне да запази самообладание. Пръстите ѝ се плъзнаха по врата му. Сърцето му започна да тупти силно и ритъмът му се сливаше с туптенето на нейното сърце.

Серина извърна глава, така че устните му да не докосват нейните. Ако я целунеше, тя щеше да бъде изгубена. Серина затвори очи и се опита да изгони от себе си всички онези усещания, които той

бе способен с минимални усилия да я накара да изпита. Тя притисна устните си към шията му, като убеждаваше себе си, че това не бе нищо повече от поредната стъпка в играта. Не биваше тъмният мъжки аромат и силните мускули, които усещаше под пръстите си, да я омаломощят. Този път, обеща си Серина, щеше да го накара да падне на колене.

Сърцето ѝ я подтикваше да остане така, както беше, притиснала се към топлото му тяло. Щеше ли да се чувства толкова добре, ако не беше се превърнала в част от него? Ако тялото ѝ не бе създадено за неговото, щяха ли да си подхождат толкова безупречно? Ако устните ѝ не бяха предназначени за неговите, щяха ли да пламват дори от мисълта за целувка?

Не. Тя се съвзе преди немошта да бе успяла да я превземе напълно. Нямахте да позволи да я управлява някаква си нужда... Или пък мъж.

Серина го отблъсна силно със съзнанието, че бе свободна само защото бе успяла да го омаломощи. Бавно, като се молеше краката ѝ да я държат, тя се наведе, за да повдигне от пода на палубата падналата си туника. Без да произнесе нито дума, я облече през главата си. Това ѝ даде един-единствен миг, през който успя да събере кураж, за да го погледне.

В очите му видя желание — безразсъдно желание, което накара сърцето ѝ да трепне от болка. Освен това видя предпазливост. Мисълта, че Джъстин е бил подготвен за тази атака върху сетивата не повече от нея, ѝ вдъхна сили. Явно имаше предимство и трябваше да се възползва от него.

— Ако реша, че искам да се любя с теб, ще ти съобщя — спокойно каза Серина, след което се обърна и си тръгна, без да погледне назад. Коленете ѝ трепереха.

Той я наблюдаваше. Свил ръце в юмруци си помисли, че би могъл да я върне, да я завлече в каютата си и да я има само след няколко секунди. Да прати по дяволите цялата тази игра и да задоволи глада, който го разяждаше отвътре. Ако веднъж, поне веднъж, бе останал насаме с нея... Джъстин внимателно разтвори юмруците си. Не си струваше да се оставя да го ръководят емоциите. Научил бе това преди много години и не биваше да го забравя сега.

Той се наведе и вдигна иззад шезлонга оставеното от нея шишенце с плажно мляко. Тя се заинтересува от предложението ми, помисли си Джъстин, докато разсеяно завиваше капачката. Идеята беше подхвърлена след цялата тази година, през която бе изпълнявала чужди заповеди, щеше да ѝ хареса мисълта отсега нататък да ги дава. След удържаната от нея победа, Серина щеше да реши, че е способна да се справи с него и в личен план. Той се надяваше в нея да се крият достатъчно типични Макгрегърови черти, за да не може да устои на предизвикателството.

На устните му се появи лека студена усмивка. И самият Джъстин, и тя бяха еднакво податливи на предизвикателствата. Той реши, че вече бе направил своето предложение. За известно време щеше да го задържи в сила.

В стаята на Серина бе напълно тъмно, когато телефонът до леглото ѝ иззвъня. Тя зашари слепешката наоколо, като се опитваше да напипа будилника. Когато обаче звъненето продължи, Серина го бутна раздражено. От това слушалката на телефона излетя и я удари в слепоочието.

— Ох, по дяволите!

— Добро утро, моето момиче.

Все още замаяна от съня, тя разтърка слепоочието си и поднесе слушалката към ухото си.

— Татко, ти ли си?

— Как е животът в безкрайната морска шир? — гръмогласно и весело попита Дениъл и това я накара да трепне.

— Ами, аз... — започна Серина, като се мъчеше да се разсъни.

— Хайде, моето момиче, разказвай!

Тя отново побутна будилника и се опита да види колко е часът.

— Татко, сега е едва шест часът сутринта!

— Един истински моряк се събужда на зазоряване — каза ѝ той.

— Добре. Лека нощ, татко.

— Майка ти пита кога ще се прибереш вкъщи.

Въпреки че беше полусъннена, когато чу тези думи, Серина се усмихна. Не Ана, а Дениъл Макгрегър винаги се бе проявявал като майка-квачка.

— Ще стигнем в Маями в събота следобед. Най-късно в неделя ще си бъда у дома. Духов оркестър ли ще наемеш?

— Ха!

— Или може би един шотландец с гайда?

— Винаги се заяждаш, Серина. Майка ти се интересува дали те хранят добре.

Тя едва се сдържа да не се засмее.

— Дават ни по един цял самун хляб на седмица, а в неделя ни се полага дори свинско. Как е мама?

— Добре. Вече потегли към болницата, за да изкорми някого.

— А Алън и Кейн?

Дениъл се изсмя.

— Та кой ги вижда тях? — попита той. — Сърцето на майка ти се къса от мисълта, че децата ни са забравили родителите си. Няма нито едно внуче, което да държи на коленете си.

— Какво безочие от наша страна — сухо се съгласи Серина.

— Ако Алън се беше оженил за онова хубаво момиче...

— Тя имаше походка като на патица — безцеремонно му напомни Серина. — Алън сам ще си намери съпруга, когато бъде готов за това.

— Ха! — отново възкликна Дениъл. — Алън си е заровил носа във Вашингтон, Кейн и досега не се е налудувал, а ти плуваш на някаква си черупка.

— Кораб.

— Горката ти майка няма да доживее да види първото си внуче — дълбоко въздъхна той и запали една от дебелиите пури, които Ана не бе успяла да конфискува.

— Да не би да си ме събудил в шест часът сутринта, за да ми изнасяш лекция за продължаването на Макгрегъровия род?

— Няма нищо смешно, моето момиче. Кланът...

— Не се смея — побърза да го увери тя, за да избегне задаващото се дълго и страстно словоизлияние. — Освен това имам намерение да остана вкъщи за известно време, така че можеш да ми четеш лекции след неделя.

— Нима това е начин да говорим? — засегнато попита Дениъл. — Никога дори не съм вдигал ръка срещу теб.

— Ти си най-добрият баща на света — успокой го Серина. — Ще ти купя каска скок в Сен Тома.

— Добре — доволен, омекна Дениъл, но изведнъж си спомни за друга обещана каска скок и за главната причина за ранното си телефонно обаждане. — Срећна ли интересни хора по време на пътуването, Рина?

— И още как — бих могла да напиша цял роман за това. Наистина ще ми липсват останалите членове на екипажа.

— А сред пътниците? — продължи той, като подръпваше от куртката си и се опитваше да прави димни пръстени. — Срећна ли някой истински комарджия?

Тя си помисли за Джъстин. Дениъл също.

— От време на време — отвърна бавно.

— Предполагам, че през ръцете ти са минали доста мъже.

Серина се обърна по гръб. Един мъж със сигурност, помисли си тя.

— Няма нищо лошо в романтичните приключения от време на време — весело продължи той. — Разбира се, ако мъжът е замесен от добро тесто. Един истински играч трябва да има остър ум.

— Ще се почувстваш ли по-добре, ако ти кажа, че планирам да избягам с един?

— С кого по-точно? — попита Дениъл, като присви очи.

— С никого — твърдо отговори Серина. — А сега възнамерявам да продължа да спя. Постарай се да изчистиш цялата пепел преди мама да се е прибрала. Ще се видим в неделя. И, между другото, обичам те, стари хитрецо.

— Да закусиш добре — поръча той и затвори телефона.

Дениъл се облегна на стола си и се замисли. Рина винаги е била доста твърдоглава, помисли си той. Що се отнасяше до Джъстин... Ами ако Джъстин Блейд не бе решил да прекара една-две тропически вечери с нея, значи Дениъл се е излъгал в него. Той изтръска куртката си и си напомни да се отърве от това вещественно доказателство преди Ана да се бе прибрала.

Ами ако наистина се беше излъгал в Джъстин Блейд? Дениъл Макгрегър познаваше мъжката закваса. За момент се отпусна и се наслади на мисълта за едно чернокосо внуче с лилави очи. Първото ще

бъде момче, реши той. Макар, за съжаление, да не носи името Макгрегър, то ще бъде с Макгрегърова кръв. Ще го кръстят на дядо му.

Дениъл вдигна слушалката на телефона, решил, че не би било никак зле да пообезпокои и другите си деца, докато все още бе в настроение.

ПЕТА ГЛАВА

Макар да си беше казала, че това не я засяга, Серина не можа да се отърве от мисълта за предложението на Джъстин. Не го бе виждала в продължение на два дни, през които той така и не се появи в казиното. Нямахше го и сред играещите на палубата, когато тя се разхождаше там по време на почивката си.

Какво ли правеше в този момент, питаше се Серина, докато се подготвяше за последния си свободен ден от пътуването. Логично бе един комарджия да играе.

Прави го нарочно, реши ядосана и закопча яркочервения си гащеризон. Опитва се да ме дразни. Нямахше да се учуди ни най-малко, ако се окажеше, че докато тя работеше и си задаваше тези въпроси, Джъстин просто се бе излежавал някъде на слънце. Стигнала и до заключението, че той положително бе пийнал с госпожа Диуолтър, Серина ядосано сграбчи четката си. Тя решише косата си с бързи и резки движения на ръката, като се гледаше в малкото огледало.

— И какво от това? — попита на глас Серина. — Ако се увърта около глезените ѝ, това значи, че не се увърта около моите.

Последното нещо, което желаше да преживее през последните си дни на този кораб, бе постоянното противоборство, било то словесно или не. Затова беше много добре, че Джъстин бе успял да си намери занимание някъде на друго място. Това ѝ спестяваше труда да го пренебрегва.

Тя не можеше да намери спокойствие, когато той се намираще наблизо. Нямахше мира и когато го нямаше наоколо, помисли си Серина и захвърли четката си. Не беше честно! Тя реши, че няма да си мисли за него и седна на пода, за да обуе сандалите си. Сега щеше да отиде да се гмурне с шнорхел, да купи едно друго, като например каса скоч, и да се позабавлява. Изобщо нямаше да помисли за него повече.

Направил го е нарочно, помисли си Серина и удари с единия сандал по дланта си. Беше ѝ подхвърлил идеята евентуално да управлява казиното му, след което беше изчезнал. Знаел е, че това ще

ме подлуди, каза си тя и отново се ядоса. Нищо, продължи да развива мисълта си Серина, докато нахлузваше сандалите си, ще го избягвам през следващите няколко дни, дори ако трябва да се престоря, че ме мъчи морска болест, и да се заключа в каютата си. Това ще му е за урок.

Някой почука на вратата.

— Отворено е — извика все още намръщена тя.

Последният човек, когото очакваше да види на вратата, беше Джъстин. Последното нещо, което очакваше да изпита, беше удоволствие. Изведнъж осъзна, че той ѝ бе липсвал.

Джъстин видя за секунда светналите ѝ очи, след което погледът ѝ отново стана строг.

— Добро утро.

— Не е разрешено на пътниците да слизат на тази палуба — строго отвърна Серина.

Той влезе и затвори вратата след себе си. Пренебрегна раздражението ѝ и огледа миниатюрната каюта. Тази каюта щеше да бъде безцветна и скучна с грозния си матрак и белите стени, ако тя не бе успяла само с няколко щриха да ѝ придаде един особен стил. Картина с морски пейзаж на стената, зелена купичка, изпълнена със строшени мидени черупки, ярко бродирана възглавничка за игли, която му напомни за Ана. Килерчето за провизии в Хайанис Порт е просторно, помисли си Джъстин.

— Няма неоползотворено пространство — изкоментира той и отново я погледна.

— Това е моето пространство — напомни му Серина. — И твоето присъствие тук е в нарушение на правилника. Би ли бил така любезен да излезеш оттук, преди да са ме уволнили?

— Ти и без това напускаш — отвърна Джъстин и застана между нея и леглото, за да разгледа по-отблизо картината. — Много е красива. Това да не би да е пристанището тук, в Сен Тома?

— Да — отговори тя, като упорито продължаваше да седи на пода, защото знаеше, че беше невъзможно в каютата ѝ двама души да стоят прави, без да се докосват. — Извинявай, че не мога да ти обърна повече внимание, Джъстин, но се каня да излизам.

Той седна върху леглото ѝ.

— Стабилно е — коментира кратко Джъстин.

— Много добре се отразява на гърба ми — неохотно се усмихна Серина.

В действителност матракът ѝ бе твърд като камък.

В продължение на миг седяха и се гледаха един друг.

Тя се опитваше да потисне в себе си удоволствието от самия факт, че го има до себе си.

— Мислех, че съм се отървала от теб.

— Така ли? — попита той, взе тънката дантелена нощница, с която Серина спеше и погали дантелата с пръсти.

Не му струваше ни най-малко усилие да си представи собственичката ѝ в нея, а също така да си представи как я сваля от тялото ѝ и как тънката нежна материя се плъзва по кожата ѝ.

— Остави това — пресече го тя и посегна да изтръгне нощницата от ръцете му.

— Значи обичаш коприната и дантелите — продължи Джъстин и остави белъто ѝ върху леглото, преди Серина да го бе измъкнала от ръцете му. — Винаги съм се възхищавал на жени, които обличат подобни неща, след което заспват сами.

Объркана, тя коленичи на пода.

— Което говори за независимостта на духа ти — добави той.

— Това като комплимент ли трябва да го приемам? — намръщено попита Серина.

— Казах го като комплимент — усмихна се Джъстин, наведе се, улови крайчетата на косата ѝ и ги нави около пръстите си. — Защо си помисли, че си се отървала от мен?

— Искане ми се да не беше толкова мил, Джъстин. Това ме обърква — въздъхна тя. — Нямахте те в казиното.

— На кораба има и други забавления.

— Не се и съмнявам — студено каза Серина. — Като например това да обясняваш тактиката си на госпожа Диуолтър.

— На госпожа коя?

Тя стана ѝ започна да търси торбата си.

— Разведената червенокоса с диаманта колкото кокоше яйце.

— А, тази ли? — едновременно развеселен и объркан отвърна той, докато я наблюдаваше как рови под леглото.

— Търсиш ли нещо?

— Да.

Пред очите му Серина се пъхна по корем под леглото.

— Искаш ли помощ?

— Не. Проклятие! — възкликна тя, след като удари тила си в долната част на леглото.

Когато най-накрая изпълзя навън запъхтяна, Джъстин седеше на пода до нея. Без да каже нито дума, той се усмихна и махна от лицето ѝ кичурите разрошена коса.

— Джъстин... — започна Серина, обърна се с гръб към него и изтърси върху леглото съдържанието на торбата си. — Наистина не знам как да ти кажа...

Свикнал с резкия ѝ тон, той сви рамене.

— Просто го кажи.

— Липсваше ми. — Тя се обърна и за втори път видя как върху лицето му се изписва учудване. — Нали ти казах, че не знам как да ти го кажа.

Когато Серина понечи да стане, Джъстин улови ръката ѝ и я задържа. Само две думи. Две думи, изпълнили го с противоположни чувства, които никога преди това не бе изпитвал. Беше се приготвил да срещне раздражение, студенина и ярост. Ала не бе очаквал да чуе тези две прости думи.

— Серина — започна той и нежно докосна бузата ѝ. — Опасно е да ми казваш подобно нещо, когато сме сами.

Тя докосна с ръка дланта му, след което внимателно я свали от лицето си.

— Нямах никакво намерение да ти го казвам. Не мисля, че дори самата аз го осъзнавах, преди да влезеш тук. Нищо не разбирам — въздъхна Серина.

— Чудя се защо и двамата мислим, че трябва да разбираме нещата — рече Джъстин.

Тя внезапно скочи на крака и започна да слага в торбата всичко, което мислеше, че ще ѝ потрябва.

— Отивам на плажа да се гмурна с шнорхел, а после ще отида да разгледам забележителностите — каза бързо. — Искаш ли да дойдеш с мен?

Серина не усети движението му, но знаеше, че той се бе изправил и бе застанал зад гърба ѝ. За първи път, откакто се намираще на кораба, тя почувства лек пристъп на клаустрофобична паника.

Джъстин сложи ръце върху раменете ѝ и я завъртя с лице към себе си. Ах тези очи, помисли си той. Този невероятен наситен цвят.

— Ще хвърляме ли ези-тура? — попита развеселен.

Серина с облекчение отбеляза, че Джъстин нямаше да насилва възможността, която му бе предоставила.

— Какъв смисъл има? Ако искаш, можеш да дойдеш с мен, ала няма да се обзалагаме.

— Това условие изглежда разумно.

Когато той обви ръце около кръста ѝ, тя сложи торбата си помежду им. Джъстин погледна торбата, след което вдигна очи към лицето ѝ.

— Това едва ли е препятствие.

— Предложението бе за разглеждане на забележителностите — напомни му Серина. — Или го приемаш, или го отхвърляш.

— Добре, съгласен съм — отвърна той и с едва забележимо колебание свали ръце от кръста ѝ. — Засега.

Тя се обърна и отвори вратата.

— Някога да си плувал в лодка със стъклено дъно?

— Не.

— Ще ти хареса — обеща му Серина и го хвана за ръката.

Серина се изтегна върху одеялото и въздъхна от удоволствие. Кожата ѝ блестеше на слънцето, мокра и топла.

— Обичам да си мисля за пирати — подзе тя, като обхвана с поглед великолепната синя вода.

Наоколо се издигаха високи зелени планини, които изглеждаха така, сякаш плуваха в морето.

Серина отметна назад мократа си коса и му се усмихна.

— Преди триста години — добави тя. — Наистина не изглежда толкова отдавна, ако си помислиш откога съществуват тези острови.

Няколко капки вода проблясваха върху тъмната му кожа.

— Не мислиш ли, че Черната Брада щеше да се разстрои, ако бе видял всичко това? — попита Джъстин и махна с ръка към хората, които лежаха върху белия пясък и се плискаха в тюркоазната вода. — За разлика от нас той едва ли би сметнал, че тези плажове не са замърсени.

Серина се засмя. Тя се чувстваше освежена и възбудена след цял час гмуркане с шнорхел.

— Ще си намери друго място. Пиратите имат нюх.

— Говориш така, сякаш им се възхищаваш.

Серина се облегна назад върху лактите си, като се наслаждаваше истински на приятното усещане от препичането на слънце.

— Лесно е да виждаш романтика в тези неща няколко века по-късно. Освен това ми се струва, че винаги съм се възхищавала на хора, живеещи по собствени правила.

— Независимо от цената?

— Не възприемай нещата буквално — подхвърли тя и вдигна лице към слънцето.

Небето беше безоблачно и синьо като водата.

— Тук е прекалено хубаво, за да ставаме прагматици. В наши дни има не по-малко варварство и жестокост, отколкото преди три века, но приключенията са доста по-малко. Бих искала да пътувам с машина на времето.

Той я погледна с интерес, взе оставения от нея гребен и започна да реше косата ѝ.

— Къде би отишла?

— В Британия по времето на крал Артур, в Гърция по времето на Платон, в Рим по времето на Цезар — отговори Серина и въздъхна от удоволствието, което ѝ доставяше движението на гребена през косата ѝ. — И на стотици други места. Ще се наложи да се видя и с Роб Рой в Шотландия, иначе баща ми никога няма да ми прости. Също така ми се иска да видя Запада, преди заселниците да са се настанили тук, ала в такъв случай може да се озова на първия дилижанс към Орегон — засмя се тя и наведе главата си назад така, че виждаше лицето му отдолу нагоре. — И тогава ще има опасност някой от твоите предци да ме скалпира.

Джъстин взе косата ѝ в едната си ръка.

— Ще бъде истинска награда — каза той.

— Предпочитам да я запазя за себе си — призна Серина. — А ти не би ли искал да се върнеш с няколко века назад във времето и да играеш карти в някой бар?

— Те не са обичали команчите.

Тя протегна ръце и отметна кичура мокра коса от челото му.

— Отново приемаш всичко буквално.

Джъстин се вгледа за миг в очите ѝ.

— Щях да бъда сред нападателите на дилижанса, с който пътуваш.

Серина обърна поглед към морето. Глупаво беше да забравя дори за момент кой и какъв бе Джъстин. Той бе различен. А това само усилваше привлекателността му.

— Да, предполагам. Ние щяхме да прекосяваме нови граници, а ти щеше да защитаваш онова, което вече ти принадлежи. Събитията стават все по-мъгляви с течение на времето и човек се чуди дали всяка от страните не е сгрещила в самото начало. Чувстваш ли се понякога измамен? Имам предвид принадлежащото ти по рождение право.

Джъстин бавно решише косата ѝ, която съхнеше и вече си личаха всички оттенъци, които се сливаха и образуваха наситения златист цвят.

— Предпочитам да правя онова, което притежавам, а не да се замислям за някакво си наследство.

Тя кимна. Думите му съвпаднаха със собственото ѝ мнение по този въпрос.

— Макгрегърови са били преследвани в Шотландия и са били принудени да изоставят името и земята си. Ако аз бях присъствала там тогава, щях да се боря. А сега възприемам всичко това като вълнуваща история, която баща ми често обича да разказва.

Едно малко момиченце, тичащо през пясъка, за да избяга от майка си, се втурна към тях и падна в скута на Серина. То се засмя, обви ръцете си около шията ѝ и се притисна заговорнически към нея.

— Здравей — засмя се Серина и също я прегърна.

— Хубава — извика момиченцето и я сграбчи за косата.

Серина погледна през рамо към Джъстин. За нейна изненада той взе детето в скута си, притисна пръст към малкото му носле и прошепна:

— Ти също си хубава.

Детето отново се засмя и остави мокра целувка върху бузата му.

Преди Серина да успее да превъзмогне изненадата си от лекотата, с която Джъстин бе приел мокрия поздрав, една задъхана жена, облечена в черен бански костюм и с пластмасови кофичка и лопатка в ръцете си, дотича при тях.

— Рози! — извика майката и бузите ѝ порозовяха. — О, много моля да я извините!

— Хубав — отново каза Рози и подари на Джъстин още една целувка.

Този път Серина избухна в смях.

— Рози! — извика обърканата майка и прекара ръка през косата си. — Наистина много се извинявам. Тя се втурва, накъдето пожелае и никой не е в безопасност.

— Когато се затичаш нанякъде имаш повече време за игра, когато стигнеш там, нали така, Рози? — попита Серина, погали детето по топлатата кестенява косица и се усмихна успокоително на майката. — Сигурно сте много заета покрай нея.

— Направо изтощена — призна жената. — Но аз наистина...

— Не се извинявайте — прекъсна я Джъстин и с нежно движение махна пясъка от детската ръчичка. — Толкова е хубава.

Видимо доволна, майката се поуспокои и протегна ръка към дъщеря си.

— Благодаря. Вие имате ли деца? — попита тя.

Изведнъж Серина осъзна, че въпросът бе адресиран към тях като към двойка. Преди тя да успее да се опомни, Джъстин отговори:

— Все още не. Продавате ли това дете?

Младата жена повдигна Рози на ръце и му се усмихна.

— Не, макар че понякога се изкушавам да я дам под наем. Още веднъж ви благодаря. Не всеки реагира толкова благосклонно, когато го нападне едно двегодишно торнадо. Кажете „довиждане“, Рози.

— Чао! — извика Рози, размаха пухкавата си ръчичка през рамото на майка си и се опита да се изскубне от прегръдките ѝ, за да слезе на пясъка. Майка и дъщеря тръгнаха по плажа и до Серина достигна весел смях.

— Джъстин — започна тя, като чистеше от себе си пясъка, донесен от Рози, — защо каза на тази жена, че все още нямаме деца?

— Защото ние нямаме.

— Много добре знаеш какво имам предвид.

— А сега кой приема нещата буквално?

Преди Серина да успее да отговори, той обви ръце около кръста ѝ и притисна устни към рамото ѝ. Вместо да се съпротивлява, тя се облегна на него.

— Беше много сладка.

— Като повечето деца — отвърна Джъстин и притисна устните си към другото ѝ рамо. — Те нямат преструвки, предразсъдъци и почти никакъв страх. Съвсем скоро майка ѝ ще я научи да не разговаря с непознати. Това е нещо необходимо, ала доста тъжно.

Серина се отмести от него, обърна се и го погледна.

— Не мога да повярвам, че в мислите ти има място за деца — забеляза тя.

Той понечи да ѝ каже, че краткият миг, който те двамата бяха прекарвали с това дете, бе събудил в него желанието и почти забравената нужда да има семейство. Да има до себе си жена и дете, подаващо лицето си за целувка. След това реши да не споделя тази мисъл с нея. Каза си, че би било по-разумно да стъпва внимателно по една непозната земя.

— По-рано и аз си мислех така — промълви Джъстин най-накрая.

Серина забеляза неговото колебание.

— Сигурен ли си? — усмихнато попита тя и сложи длани върху раменете му.

— Напълно.

— Искам да ти кажа нещо — тържествено започна Серина и се доближи до него.

— Какво?

— Не мисля, че си хубав.

— Децата виждат нещата по-ясно от възрастните.

— Ти дори нямаш хубава същност — настоя тя и усети, че ѝ бе трудно да устои на желанието да притисне устните си към неговите.

— Ти също.

Ръцете му се плъзнаха нагоре по гърба ѝ. Серина усети как костите ѝ омекват. Целувката бе изпълнена с повече обещание, отколкото страст.

— Нямам никакво намерение да се сдобивам с такава — тихо промълви тя.

— Слава богу.

Изведнъж Серина се отдръпна. Нещо се беше променило. Нямахше ясна представа какво точно и защо, но нещо наистина се беше променило. Почувства необходимостта нещата да бъдат поставени на

твърда почва, докато намери време да си ги обясни. Усещаше тялото си омекнало, слабо и чуждо.

— По-добре да тръгваме — предложи тя. — Трябва да купя някои неща в града, преди да се върна на кораба.

— Времето и приливът не чакат никого — замислено промълви той.

— Точно така.

Серина стана, изтръска пясъка от гащеризона си и го облече върху банските си.

— Няма вечно да минаваш с това оправдание — забеляза Джъстин.

Той се изправи, застана до нея и задържа ръцете ѝ, които закопчаваха копчетата.

— Точно така — съгласи се тя. — Ала засега ми върши работа.

Беше цяло чудо, че успяха да се промъкнат с колата през натовареното движение на Шарлот Амали и да намерят място за паркиране. Улиците бяха претрупани с таксите, хора и малки автобусчета с весело изрисувани покриви. Джъстин и Серина мълчаха, като всеки от тях бе зает със собствените си мисли.

Какво ли се беше случило по време на тази кратка, по-скоро приятелска целувка на плажа, чудеше се тя. Защо я бе обзело едновременно тревожно и радостно чувство. Сигурно имаше някаква връзка с умилението, което бе изпитала при вида на Джъстин с малкото момиченце. Беше трудно човек да си представи в подобна роля един мъж като него — комарджия, в който се преплитаха студенината и жестокостта.

Също така трябваше да се вземе предвид обстоятелството, че, докато по-рано на Серина ѝ се беше струвало, че може и да го харесва, сега тя със сигурност знаеше, че бе така. Но трябваше и да внимава, защото с човек като него никога не би могла да бъде напълно спокойна. Ала сега, когато призна пред себе си, че той ѝ харесваше и ѝ бе приятно да бъде с него, пътешествието вече привършваше. През времето, което оставаше до края, щеше да бъде толкова заета в казиното, че едва ли щеше да ѝ остане дори един свободен час за него, камо ли един цял свободен ден. През останалата част от пътуването те щяха да бъдат в открито море и казиното щеше да работи по шестнадесет часа на денонощие.

Все пак оставаше още една възможност — да приеме предложението му за работа. Серина леко се намръщи и погледна през прозореца на колата. На тротоара, близо до един магазин на Гучи, имаше сергия, отрупана с шапки, направени от палмови листа. През последните два дни тя бе напълно изхвърлила предложението му от главата си — първо от яд, а впоследствие по преценка, че би било по-разумно да го обмисли, когато се намират на известно разстояние един от друг. Атлантик Сити — това би било истинско приключение, ала евентуалната работа с Джъстин би се превърнала в рисковано начинание. В края на краищата, вероятно и двете неща бяха едно и също.

Защо ли внезапното смекчаване в поведението ѝ така го бе разтревожило, чудеше се Джъстин. Нали това бе една от целите му. Той и сега продължаваше да я желае също толкова силно, колкото я бе пожелал, когато я бе видял за първи път. Въпреки това дните, прекарани заедно и изпълнени със спорове, смях и страст, бяха придали един нов аспект на онова, което трябваше да си остане една първична нужда.

Не беше вече толкова лесно, колкото някога, да се обяснят бушуващите в него противоположни чувства с машинациите на баща ѝ. В интерес на истината, от няколко дни насам Джъстин вече не я възприемаше като дъщеря на Дениъл Макгрегър. Докато паркираше колата, той реши, че вероятно би било по-разумно отново да подходи към нея от същата гледна точка... Или поне за момента.

Джъстин загаси двигателя на колата.

Въпреки това, което току-що си беше казал, той я привлече към себе си и я целуна.

— Никога не се повтарям — отвърна Серина, но не го отблъсна.

— Само още веднъж — прошепна Джъстин. — Моля те, направи едно изключение.

Тя тихо се засмя и се притисна по-силно до него. Скоро те бяха забравили, че се намират в паркирана кола на сред многолюден град. Тази нощ, помисли си Серина и ръката ѝ се плъзна по бузата му нагоре към косата му. Бе дошло времето да спре да се преструва и да вземе това, което искаше.

— Серина — прошепна той и я отстрани от себе си.

— Знам — отвърна тя и за миг склони глава на рамото му. — Явно ни е писано да се намираме все на публични места. — Серина пое дълбоко въздух и излезе от колата. — Прекарахме прекалено дълго време на плажа и няма да имам достатъчно време за нищо друго, освен за едно бързо и стриктно пазаруване — добави тя.

Джъстин заобиколи колата и я взе заръката. Серина се усмихна, после хвърли поглед наоколо.

— Мисля, че ще успея да намеря някакви сувенири и алкохол ето там.

Преди да стигне до мястото, накъдето се бе запътила, тя се спря пред витрината на един магазин на Картие. Дълбоката ѝ въздишка изрази едновременно одобрение и желание.

— Защо една интелигентна жена се захласва по купчинка искрящи камъни? — помисли на глас Серина.

— Това е естествено — отвърна той и застана до нея да разгледа блестящите диаманти и изумруди. — Диамантите привличат повечето жени, както и повечето мъже.

— Въглерод под налягане — промълви тя и отново въздъхна. — Каменни отломки, издълбани от пещерите. Векове назад са били използвани като амулети за късмет или за пропъждане на зли духове. Финикийците са пътували до Балтийските страни или Европа за кехлибар. Заради тях са се водили войни, изследвали са се страни... И някак си именно това ги прави по-привлекателни.

— Никога ли не си угаждаш?

Серина отмести поглед от витрината и му се усмихна.

— Не, просто така ми остава нещо, което очаквам с нетърпение. Обещах си следващото ми пътуване да бъде за почивка. Макар че може сериозно да изпразни банковата ми сметка. А сега — продължи тя и посочи с ръка към следващия магазин, — трябва да купя някои по-традиционни сувенири за братовчеди и каса скоч.

Джъстин я последва в магазина, където Серина веднага започна да избира и купува. По принцип не обичаше да пазарува, ала веднъж заловила се за това, го правеше с настървение. Когато той се отдалечи, тя не му обърна почти никакво внимание, защото бе изцяло погълната от избора на бродирани покривки.

Когато сувенирите бяха опаковани и платени, Серина се отправи към щанда с алкохолни напитки. Погледна часовника си и видя, че

остават близо два часа до отплуването на кораба.

— Една каса дванайсетгодишен скоч.

— Две.

При звука на гласа на Джъстин, тя извърна главата си.

— О, мислех си, че съм те изгубила.

— Намери ли това, което искаше?

— Дори повече — призна Серина и се намръщи. — Ще се намразя, когато дойде времето да си стягам багажа.

Продавачът постави двете каси скоч върху тезгяха.

— Бих искала моята да бъде доставена на „Селебрейшън“ — поръча Серина. После извади кредитната си карта и зачака продавачът да попълни формуляра.

— И моята също — добави Джъстин и отброи необходимата сума пари.

Тя разглеждаше неговата каса скоч, докато той диктуваше необходимата информация. Странно, помисли си Серина. Не ѝ приличаше чак на такъв пияница, че да купува цяла каса скоч. Джъстин никога не пиеше по време на игра. Това бе едно от първите неща, които бе забелязала. По време на цялото пътуване го беше видяла с питие в ръката само веднъж, по време на пикника в Насау. Накрая реши, че вероятно купуваше уискито за подарък, но ѝ се стори странно, че той бе купил толкова голямо количество от една и съща марка. Серина се подписа върху формуляра и сложи фактурата в чантата си.

— Май това е всичко — каза тя, взе го за ръката и те се насочиха към изхода. — Странното е, че и двамата купихме една и съща марка скоч.

— Не е чак толкова странно, ако се има предвид, че сме го купили за един и същи човек — тихо отвърна Джъстин.

Серина го погледна озадачено.

— Как така за един и същи човек?

— Баща ти не пие друга марка скоч.

— Ти откъде... — подзе тя, обърка се и поклати глава. — Защо купуваш на баща ми каса скоч?

— Той ме помоли за това.

— Помолил те е?! Какво искаш да кажеш?

— Не знам Дениъл някога да е правил нещо без уловка — отвърна Джъстин и я хвана за ръката, за да я преведе през улицата, тъй като Серина гледаше него, а не колите. — На времето една каса скоч изглеждаше напълно разумно.

Тя забеляза лекотата, с която той използваше името на баща ѝ. За миг умът ѝ се съсредоточи върху тази особеност, ала веднага започнаха да нахлуват нови, необясними и неудобни въпроси. Серина спря по средата на тротоара, без да обръща внимание на потока от пешеходци.

— Джъстин, най-добре е да ми обясниш всичко.

— Искам да кажа, че купувам на баща ти каса скоч за проявената от него загриженост да ми купи билет за „Селебрейшън“.

— Бъркаш нещо. Баща ми не е туристически агент.

Той се засмя също толкова гръмогласно, колкото в деня, когато бе научил фамилията ѝ.

— Не, Дениъл съчетава в себе си много неща наведнъж, но не е туристически агент. Хайде да седнем някъде.

— Не искам да сядам — отвърна тя и се отскубна от него. — Искам да знам защо, по дяволите, баща ми ще ти урежда пътуването?

— Мисля, че всъщност е имал планове по отношение на по-нататъшния ми живот — отговори Джъстин и като намери свободна маса, побутна Серина да седне на стола. — Както и по отношение на твоя — добави той и седна.

Серина усещаше миризмата на прясно изпечени вкуснотии, която идваше от отсрещната хлебарница, и долавяше разговорите в съседната книжарница. Изведнъж ѝ се прииска да удари е юмрук по нещо, затова сложи ръце върху масата.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Запознах се с баща ти преди около десет години.

Джъстин спокойно извади пура и я запали. Тя бе реагирала по очаквания от него начин. Предвидимостта на нейното поведение бе намалила напрежението, с което се бореше от онзи миг на плажа, когато усети, че нещо се изплъзва изпод контрола му.

— Пристигнах в Хайанис Порт с делово предложение — започна разказа си той. — Играхме покер и оттогава сме делови партньори. Имаш доста интересно семейство.

Серина не каза нищо, само стисна по-силно пръстите си.

— С течение на времето силно се привързах към тях — спокойно продължи Джъстин. — По време на всяко мое посещение ти бе на училище, ала чувах доста неща за... Рина. Алън се възхищаваше на ума ти, а Кейн — на праволинейността ти.

Въпреки че очите ѝ пламнаха, той не можа да се сдържи да не се усмихне.

— Баща ти за малко не издигна паметник, когато ти завърши „Смит“ две години предсрочно.

Тя едва потисна желанието си да извика. Оказа се, че този мъж е бил в течение на събитията в живота ѝ вече цели десет години, без да е знаела за това и без да е давала своето съгласие.

— Ти си знаел — започна Серина с тих и ядосан глас. — През цялото това време си знаел коя съм и нищо не си ми казал. Играл си си с мен вместо просто да ми обясниш...

— Чакай малко — прекъсна я Джъстин и понеже тя бе понечила да стане, я хвана силно за ръката. — Не знаех, че раздавачката на карти на име Серина и дъщерята на Дениъл — съвършената Рина Макгрегър, за която бях слушал толкова много през тези десет години, са всъщност един и същи човек.

Серина се изчерви едновременно от гняв и от объркване. Досега самохвалството на баща ѝ изглеждаше просто забавно и мило. Сега то имаше ефекта на хладнокръвна и силна плесница.

— Не знам каква точно игра играеш...

— Дениъл я играе — отново я прекъсна Джъстин. — Осъзнах коя всъщност си и защо Дениъл толкова настояваше да замина на това пътешествие чак онзи ден на плажа, когато ти ми викна, че никой няма право да блъска една Макгрегър.

Тя си спомни неподправената изненада, изписала се върху лицето му, и се поуспокои.

— Той ти е изпратил билетите, без да ти спомене, че работя на „Селебрейшън“?

— А ти как мислиш? — попита Джъстин и, като продължаваше да я гледа, изтръска пурата си в пластмасовия пепелник. — Когато научих пълното ти име, разбрах, че съм бил манипулиран от специалист.

Той се усмихна и още повече се развесели.

— Трябва да си призная, че за миг се почувствах неуютно.

— Неуютно — повтори Серина, на която никак не ѝ беше весело. В съзнанието ѝ изникна краткият телефонен разговор с баща ѝ. Значи той бе проучвал дали малкият му замисъл се бе осъществил. — Ще го убия — тихо се закани тя и с едва сдържана ярост отново погледна Джъстин в очите. — Веднага щом свърша с теб.

Серина замълча за миг, като се мъчеше да потисне напирещата към гърлото ѝ необходимост да извика.

— Би могъл да ми кажеш това преди няколко дни.

— Бих могъл — съгласи се той. — Но тъй като предположих, че реакцията ти ще бъде точно такава, реших да не го правя.

— Ти си решил — процеди през зъби Серина. — Баща ми е решил. Какви пълни егоисти сте вие, мъжете! Не ти ли мина през ума, че и мен това ме засяга по някакъв начин? Да не си мислил, че ще успееш да ме вкараш в леглото си, за да му платиш за тези неуютни мигове?

— Ти знаеш по-добре — тихо отвърна Джъстин. — По някаква причина ми беше трудно да си спомням чия дъщеря си всеки път, когато те прегръщам.

— Ще ти кажа какво мисля — изсъска му тя със същия заплашително тих глас. — Вие двамата сте един дол дренки. И двамата сте арогантни, надути и надменни глупаци. Какво право имате да се намесвате в живота ми по този начин?

— Баща ти предизвика намесата — промълви той с равен глас. — Останалото бе на изцяло лична основа. Това, че искаш да убиеш стария хитрец, си е твоя работа, ала недей да заплашваш и мен.

— Не се нуждая от твоего разрешение, за да го убия! — извика Серина, от което няколко човека извърнаха погледи към тях.

— Мисля, че току-що ти казах точно това.

Тя скочи на крака и се огледа наоколо в търсене на нещо, което да хвърли по него. Тъй като беше физически невъзможно да го повдигне и да го хвърли в стъклената витрина на книжарницата, огънят в нея само тлееше.

— Боя се, че ми липсва твоего чувство за хумор — успя да промълви след миг Серина. — Смятам, че това, което баща ми е направил, е обидно, и унижително. — С малкото останало ѝ непокътнато достойнство, тя взе торбите си. — Ще ти бъда благодарна,

ако не ме закачаш до края на пътуването. Боя се, че ще ми бъде много трудно да се сдържа да не те изхвърля през борда.

— Добре. Ако обаче ми обещаеш, че до две седмици ще ми съобщиш за решението си относно работата в Атлантик Сити...

Очите ѝ се разшириха и устата ѝ се отвори, за да избълва ругатни по негов адрес. Джъстин вдигна ръка.

— Недей. Ще оттегля предложението си, ако ми отговориш сега. Затова ти давам две седмици.

— И тогава ще получиш същия отговор, но бих могла да го отложам. Сбогом, Джъстин.

— Серина, предай много поздравии на Дениъл, преди да го убиеш.

ШЕСТА ГЛАВА

Първото нещо, което Серина забеляза по време на пътуването от аерогарата, бяха дърветата. Беше минало доста време, откакто за последен път ги бе видяла разкрасени от есента. Все още беше септември, но есента, с цялата си сила и пъстроцветие, вече се усещаше. Въпреки красотата наоколо, вътре в нея всичко кипеше.

Ако не бе в кръвта ѝ да довежда докрай веднъж започната работа, щеше да хване още първия самолет от Сен Тома след разкритията, направени от Джъстин. Вместо това тя с усмивка продължи да изпълнява служебните си задължения, въпреки че вътре в нея бушуваше дива ярост. Вместо да се поуспокои междувременно, Серина бе станала още по-ядосана и обърквана и се чувстваше още по-несправедливо използвана. Вероятно защото Джъстин бе спасил своята част от споразумението и не беше се мярнал пред очите ѝ до края на пътуването, цялата ярост на Серина бе адресирана към един-единствен човек. — Дениъл Макгрегър.

— О, горчиво ще съжаляваш — промърмори тя.

Шофьорът на таксито се стресна и хвърли бърз поглед към нея в огледалото. Симпатична жена, помисли си той, а е по-разлютуена от стършел. После зави към Нантъкет Саунд, запазвайки дискретно мълчание.

Когато зърна къщата, Серина почти забрави за своя план за отмъщение. Върху сивите каменни стени проблясваха малките парченца слюда под лъчите на следобедното слънце. Къщата бе построена по вкуса на Дениъл и с двете си еднакви кули напомняше замък. Тя имаше големи каменни тераси и високи вертикални прозорци. Пред входа във формата на полукръг растяха сочни цветя.

Основната сграда имаше две по-ниски каменни крила. В едното се намираше гараж за десет коли, който се запълваше едва до половината, когато Алън и Кейн отсъстваха. В другото имаше басейн с топла вода. Дениъл може и да предпочиташе примитивната архитектура, ала със сигурност обичаше удобствата.

Таксито спря пред гранитните стъпала на стълбището и това накара Серина да престане да оглежда къщата, в която бе израснала. Остави шофьора да се погрижи за двата куфара и касата скоч, събра торбите с покупките и тръгна нагоре по стълбите.

По стар навик хвърли поглед на масивната дъбова врата, където, върху медното чукало, бе издялан гербът на Макгрегърови. Под коронованата лъвска глава бе изписан келтският девиз, който в превод гласеше „Кралска е моята раса“. Както всеки друг път, когато го прочиташе, тя се усмихна. Баща ѝ винаги настояваше те да се научат да го произнасят на келтски, дори и да не научат нищо друго.

— Сложете ги ето там. Благодаря ви.

Все още с усмивка на уста, Серина плати на шофьора, след което се обърна и почука със семейния герб по вратата. Този звук ще отекне по цялата къща, помисли си тя, подобно на звука на приближаващ топ.

Дребна възрастна жена със сива коса и остри черти отвори вратата.

— Госпожица Рина! — учудено възкликна тя.

— Здравей, Лили — поздрави я Серина и силно я прегърна.

Освен че изпълняваше задълженията си на икономка, Лили бе замествала майка им и се беше оправяла с тримата калпазани винаги, когато Ана бе имала работа в болницата.

— Липсвах ли ти? — попита Серина.

— Почти не забелязах, че ви няма — усмихна се Лили. — Къде е вашият тен?

— Във въображението ми.

— Лили, не почука ли някой на вратата? — попита Ана Макгрегър и подаде глава от една стая в дъното на коридора. — Рина!

Тя се запъти към вратата с разтворени обятия. Серина се втурна към нея.

Ана беше нежна и силна. И двете качества пронизаха Серина заедно с безброй спомени. Тя въздъхна дълбоко и вдъхна парфюма с аромат на ябълков цвят, който майка ѝ открай време използваше.

— Добре дошла вкъщи, скъпа. Очаквахме да пристигнеш утре.

— Хванах по-ранен самолет.

Серина се отдръпна назад и вдигна главата си така, че да може да разгледа лицето на майка си. Кожата ѝ все още беше бяла, като само няколко леки бръчици издаваха възрастта ѝ. В лицето на Ана имаше

младежка нежност, която, както ѝ се струваше на Серина, тя никога нямаше да изгуби. Очите ѝ бяха спокойни и отразяваха същността ѝ, непроменена, въпреки дългите години, прекарани сред смърт и операционни зали. Кестенявата ѝ, леко прошарена коса се спускаше на нежни вълни.

— Мамо — промълви Серина и отново притисна буза към лицето на майка си. — Как успяваш да останеш толкова хубава?

— Баща ти настоява.

Серина се засмя, отдръпна се и хвана силната и изкусна ръка на майка си.

— Хубаво е човек да се прибере вкъщи — промълви тя.

— Изглеждаш чудесно, Рина — забеляза Ана, като я разглеждаше едновременно с чувство на майчина гордост и професионализъм. — За добрия цвят на лицето няма нищо по-хубаво от влажния морски въздух. Лили, моля те, кажи на готвача, че госпожица Рина се е прибрала и че празничната вечеря по повод посрещането ѝ ще бъде един ден по-рано. Искам да ми разкажеш всичко за пътешествията си — отново се обърна към дъщеря си Ана. — Но първо се качи да видиш баща си, защото в противен случай няма да успее да чуя края на историята ти.

Внезапно Серина си спомни за мисията си. Ана видя как тя присви очи и въпросително повдигна вежди.

— Да, наистина, възнамерявам да се кача при него.

— Има ли нещо, за което да искаш да ми разкажеш?

— После — отвърна Серина и пое дълбоко въздух. — Ще му потрябва медицинска помощ, когато свърша с него.

— Разбирам — тихо каза Ана, която знаеше, че бе по-добре да не задава излишни въпроси на дъщеря си, и се усмихна. — В такъв случай ще бъда в хола. Когато свършиш да крециш срещу баща си, ще си поговорим на спокойствие.

— Няма да ми отнеме много време — промърмори Серина и тръгна нагоре по широкото извито стълбище.

На първата площадка тя погледна коридора отляво. Там се намираха спалните помещения на членовете на семейството, като детската стая на Серина бе третата от лявата страна на коридора. Крилото наподобяваше лабиринт от завой и тъмни ъгли. Тя си спомни

как брат й Кейн се беше скрил зад една висока ваза, след което бе изскочил оттам и я бе изплашил почти до смърт.

Серина бе тичала след него почти половин час, докато ядът й не се бе стопил под въздействието на радостта от гоненицата. В края на краищата той се бе оставил тя да го хване и те се бяха боричкали на тревата, докато Серина не се беше изморила да се смее. На колко ли години е била тогава? На осем или на девет? Трябва Кейн да е бил на единадесет или дванадесет. Изведнъж усети, че той й липсва.

Ами Алън, помисли си тя и тръгна нагоре по стъпалата. Той винаги я бе закрилял по един високомерен начин. Може би защото бе с шест години по-възрастен от нея, те никога не бяха се сбивали, както често й се беше случвало да се сбива с Кейн. Като момче Алън бе изключително честен, докато Кейн използваше истината само когато това бе в негова полза. Никога не лъжеше, спомни си Серина с лека усмивка. Просто майсторски я избягваше. Въпреки това, по свой собствен начин, Алън винаги бе успявал да обърне събитията в своя полза. Тя реши, че това бе типична Макгрегърова черта. Серина хвърли поглед към тясното стълбище, което водеше нагоре към кулата и кабинета на Дениъл и се закле, че имаше един Макгрегър, който съвсем скоро щеше да съжалява за това.

Облегнал се в креслото си, Дениъл слушаше досадния глас в телефонната слушалка. Банкери с банкери, злобно си мислеше той. За него беше цяло проклетие да си има работа с тях. Дори притежаването на контролния пакет акции в банката не го спасяваше от тях.

— Дайте им трийсетдневна отсрочка за връщането на заема — нареди най-накрая Дениъл. — Да, запознат съм с числата, нали вие ми ги предоставихте преди известно време.

Тъпак, мислено добави той, като нетърпеливо почукваше с пръсти по бюрото си. Защо ли bankerите не виждаха по-далеч от носа си?

— Тридесет дни — повтори твърдо. — Със стандартния наказателен лихвен процент.

На вратата тихо се почука. Дениъл тъкмо се готвеше да се скара на досадника, когато някой отвори вратата със сила. Раздразнението му моментално се смени с чувството на удоволствие.

— Изпълнявайте — изкрещя той в слушалката и с трясък затвори телефона. — Рина!

Преди Дениъл да успее да се повдигне от стола си, Серина прекоси разстоянието до бюрото му, удари с ръце по повърхността му и се наведе към него.

— Стар козел!

Той се облегна назад и се изкашля. Разбра, че маслото вече бе подлято в огъня.

— Ти също изглеждаш добре.

— Как смееш?! — бавно и отчетливо произнесе тя. Това беше вторият знак за опасност. — Как посмя да ме развяваш под носа на Джъстин Блейд, подобно на парче говеждо месо?

Дениъл я погледна учудено. Красиво момиче, гордо си помисли той. Една истинска Макгрегър.

— Говеждо? Не разбирам за какво говориш. Значи си се запознала с Джъстин Блейд. Симпатично момче.

— Ти ме подреди така. Скроил си подлия си план тук, в тази стая, подобно на един луд крал за излишната си дъщеря. Защо просто не подписахте договор? — извиси глас Серина. — Това щеше да бъде типично в твой стил! Аз, Дениъл Дънкан Макгрегър, продавам единствената си дъщеря на Джъстин Блейд за каса дванайсетгодишен скоч.

Тя удари с ръка по дървената повърхност на бюрото.

— Дори би могъл да добавиш в условията на договора броя наследници, които очакваш да ти осигуря, за да носят фамилното име. Учудвам се, че не си му предложил зестра!

— Чуй ме, моето момиче...

— Не ме наричай така. Беше толкова жалка ситуация. Никога не са ме унижавали по-силно през целия ми живот!

— Не разбирам за какво говориш. Убедих един приятел да предприеме разговарващо пътешествие.

— Не се опитвай да се измъкнеш. Ти го изпрати на моя кораб с надеждата, че ще се сблъскваме с него достатъчно често, та инвестициите ти да ти донесат печалба.

— Ти можеше никога да не го срещнеш! — викна Дениъл. — Лодката е голяма.

— Корабът! — викна в отговор Серина. — Корабът е голям, ала казиното е малко. Знаел си прекрасно, че обстоятелствата са в твоя полза.

— И какво лошо има в това? — поинтересува се той. — Просто си се запознала с един мой млад приятел. Срещала си стотици мои приятели преди това.

Чашата преля. Тя се втурна към огромната книжна полица на източната стена, измъкна тома „Конституционно събрание“ и го разтвори, като разкри по този начин кухнята, в която Дениъл бе скътал шест пури. Тя погледна баща си, извади ги и една по една ги пречупи на две.

— Рина! — произнесе той с тих ужас.

— Следващото нещо, което бих употребила спрямо теб е отровата — кресна Серина и изтупа пръстите си.

Дениъл сложи ръка на сърцето си и стана. Широкото му лице беше мрачно.

— Не е почтено една дъщеря да предава собствения си баща.

— Предава! — извика тя и тръгна към него. — Имаш нахалството да ми говориш за предателство? Не знам мнението на Джъстин за цялата тази история, но лично аз приемам твоя долен замисъл като оскърбление.

Дениъл настръхна, ала му направи впечатление, че Серина бе употребила малкото име на Джъстин. Вероятно нещата все пак не бяха чак толкова лоши, колкото изглеждаха.

— Това ли е благодарността, която получавам, загдето се грижа за щастието на дъщеря си? Няма нищо по-остро от езика на едно неблагодарно дете.

— Касапският нож, който възнамерявах да използвам, е по-остър.

— Спомена отрова — припомни й той.

— Промених решението си — отвърна тя и бавно се усмихна. — Е, за да не помислиш, че парите ти са отишли на вятъра, ще ти кажа какво реших по въпроса за Джъстин.

Дениъл се върна на бюрото си, преценил, че след като Серина се беше поразгорещила малко, сега вече ще бъде по-разумна. Съжаляваше единствено за пурите.

— Той е добро момче — умно, почтено, гордо — добави Дениъл и скръсти ръце върху корема си, пригответил се да бъде великодушен и прощаващ.

— Напълно съм съгласна с теб — каза тя с меден глас. — Освен това е изключително привлекателен.

Той доволно се усмихна.

— Знаех си, че си разумно момиче, Рина. От известно време много мисля за теб и Джъстин.

— Тогава ще се зарадваш на новината, че съм решила да стана негова любовница.

— Не мога... — започна Дениъл и млъкна. Първо се обърка, след което се ядоса и изкрещя: — Как ли пък не! Денят, в който дъщеря ми се изнесе, за да стане държанка, ще бъде денят, в който ще я напляскам за първи път през живота ѝ! С камшик, Серина Макгрегър, независимо дали си вече зряла жена, или не.

— Значи, вече съм зряла жена, така ли? — попита тя и строго го погледна. — Тогава запомни, че една зряла жена сама решава за кого ще се омъжи, кога ще се омъжи и дали изобщо ще се омъжи. Една зряла жена не се нуждае от това, баща ѝ да ѝ урежда срещи с непознати. Следващият път, когато решиш да си пъхаш носа в моите работи, първо си спомни как всичко това щеше да избухне в лицето ти.

Той се намръщи и впери поглед в лицето ѝ.

— Не смяташ да ставаш негова държанка, нали?

Серина го погледна надменно.

— Ако реша да си избира любовник, ще го направя, но няма да стана държанка на никой мъж.

Дениъл почувства прилив на гордост, примесена с леко чувство на неудобство. Само един момент му бе необходим, за да се съсредоточи изцяло върху гордостта.

— Нали не си забравила за моя скоч?

Тя се опита да се ядоса отново, ала блясъкът в очите му я накара да омекне.

— Какъв скоч?

— Ох, Рина...

Серина отиде при него и обви ръце около врата му.

— Не ти прощавам — промълви тя. — Само се преструвам, че ти прощавам. Освен това искам да знаеш, че изобщо не си ми липсвал.

С тези думи притисна устни до бузата му.

— Винаги си била едно неучтиво дете — промълви той и силно я прегърна.

Когато слезе долу в салона, Серина завари майка си на любимото ѝ канапе, тапицирано с дамаска на елегантни рози, да се занимава с поредния си гоблен. На табла от палисандрово дърво до нея бе оставен сервиз за чай от скъп порцелан с красиви рисунки по него. Как е възможно една жена, която се чувства така прекрасно в домашна среда, да е едновременно и толкова отдаден и способен хирург, помисли си Серина. Ръцете, създали нежните фигури върху плата, в понеделник ще режат умело със скалпела.

— Чудесно! — Ана вдигна очи към дъщеря си. — Добре съм преценила кога да донесат чая. Хвърли още едно дърво в огъня, скъпа, и седни до мен да ми разкажеш.

Докато Серина се занимаваше с огъня, майка ѝ остави ръкоделието си на масичката до себе си. Откъм камината се разнесе пукот на горящо дърво. Серина стоя известно време, загледана в надигащите се пламъци, след което въздъхна. Изведнъж си даде сметка колко много ѝ бе липсвал ароматът на горящо дърво.

— А и ваната — рече тя на глас. Усмихна се и се извърна към майка си. — Странно наистина, но чак сега разбирам какъв лукс е да се потопиш във вана и да си лежиш, колкото ти се иска. Особено след като дванайсет месеца съм се къпала в нещо като кофа, което минаваше за душ кабина!

— Но пък ти достави огромно удоволствие, нали?

Серина се засмя и се отпусна на възглавничката, върху която Ана бе повдигнала краката си.

— Твърде добре ме познаваш. Здравата поработих, ала това винаги ме е забавлявало. И все пак радвам се, че отново съм у дома. — Тя пое чашата чай, която Ана ѝ подаде. — Никога нямаше да срещна толкова много и различни хора, ако не бях работила на кораба.

— Писмата ти бяха пълни с разкази за тях. Някой ден ги препрочети, за да ги спомниш отново. — Ана сви крака под себе си и тихичко се засмя. — Не можеш да си представиш колко трудно ми беше да убедя баща ти да не предприемем пътуване с увеселителен кораб.

— Кога най-сетне ще престане да се тревожи? — въздъхна Серина.

— Никога. Това е един от начините да покаже привързаността си.

— Зная. — Серина отпи от чая си. — Де да можеше да се отпусне и да ме остави сама да се грижа за себе си.

— Я ми кажи какво мислиш за Джъстин? — Тя искрено се развесели от острия поглед, който ѝ хвърли дъщеря ѝ. — Не. Бил е достатъчно разумен, за да не ми каже. Разговорът ти с него беше... Как да кажа... Доста изчерпателен.

— Можеш ли да си представиш? — Серина отново се вбеси. Тя скочи с чаша в ръка. — Изпързаял Джъстин да предприеме това пътуване с надеждата, че ще се върна тук със звезди в очите и портокалови цветчета в съзнанието. Не помня да съм побеснявала някога така. Нито съм се чувствала толкова неудобно.

— А Джъстин как го прие?

— Според мен след първото стъписване реши, че цялата история е твърде забавна — рече Серина пренебрежително. — Нямаше представа коя съм, докато не се скарахме един ден на плажа и му казах цялото си име.

Скарали се на плажа. Ана се замисли. Отпи от чашата, за да прикрие усмивката си.

— Баща ти има доста високо мнение за него, Рина. Аз също. Предполагам, че Дениъл просто не е устоял на изкушението.

— Може да те побърка.

— Кой по-точно?

— Джъстин. Всъщност и двамата — поправи се Серина и шумно остави чашата в чинийката. — Нищо не ми каза почти до края на пътуването, а и ми го съобщи съвсем между другото. А аз тъкмо бях започнала... — Тук тя спря и се загледа в пламъците.

— Какво беше започнала? — подтикна я внимателно Ана да продължи.

— Той е много привлекателен — промърмори дъщеря ѝ. — Вероятно това се дължи на спокойната му небрежност и проклетия чар, с който неизменно те залива. — Ана благоразумно мълчеше. — Дори когато ме дразни, предизвиква в мен едни чувства, които най-добре да не се обаждат твърде. Не помня да съм изпитвала такава страст. Не съм сигурна дори, че я желая. — Когато се обърна тя забеляза, че майка ѝ внимателно я чака да продължи. — Прекарахме

последните няколко дни в Сен Тома. Като нищо щях да спя с него, ако не беше споменал за тайните намерения на баща ми.

— А сега как се чувстваш?

Серина заразглежда внимателно пръстите на ръцете си. Пое дълбоко дъх и призна:

— Все още го желая, но не зная има ли нещо повече от това. Познаваме се от по-малко от две седмици.

— Рина, настина ли толкова малко вярваш на инстинкта си? — Сбърчила замислено вежди, Серина погледна майка си. — Защо чувства ти трябва да са свързани непременно с някакъв срок? Те са толкова индивидуални, колкото са и хората по земята. Когато срещнах бащата ти, бях убедена, че той е един самодоволен самохвалко. — Ана се усмихна като момиче, когато чу одобрителния кикот на дъщеря си. — И той си беше точно такъв. Въпреки всичко ме привличаше. Два месеца по-късно живеехме заедно, а след година се оженихме. — Тя се позасмя, забелязала изненадата, появила се върху лицето на Рина. — Страстта и секса преди брака не са прерогатив на вашето поколение, скъпа моя. Дениъл настояваше да се оженим, ала аз бях решила, че преди всичко ще завърша образованието си. Единственото, което знаехме със сигурност, беше, че не можем и няма да живеем един без друг.

— А как разбра дали това е любов, а не само привличане?

— От всичките ми деца ти задаваш най-трудните въпроси. — Ана се наведе напред и улови дланите на дъщеря си. — Не съм убедена, че човек може да раздели тези две неща, когато става дума за отношения между един мъж и една жена. Защо да не изпитваш едното без другото? Страст, която те връхлита бързо и след това с времето утихва, е само ехо. Тя е резултат. Влюбена ли си в Джъстин, или просто се страхуваш да си влюбена?

Серина понечи да каже нещо, стене замлъкна, но накрая все пак промълви:

— И двете.

Ана стисна ръцете ѝ.

— Не споменавай това на баща си. Той е прекалено доволен от себе си. — За пореден път Серина се усмихна малко неохотно. — Какво смяташ да правиш?

— Не съм мислила още. По-скоро не ми се мисли. — Тя подпря брадичка на коленете си. — Имам усещането, че ще се видим отново. Предложи ми работа.

— Така ли?

Серина помръдна неспокойно рамене, тъй като идеите започнаха да се разместват и подреждат в съзнанието ѝ.

— Да стана управител на казино в Атлантик сити. Получи се съвпадение, защото тъкмо възнамерявах да говоря с татко за възможността да отворя свой хотел с казино.

— Ако Джъстин ти е предложил такова място, то той ти има голямо доверие.

— Научих се да се разбирам с хората. — Серина се замисли.

— Ти го владееш от двегодишна — осведоми я майка ѝ.

— Развих усет към тази работа — продължаваше Серина и лека усмивка озари лицето ѝ. — Става дума за нещо повече от простото раздаване на карти. С две думи, „Селебрейшън“ е един от най-добре управляваните хотели, които съм срещала, и макар казиното да е малко, в него са събрани всички основни неща. Няма дейност, която да не съм изучила обстойно. — Тя замълча отново, а усмивката ѝ се разшири.

Ана познаваше това изражение.

— Какво си замислила, Рина?

— Искам да вдигна залога — отговори тя. — Ще спечеля, ще загубя или ще запазя предишното положение.

Джъстин даде бакшиш на пиколото, съблече се ѝ се запъти към душа. Камериерката можеше да разопакова нещата му на другата сутрин, а казиното щеше да преживее още една нощ без неговото внимание. Засега щеше да вечеря в апартамента си, докато провеждаше необходимите телефонни разговори, свързани с другите му имоти. Ако имаше късмет, нямаше да има проблеми с междуградските разговори. В главата му се въртяха и други мисли.

Нагласи водата да излиза от душа на тласъци. По това време Серина трябваше да си е вече вкъщи. И ако я бе опознал добре, тя сигурно вече разчистваше сметките си с Дениъл. Джъстин се усмихна. Какво не би дал да може да чуе как протича срещата им. Така щеше да

получи поне частично възмездие за последните два отегчителни дни на „Селебрейшън“.

Да спазва условията на тяхното споразумение се оказа по-трудно, отколкото си беше представял. Мисълта, че тя бе съвсем наблизко — раздава карти с елегантния си вечерен костюм или спи в тяхното си легло, облечена само в една шепа коприна, направо го подлудяваше. Той обаче стоеше настрана, защото така се бяха разбрали, а и бе установил, че зад гнева ѝ се криеше и силно неудобство, което можеше да мине само с течение на времето. Двете седмици, които ѝ беше отпуснал, бяха срок, който щеше да улесни преговорите им. Дори да отхвърлеше предложението му, както си мислеше в началото, Джъстин нямаше намерение да се отказва. Целта му беше да я прилъже да дойде в Атлантик Сити, където той щеше да бъде с предимството на собствената територия. Най-сетне спря душа и посегна за хавлиена кърпа.

Долу в салона, му бе необходим буден управител. А за най-горния етаж му бе нужна жена. Серина бе единственият човек, който можеше да съчетае двете длъжности. С увита около кръста кърпа, Джъстин влезе в спалнята.

Също както и останалите помещения в апартамента на собственика, тази стая беше просторна и елегантно обзаведена. Килимът под босите му крака бе плътен и мек. Дългите вертикални щори скриваха стъклената врата към балкона и само с натискането на едно копче се вдигаха, за да открият прекрасна гледка към Атлантика. Той хвърли поглед към широкото легло, покрито с тъмносиня материя. Колко ли жени бяха спали в това легло? Джъстин нито знаеше, нито се интересуваше. По една нощ, изпълнена с взаимно удоволствие, нищо повече.

От гардероба си извади халат и остави кърпата да падне на пода. Дълги години бе живял в далеч по-малки стаи. Там също беше водил жени. Ако искаше да има някоя и тази нощ, трябваше само да набере един телефонен номер. Ала тялото му мечтаеше за точно определена жена. За първи път в живота му се случваше да осъзнае, че не му е все едно с коя ще прекара нощта.

Напрегнат и неспокоен, той се разхождаше из апартамента си. Неслучайно се беше установил в източните райони на страната. Атлантик Сити бе най-новият му проект, а всяко ново начинание

изискваше по-голямо внимание. На Джъстин му беше все едно къде ще живее. С течение на времето бе свикнал с удобствата на хотелите, където всяко желание биваше удовлетворявано с натискане на съответното копче. Улови се, че в момента мисли за дом — нещо постоянно, с трева, за която да се грижи, и въздух, който да не е длъжен да споделя с още стотици други.

Прокара пръсти през косата си и се запита откъде се бе взело това необичайно неудовлетворение, след като имаше всичко, което бе искал някога. В плановете му обаче никога не бе влизал стремежът към една-единствена жена. Тя ли беше причината, когато влезе в тази позната стая, да усети липсата на топлина? Ако беше с него, празнотата нямаше да му се струва толкова очебийна. Тя щеше да я изпълни с темперамент и смях. Със страст.

И защо му трябваше да ѝ даде две седмици, запита се гневно той и ядосано пъхна ръце в джобовете на халата си. Можеше да я убеди да се върне заедно с него, ако трябваше щеше да я влачи, за да не е сам сега и да страда за нея. Така му се искаше да я чуе поне по телефона. Нямаше да му е достатъчно, реши Джъстин, след като размисли спокойно. А обадеше ли се, само щеше да усложни нещата. Все пак отиде до телефона и набра номера на личния телефон на Дениъл Макгрегър.

— Макгрегър.

— Ти старо копеле — меко отговори Джъстин.

Дениъл изви отчаяно очи към тавана, разбрал, че му предстои да изслуша още един словесен водопад за този ден.

— Как си Джъстин? Как мина пътуването?

— Много полезно откъм образователната страна. Предполагам Серина вече ти е разказала.

— Направил си ѝ много силно впечатление. — Дениъл съзерцаваше с копнеж пречупените пури на бюрото си. — Говори за теб само със суперлативи.

— Не се съмнявам. — С мрачна усмивка Джъстин се отпусна на канапето в стаята. — Нямаше ли да е по-лесно, ако ми беше казал, че Серина е на кораба?

— А ти щеше ли да заминеш?

— Не.

— Е, тогава? Пък и сигурен съм, че ти се е отразило много добре. Много се беше изнервил в последно време. — Дениъл замислено се опитваше да запали една от съсипаните си пури. — И не се тревожи, ще поговоря с Рина, ще я успокоя колкото мога.

— Не вярвам да успееш, Дениъл. Ще държа при мен кашон шотландско уиски, докато не се убедя, че ще стоиш настрана.

— Няма нужда. Става дума за най-обикновена родителска загриженост за вас двамата. — „Тия двамата знаят много добре къде да натиснат, помисли той мрачно“. — Защо не си продължиш почивката с още един-два дни и не дойдеш тук на гости?

— Серина ще дойде при мен — сухо отбеляза Джъстин.

— При теб ли? — широкото чело на възрастния мъж се набразди. — Какво искаш да кажеш?

— Това, което ти казах.

— И така... — Дениъл напълни гърдите си с въздух. — Няма ли да ми кажеш какви са намеренията ти?

— Не. — Част от напрежението, натрупано в крайниците на Джъстин, се отпусна. Беше започнал да се забавлява. Отпусна се назад в канапето.

— Как така няма да ми кажеш? — почти изрева Дениъл. — Аз съм неин баща.

— Ала не и мой. Ти започна раздаването, Дениъл, сега аз съм на ход.

— Я слушай...

— Не. — Гласът на Джъстин беше съвсем равен. — Дениъл, в случая си пас. Или ние със Серина ще играем като партньори, или напускаме играта.

— Ако засегнеш това момиче, жив ще те одера.

— Ако има жена, която да знае да се грижи за себе си — засмя се Джъстин, — то това е Серина Макгрегър.

— Така е. — Бащинска гордост изпълни бащиното сърце. — Момичето е страхотно.

— Разбира се, ако смяташ, че тя ще се изложи...

— Няма мое дете, което да се изложи! — изсъска Дениъл и Джъстин неволно се усмихна.

— Чудесно. Значи ти оставаш пас. — Дениъл изскърца със зъби. — Даваш ли ми дума, Дениъл?

— Добре, добре. Измивам си ръцете, но само да съм чул, че...

— Довиждане, Дениъл.

Джъстин бе много доволен, че успя добре да се разплати с човека, на когото дължеше толкова много.

СЕДМА ГЛАВА

Офисът на Джъстин се намираше на партера в „Команч“. Частен асансьор го свързваше с горните стаи. Разпределението му харесваше, имаше непостоянно работно време и понякога нямаше желание да преминава през общите помещения на хотела. Асансьорът бе практичен, както и малките телевизионни монитори в ъглите и двойното огледало, скрито в махагоновата ламперия на едната стена.

Джъстин обичаше да работи в абсолютно спокойствие, затова кабинетът му беше голям, без прозорци и само е една врата. Престоят му в затвора го бе отвратил от малките затворени пространства. Ето защо беше обзавел работното си място много грижливо. Мебелите бяха в светли цветове — жълто, бежово, светлокафяво. Придаваха на помещението простор. Картините бяха големи и ярки. Пустинен пейзаж, озарен от последните слънчеви лъчи, оголените страховити върхове на Скалистите планини, индианец, препускащ в галоп върху пони. Яркостта на цветовете или липсата на такава даваше на Джъстин усещането за свобода, компенсиращо донякъде обземащото го понякога безпокойство, когато се озовеше на бюрото в кабинета си.

Разглеждаше отчет на акционерите, който би зарадвал всеки, притежаващ дял в „Блейд Ентърпрайзиз“. На два пъти се усети, че чете, но не запомня нищо и си наложи да започне наново. Двете седмици на Серина свършиха, а също и търпението му. Ако не му се обадеше през следващите двайсет и четири часа, той заминаваше за Хайанис Порт, за да я убеди да спазва своята част от споразумението.

По дяволите, не искам да я преследвам, помислили Джъстин и захвърли доклада обратно на бюрото. Никога През живота си не беше тичал след жена, а това почти се беше случило след запознанството му със Серина. Знаеше как да се държи, когато противникът нападаше.

Противник, замисли се той. Не я смяташе за такъв. По-безопасно беше. Ала независимо как я възприемаше, непрестанно мислеше за нея. В каквото и да се опитваше да се съсредоточи, тя постоянно запълваше мислите му и искаше да се изплъзне навън. Всеки път,

когато си помислеше за жена, се сецаше за Серина. Бе толкова близо до него, че можеше да я почувства, да усети уханието ѝ. Желаше я толкова силно, че не изпитваше необходимост от нищо друго. Раздразнен и нетърпелив Джъстин си наложи да чака. Дори да е дълго, ще го направя, реши той. До края на нощта щеше да я има.

Джъстин посегна към телефона, за да уреди транспорта си на север. В този момент някой почука на вратата.

— Да.

Предупредена от тона му, секретарката показа само главата си.

— Извинявай, Джъстин...

Той направи усилие да отклони гнева си от нея.

— Какво има, Кейт?

— Телеграма. — Тя влезе в стаята. Беше стройна, грациозна брюнетка с нисък глас и изваяни черти. — Господин Стрийв е тук. Исква да увеличи кредита си.

Джъстин се намръщи и взе телеграмата.

— Колко иска?

— Пет — отговори тя, като имаше предвид пет хиляди.

Джъстин отвори плика и каза с раздразнение:

— Глупакът не знае кога да спре. Кой е с него?

— Неро.

— Кажи на Неро, че Стрийв получава за последно. Ако има късмет да си върне две-три хиляди и да се радва.

— С неговия късмет ще се опита да продаде дяловете си от AT&T за чипове — язвително забеляза Кейт. — Няма нищо по-лошо от разглезен богаташ, временно останал без пари в брой.

— Не сме тук, за да поучаваме — напомни ѝ Джъстин. — Кажи на Неро да го наглежда.

— Добре. — Кейт сви рамене и излезе от стаята.

Джъстин натисна разсеяно бутона и ламперията се премести от двойното огледало. Нямахше да е лошо, ако и той хвърляше по един поглед на Стрийв. Преди да натисне копчето повторно, той се втренчи в телеграмата.

„Обмислих предложението ти. Пристигам четвъртък следобед да преговаряме. Моля те уреди подходящо

настаняване.

С. Макгрегър“

Джъстин прочете краткото съобщение два пъти, преди усмивка да заиграе на лицето му. Типично за нея. Кратко, ясно, както винаги двусмислено. И съвсем навреме, припомни си и се облегна. Четвъртък, малко след пладне. Значи, ще идва да преговаряме, отсъди той. Малка част от напрежението го напусна. Джъстин извади цигара и я запали замислено. Преговори, каза си. Да, ще говорят, но само за работа.

Наистина мислеше всичко, което ѝ наговори, когато ѝ предложи работата. Смяташе, че Серина е достатъчно кадърна да се справи с персонала и клиентите му. Нуждаеше се от някой, който да взема самостоятелни решения, за да е свободен да пътува, когато му се наложи. Притежаваше и други хотели и не можеше да си позволи да стои постоянно в казиното. Като издиша тънка струйка дим, той реши, че ще направи работата привлекателна за нея. И когато всичко се нареди...

Веднъж да започне, помисли си отново, отношенията им ще се задълбочат. Очите му станаха непроницаеми, сви устни. Този път не Дениъл Макгрегър ще играе главната роля. Довечера със Серина ще започнат игра само двамата. Джъстин се засмя и погледът му се изясни. Винаги печелеше. Вдигна телефона и натисна бутона за рецепцията.

— На телефона е Стив. Какво обичате?

— Обажда се Блейд.

Служителят веднага стана много учтив.

— Да, сър.

— Госпожица Макгрегър ще пристигне днес следобед. Серина Макгрегър. Погрижи се да бъде настанена в апартамента за гости на моя етаж. Доведете я направо при мен.

— Да, сър.

— Сложете виолетки в стаята ѝ.

— Да, сър. А картичка?

— Не.

— Лично аз ще се заема.

— Добре. — Доволен, Джъстин затвори.

Сега му оставаше да чака. Взе отчета на акционерите и му отдели цялото си внимание.

Серина даде ключовете от колата си на пиколото и огледа „Команч“. Не беше крециящ или претрупан. Джъстин го бе измислил с много вкус. Хотелът представляваше отворена кула от сиви тухли, което придаваше западен стил на Източното крайбрежие. Тя одобри дизайна и установи, че почти всички стаи имат изглед към океана. Алеята за колите се виеше около подобен на пещера басейн — на две нива. Имаше и малък водопад. На дъното проблясваха монети. Очевидно доста хора жертваха част от парите си за късмет.

До главния вход беше поставена статуя на вожд на команчите в човешки ръст. Не някаква евтина имитация, помисли си Серина, а изключителна скулптура от черно-бял мрамор. Прииска ѝ се да го докосне и прекара ръка по гладката каменна гръд. Типично за Джъстин, да не избере обикновеното, каза си и погледна към мраморното лице. Въобразяваше ли си или наистина имаше някаква прилика? Ако очите бяха зелени... Тя поклати глава и се обърна.

Докато разтоварваха багажа ѝ, огледа крайбрежната алея.

Известни имена, написани с огромни букви върху бели рекламни пана, големи неоновии реклами, хотел до хотел, фонтани, движение, шум. Ала не бе същото като Вегас, реши Серина. Не само липсата на планини и звуците на океана. Настроението беше по-празнично. Това все още беше курорт, заключи тя, а имаше и плаж. Хазартът се усещаше, но заедно с влажния солен полъх на Атлантика. Чуваше се смях на деца, строящи пясъчни замъци.

Серина оправи презрамката на чантата си и влезе вътре. Нямахше червен килим или ослепителни полилеи. Подът бе мозаечен, светлината — приглушена. Изненадана и доволна, тя забеляза големи растения в керамични саксии и сувенири, закачени на стените, които ясно отразяваха живота и културата на индианците. Произходът на Джъстин личеше много повече, отколкото той осъзнаваше, помисли си Серина и се отправи към рецепцията. Чуваше познатия шум от автоматите, заглушен от разстоянието и от тракането на токетата ѝ по керамичния под. Даде бакшиш на портиера и се обърна към администратора.

— Серина Макгрегър.

— Да, госпожице Макгрегър. — Усмихна ѝ се за добре дошла. — Господин Блейд ви очаква. Занеси багажа на госпожица Макгрегър в апартамента за гости на последния етаж — каза на пиколото, което вече са навърташе около нея. — Господин Блейд би желал да отидете веднага в офиса му, госпожице Макгрегър. Ще ви заведе.

— Благодаря.

Нервите ѝ се обтегнаха, ала тя не обърна внимание. Знаеше какво ще прави и как точно. Имаше две седмици, за да изготви стратегията си. По време на дългия път от Масачузетс до Ню Джърси бе премислила всичко отново и отново. На няколко пъти за малко да се поддаде на желанието си да обърне колата и да се върне на север. Рискуваше бъдещето и сърцето си. Рано или късно щеше да бъде наранена. Беше неизбежно. Но имаше нещо, което желаше в Атлантисити, и това бе Джъстин Блейд.

Притисна стомаха си с ръка, за да успокои нервите си, когато администраторът отвори една от дървените врати. Седящата зад абаносовото бюро брюнетка погледна въпросително, преди очите ѝ да се спрат на Серина.

— Госпожица Макгрегър — оповести служителят.

— Да, разбира се. — Кейт се изправи и кимна. — Благодаря ти, Стийв. Господин Блейд ви очаква, госпожице Макгрегър, само да му кажа, че сте тук.

Ето защо шефът беше изнервен, заключи Кейт и погледна Серина студено и преценяващо, докато вдигна вътрешния телефон. Беше прибрала златистата си коса назад с две шноли от слонова кост. Силните ѝ, елегантни черти се подчертаваха от големите виолетови очи. Носеше копринен костюм с цвят малко по-тъмен от ирис. Много е елегантна, реши Кейт и когато Серина отвърна на погледа ѝ, без да потрепне, прибави — и много смела.

— Госпожица Макгрегър е тук, Джъстин. Разбира се. — Затвори телефона и хвърли на Серина усмивка, която можеше да мине и за приятелска. — Оттук, госпожице Макгрегър. — Кейт я поведе и отвори още една врата.

Серина спря зад нея.

— Благодаря ви, госпожице...

— Уолъс — отговори Кейт машинално.

— Благодаря, госпожице Уолъс.

Серина хвана дръжката на вратата и внимателно я затвори зад себе си. Кейт се втренчи във вратата за миг, осъзнала, че бе елегантно отхвърлена. Повече заинтригувана, отколкото ядосана, тя се върна на бюрото си.

— Серина... — Джъстин се облегна.

Защо ли бе очаквал нещо да се промени, зачуди се той внезапно. Мислеше, че е подготвен за прилива на чувства, който бликна в него, когато я видя. Всяка минута от последните две седмици изчезна за миг.

— Здравей, Джъстин... — Надяваше се да не ѝ подаде ръка, тъй като дланите ѝ бяха влажни. — Имаш доста хубаво местенце тук.

— Седни — посочи той към стола пред бюрото си. — Искаш ли нещо? Кафе?

— Не. — С любезна усмивка Серина прекоси стаята и седна във фотьойл от гладка еленова кожа. — Благодаря ти, че веднага ми отделяш от времето си.

Джъстин само повдигна вежди. Въртяха се в кръг един около друг за малко, замисли се той, като боксьори, които се учеха да се защитават.

— Как беше полетът?

— Дойдох с кола — отговори тя. — Шофирането ми липсваше през последната година. Времето беше прекрасно — добави. Искаше ѝ се да поддържа банален разговор, докато се успокои.

— А семейството ти?

— Родителите ми са добре. Не успях да се видя с Алън и Кейн. — Серина се усмихна за пръв път, откакто бе дошла. — Баща ми ти изпраща много поздрави.

— Значи, все още е между живите?

— Намерих по-изтънчени начини да си отмъстя. — Със свирепо задоволство тя си припомни за разкъсаните цигари.

— Свикна ли с живота на сушата?

Неспособен да устои на изкушението, Джъстин погледна към устата ѝ за миг. Беше леко влажна и без червило.

— Да, ала не и с бездействието.

Серина усети топлия полъх около устните си и в отговор стомахът ѝ се сви. Искаше да се приближи до него, да вземе това, което ѝ предлагаше, да се съгласи с всичко. Само да я обгърне отново,

да докосне гладките му чувствителни ръце. Внимателно положи своите в скута си.

— За това бих желала да говорим — каза тя.

— Длъжността управител на казиното все още е свободна — отвърна той и отново премести поглед върху нея. — Работното време е дълго, но работата не е така напрегната, както на кораба. По принцип не е нужно да си в казиното преди пет, ала, разбира се, когато се наложи, можеш да си вземеш свободна вечер. Има и доста канцеларска работа, естествено, но ти предимно ще наблюдаваш персонала и ще посрещаш клиентите. Ще имаш собствен кабинет срещу рецепцията. Когато не се нуждаят от теб в залата, ще работиш в него. Поставени са монитори — посочи той, — чрез които ще наблюдаваш.

Джъстин натисна един бутон и ламперията се премести. Серина погледна през стъклото и видя тълпата в казиното. Говореха, залагаха, въртяха се, като в ням филм.

— Ще имаш помощник — продължи той. — Достатъчно е компетентен, ала няма право да взима самостоятелни решения. Осигурен ти е и безплатен апартамент. Когато съм извън хотела, ти поемаш пълно ръководство над казиното... Като се съобразяваш с моите правила.

— Това е достатъчно ясно. — Тя отпусна ръце успокоена. Дари Джъстин с мила, приятелска усмивка. — Смятам да поема управлението на казиното, Джъстин... Като твой партньор.

За един кратък миг Серина видя учудване в погледа му, преди той да се облегне назад. Ако някой друг бе направил това, би изглеждало като отпускане, но Джъстин беше нащрек.

— Мой партньор ли? — попита той.

— В „Команч“ — отвърна спокойно тя.

— Имам нужда от управител на казино, Серина, не от партньор.

— Аз не искам просто работа или заплата — подчерта тя. — Достатъчно съм заможна, за да съм финансово осигурена, просто не обичам да бездействам. Приех работата на „Селебрейшън“ като експеримент, ала не е нужно това да се повтаря. Искам нещо повече от пари.

— Преди ми каза, че ще търсиш работа в казино, когато напуснеш кораба.

— Не — усмихна се тя и поклати глава. — Погрешно си ме разбрал. Мислех да отворя собствено заведение.

— Твое казино? — засмя се бързо Джъстин и отново се успокои. — Имаш ли представа какво означава това?

Серина изправи главата си.

— Мисля, че да. Работих цяла година на нещо, което всъщност бе плаващ хазартен център. Научих как работи кухнята, за да нахрани повече от хиляда и петстотин човека, как работи обслужващият персонал и как се съхранява виното. Знам, когато някое крупие не се чувства добре и се нуждае от почивка, също и как да накарам клиента да изиграе още една игра, преди да стане раздразнителен. Повече научих на кораба, отколкото работих. И се научих много бързо.

Той усети студения, ядосан тон, видя блясъка в очите ѝ. Сигурно ще се справи достатъчно добре, реши той след миг. Беше енергична, издръжлива и богата.

— Като имам това предвид — започна бавно, — защо си ми като партньор?

Тя се изправи и се приближи до стъклото.

— Виждаш ли крупиецо на пета маса? — попита и посочи с пръст през прозореца.

Джъстин стана и я последва любопитен.

— Да, защо?

— Работи много добре. Ръцете ѝ са бързи и стабилни. Изглежда е хванала някакъв удобен ритъм, без да напруга играчите. Не би трябвало да работи следобедите по средата на седмицата. Нуждаеш се от такива крупиеца, когато е най-натоварено. Дилърът на масата за зарове изглежда отегчен до смърт. Трябва да го уволниш или да го преместиш.

— Обясни ми.

Серина му се усмихна, защото в гласа му се усещаше насмешка.

— Сложи го на друга маса, ако стане малко по-любезен. Ако не, уволни го. Персоналът на казиното трябва да има същото отношение, както и останалите ти служители.

— Добра гледна точка — призна той. — И основателна причина да искам да си управител на казиното ми. Но не и партньор.

Тя обърна гръб на стъклото.

— Ето и още няколко причини. Когато трябва да пътуваш на Запад или в Европа, ще си сигурен, че оставяш компетентен човек със запазен интерес — не само в казиното, но и в цялостното управление. Направих някои проучвания — прибави Серина. — Ако „Блейд Ентърпрайзиз“ продължи да се развива със същите темпове, ще ти е нужен някой, който да поеме част от отговорността. Освен ако не смяташ да правиш пари по двадесет и четири часа на ден и да нямаш време да се насладиш на успеха си. Сумата, която смятам да инвестирам, ще бъде достатъчна да покрие част от разходите ти за онова казино в Малта.

Джъстин повдигна вежди.

— Добре си се подготвила — забеляза сухо.

— Ние, шотландците, никога не правим бизнес на сляпо — усмихна му се доволно. — Въпросът е, че нямам намерение да работя за теб или някого друг. Ще управлявам казиното за половината от печалбата и ще покривам загубите от други дейности, когато това е необходимо.

— Половината — промърмори Джъстин и присви очи.

— Равностойни партньори, Джъстин — посрещна погледа му, без да трепне. — Това е единственият начин да ме имаш.

Внезапно настъпи пълна тишина и тя се опита да нормализира дишането си. Нямахше да му позволи да види колко нервна беше или да забрави гордостта си и да се хвърли в обятията му. Онова, което бе започнало при първата им среща, се бе развило бавно по време на тяхната раздяла. Влюби се в него, а Джъстин дори не бе наблизил да я изкушава. Ала той нямахше да разбере. Серина не би му позволила, поне докато не се почувстваше готова.

— Предполагам, че се нуждаеш от време да премислиш предложението ми — каза тя най-накрая. — Мога да променя плановете си — продължи Серина и отиде до фотьойла да вземе чантата си. — Смятах да погледна някои къщи, докато съм в града.

Когато Джъстин я хвана за ръката, тя бавно се обърна. Беше сигурна, че ще я изобличи в блъф. И когато го направи, щеше да се провали или да излезе от положението.

— По всяко време през първата година, ако реша, че не става, ще купя твоя дял.

Серина едва се въздържа да не се изсмее гръмогласно.

— Съгласна съм — отговори му тихо.

— Ще накарам адвокатата ми да подготви споразумението. Междувременно можеш да огледаш там. — Обърна глава към казиното. — Давам ти седмица или малко повече да промениш решението си.

— Нямам такова намерение, Джъстин. Когато реша нещо, не се отказвам от него. — Погледнаха се дълго и преценяващо. Тя протегна ръка. — Значи се споразумяхме?

Джъстин се втренчи в ръката ѝ, после бавно я стисна. Хвана я, все едно склучваха договор, след това бавно я придърпа към устните си.

— Споразумяхме се, Серина — каза той, — въпреки че и двамата може да съжаляваме по-късно.

— Ще отида да се преоблека! — Тя отдръпна ръката си от устните му. — Довечера ще работя в казиното.

— Може и утре. — Джъстин отиде към вратата пред нея и обви с ръка нейната върху дръжката.

— По-добре да не губя време — отвърна Серина глухо. — Ако ме запознаеш с помощника ми и с някои от крупиятата, мога да започна.

— Както искаш.

— Дай ми един час да разопаковам багажа си и да се преоблека тогава. — Тя искаше да прекъсне разговора, затова натисна дръжката.

— Трябва и за друго да говорим, Серина.

Думите сякаш я удариха. Обърна се към него с копнеж.

— Да — каза тихо. — Но по-добре да изясним деловите си отношения, за да сме сигурни, че едното няма нищо общо с другото.

Докато я наблюдаваше, той хвана ревера на костюма си.

— Не съм убеден, че можем да разграничим двете неща — промълви глухо. — А и не сме толкова глупави, та да се преструваме, че е така.

Сърцето ѝ биеше лудо. Дори и да беше разбрал, гласът му остана силен и ясен.

— Ще ни стане ясно скоро, нали?

С лека усмивка, Джъстин отпусна ръката си.

— Да, ще разберем. Ще се видим след час.

Доста бързо Серина осъзна, че работата ще бъде изморителна. Много по-трудно, отколкото на „Селебрейшън“. Но този път, замисли се, когато погледна към претъпканото, шумно казино, самата тя бе заложила. Написа името си на разписка, която едно крупие ѝ донесе, и почувства известно задоволство. Част от кипящия около нея живот ѝ принадлежеше.

Ще мине време, докато се приспособи, напомни си, когато зърна няколко неодобрителни погледа. Когато Джъстин я представи като свой партньор, Серина почти прочете мислите на другите служители. Трябваше да докаже, че бе достатъчно квалифицирана за длъжността, независимо от личните ѝ отношения с Джъстин. Увереността бе правило номер едно. Второ, упоритостта. Когато бяха заедно, според нея, бяха непобедим тандем. Не можеше да каже същото за баща си.

Помощникът ѝ, Неро, бе едър, чернокож мъж. Прие новината за дела на Серина в хотела мълчаливо. Тя научи, че той бе работил като охрана в първото казино на Джъстин и после на различни длъжности във всички негови заведения. Разведе я из казиното, обясни ѝ с няколко думи основните неща и я остави сама. Серина разбра, че нямаше да го спечели лесно.

Едно от крупиещата ѝ направи знак и тя прекоси залата. Още преди да измине половината път, чу висок, гневен глас. Един поглед ѝ бе достатъчен, за да разбере, че мъжът нямаше късмет и се чувстваше доста нещастен.

— Извинете — усмихна се Серина на играчите на масата и застана зад крупиеето. — Проблем ли има?

— И още как, сладурче. — От другата страна на масата мъжът се наведе напред и я хвана за китката. — Коя си ти?

Тя премести погледа си бавно към ръката му, после го погледна.

— Собственичката.

Той се изсмя бързо и пресуши чашата си.

— Виждал съм притежателя, скъпа. Не изглежда като теб.

— Партньорът ми. — Информира го Серина с ледена усмивка. С периферното си зрение забеляза, че Неро се приближава към нея и поклати глава едва забележимо.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Оставих цяла пачка на тази маса снощи — каза ѝ той. — Приятелите ми тук ще потвърдят.

Останалите играчи изглеждаха отегчени или ядосани. Всички те го пренебрегнаха.

— Желаете ли да обърнем в пари останалите ви чипове? — попита тя учтиво.

— Искам да ги направя повече — възрази мъжът и остави празната си чаша. — Този жокер няма да увеличи лимита.

Серина погледна крупиеето и видя гнева в очите му.

— Нашите дилъри не са упълномощени да вдигат тавана, господин...

— Карсън. Мик Карсън и бих желал да зная какво е това заведение, в което човек няма шанс да получи парите си.

— Както казах — отвърна тя спокойно, — крупиеетата нямат право да увеличават лимита, ала аз мога. Колко искате, господин Карсън?

— Това вече ми харесва — кимна той и даде знак за още едно питие. Серина се обърна към сервитьорката и поклати леко глава. — Пет хиляди на ръка — озъби се мъжът на Серина. — Това ще балансира нещата. Ще се подпиша.

— Добре. Донеси сметката на господин Карсън, Неро — разпореди се тя, усетила, че той бе нащрек. — Можете да играете една ръка за пет хиляди, господин Карсън — погледна го Серина право в очите. — Ако загубите, си тръгвате.

— Добре, скъпа... — мъжът отново я хвана за китката и погледна от горе до долу лъскавата ѝ, яркочервена рокля. — А ако спечеля, ще отидем ли на някое тихо местенце да изпием по едно питие?

— Не си играйте с късмета, господин Карсън — предупреди го тя с усмивка.

Той се засмя, взе папката, която Неро му бе донесъл и надраска името си.

— Не е лошо да опитам, скъпа. О, не — възкликна, когато Серина отстъпи назад. — Ти раздавай картите.

Без да промълви нито дума, тя зае мястото на крупиеето. Тогава забеляза Джъстин. Стоеше встрани и я наблюдаваше. По дяволите! За миг погледите им се срещнаха и Серина се замисли дали гневът ѝ не бе

попречил на правилната оценка. Погледна Карсън и си каза, че петте хиляди си заслужаваха, за да се отърве без скандал от него.

— Залози? — попита й хвърли бегъл поглед на останалите играчи, докато отброяваше чиповете на Карсън. С единодушно съгласие другите се въздържаха.

— Само ти и аз — каза Карсън и премести чиповете си напред. — Раздавай.

Тя мълчаливо му даде седмица и двойка. Погледна единствената си карта и видя, че бе дванайсет точки, а следващата й беше деветка.

— Давай — нареди Карсън и посегна към празната си чаша. Серина извади дама. — Спри — нареди й той и я дари с широка, тъжна усмивка.

— Деветнайсет точки. — Тя обърна единствената си карта. — Дванайсет... Петнайсет — продължи, когато извади тройка. Без да спира, изтегли петица. — Двайсет. — Карсън едва се въздържа да не изпсува. — Заповядайте отново, господин Карсън — каза Серина хладно и го изчака да се изправи.

Погледна я за миг, докато тя прибираше чиповете му, после стана и излезе от казиното, без да каже дума.

— Извинете за безпокойството — усмихна се Серина на останалите играчи и кимна на крупиеето.

— Справихте се много добре, госпожице Макгрегър — промълви Неро, когато тя мина покрай него.

Серина спря и се обърна.

— Благодаря, Неро. Наричай ме Рина. — Стана й приятно, когато той се усмихна. После тя се отправи към Джъстин. — Беше ли готов да ме изхвърлиш? — попита го тихо.

Той я погледна и започна разсеяно да върти кичур коса.

— Знаеш, че те исках тук поради много причини. Това бе една от тях.

Серина се засмя доволно.

— Ами ако бях загубила?

— Значи щеше да загубиш — присви рамене Джъстин. — Но се справи много добре с една доста неприятна ситуация. И го направи със стил — отбеляза и погледна лицето й. — Наистина се възхищавам от твоя стил, Серина Макгрегър.

— Странно... — Тя усети промяната в себе си. Отпусна се, почувства се добре. Желаше го. — Аз пък винаги съм харесвала твоя стил.

— Уморена си. — Той я погали точно под очите, където се бяха образували леки сенки.

— Малко — призна Серина. — Колко е часът?

— Около четири.

— Не се учудвам, проблемът на тази работа е, че губиш представа за деня и нощта.

— Вече спечели малко повече от дела си — подзе Джъстин и я поведе през казиното. — Имаш нужда да закусиш.

— Ммм...

— Предполагам, това означава, че си гладна.

— Не бях забелязала, ала след като ме подсети, мисля, че умирам от глад. — Тя погледна през рамо, когато я той вкара във външния си офис. — Ресторантът не се ли намира в другата посока?

— Ще закусим в апартамента ми.

— О, чакай малко — с усмивка възрази Серина. — Мисля, че в ресторанта е по-добре.

Джъстин я погледна за миг, после бръкна в джоба си.

— О, Джъстин...

— Ако се падне ези, ще закусим в апартамента, ако е тура — в ресторанта.

Тя се намръщи и протегна ръка.

— Дай да видя тази монета — взе я Серина от ръката му и разгледа двете страни. — Добре, прекалено гладна съм да споря. Хвърляй.

Той я подхвърли със сръчно движение на палеца си. Серина изчака, докато монетата падна върху ръката му, после въздъхна.

— Ще вземем асансьора — съобщи Джъстин невъзмутимо.

ОСМА ГЛАВА

— Все някой ден ще те победи — каза Серина и се прозя, когато Джъстин натисна бутона за последния етаж. — И когато това стане, ще спечеля много повече от една закуска. — Погледна към стените от опушено стъкло. — Знаеш ли, почти не забелязах асансьора, когато бях в офиса ти.

— Служи ми като път за бягство — отвърна той и се усмихна нежно, когато тя го погледна. — Понякога ми е необходим.

— Не предполагам, че ти трябва. — Спомни си за двойното огледало в офиса му и въздъхна. — Не те ли притесняват, Джъстин? Всичките тези хора, само зад една тънка стена?

— В повечето случаи, да — призна той. — Предполагам, че понякога си се чувствала по същия начин на кораба. Не беше ли това причината да ходиш на палубата, когато всички други спяха?

Серина му отговори, като вдигна рамене.

— Трябва да свикна, ако ще живея тук. Във всички случаи, изглежда винаги ще живея сред много хора. — Когато вратите се отвориха, тя пристъпи напред. — Джъстин, това наистина е прекрасно.

Стаята му беше в по-ярки цветове. Тъмносини възглавнички на ниския разтегателен диван, стъклената лампа бе в резедаво. За равновесие пейзажите бяха в пастелни тонове, подвижното огледало имаш златна рамка.

— Можеш да си почиваш тук — реши Серина, като повдигна малка фигурка на ястреб с разперени криле от дърворезба. — Изобщо не прилича на хотел с всичките ти лични вещи.

Странно, но когато я видя да докосва нещо негово Джъстин за първи път почувства стаята като собствена. За него тя винаги бе представлявала място за живеене, нито повече, нито по-малко. Помещение, където да отиде, когато не работи. Държеше подобни стаи и в други хотели. Бяха удобни, лични и — внезапно осъзна — празни. Досега.

— Разбира се, апартаментът ми е чудесен — продължи Серина, вираше се и докосваше всичко, което ѝ попаднеше пред погледа. — Ала ще се чувствам по-добре, когато разпръсна някои от собствените си вещи в него. Ще накарам майка да ми изпрати бюрото и разни други неща.

Тя се обърна и забеляза, че той я наблюдава. Бе потънал в мълчание, което така добре му прилягаше. Внезапно Серина се притесни и постави на мястото ѝ малката купа от синьо стъкло.

— Какъв изглед има? — премести се тя към прозореца.

Стъпи върху издигнатата платформа пред него и в този миг забеляза, че стъклената маса бе вече подредена. Вдигна похлупака на едно плато и видя голям омлет по мексикански с тънки резенчета бекон и царевична кифличка. Върху сребърен поднос бе поставена каничка. Ароматът на горещо кафе изпълни стаята. На масата имаше бутилка шампанско, сложено в кофичка за лед.

— Я виж ти — възкликна Серина и извади една роза от вазата. — Погледни какво ни е оставила добрата фея, Джъстин. Удивително!

— А казват, че вече нямало чудеса.

— Искаш ли да ти кажа едно? — попита го тя и пъкна розата под носа си. — Чудо е, че не излях това кафе на главата ти.

— Предпочитам да го приемам вътрешно — промълви той и се приближи към нея. — Харесваш ли си розата?

— За втори път поръчваш храната ми, преди да ме попиташ — започна Серина.

— Последния път също беше гладна — припомни Джъстин.

— Това не е важно.

— А кое?

Тя си пое дълбоко въздух ядосана и бе нападната от миризмата на топлата храна.

— Току-що разбрах кое — отвърна Серина. — Как си успял да запазиш храната тук топла?

— Поръчах обслужване в стаята, преди да дойда в казиното да видя дали се нуждаеш от помощ. — Той махна салфетката от шампанското и сръчно извади корковата тапа.

— Много умно. — Тя се предаде на глада и седна. Подпря лакти на масата и сложи брадичка на скръстените си ръце. — Шампанско за закуска?

— Най-подходящото време. — Джъстин напълни две чаши, преди да се присъедини към нея.

— Ако пренебрегна нахалството ти — забеляза Серина, като опита омлета, — наистина много мило от твоя страна да се подготвиш предварително.

— Благодаря — промълви той и вдигна чашата си.

След първата хапка тя затвори очи и безмълвно се наслади на храната.

— Не е трудно да пренебрегнеш нахалството на гладен стомах. Или съм много гладна, Джъстин, или това е най-вкусния омлет, правен някога.

— Ще предам на готвача одобрението ти.

— Ммм. Ще хвърля по едно око на кухнята и на нощния клуб утре — прибави Серина след още една хапка. — Забелязах, че имаш яхта за по-продължителни морски разходки. Сигурно няма свободно място.

— Сключих договор за още две години. — Той отхапа половин кифла. — Гарантира печалба във всеки хотел.

— Много добра инвестиция — вметна тя. — Знаеш ли... — Вдигна чашата си и започна да го изучава над ръба. — Ти си точно такъв, какъвто си помислих, че си, когато седна на моята маса за първи път, и все пак си съвсем различен от представата ми за теб.

Джъстин отпи от чашата си и я погледна.

— Какво си помисли за мен?

— Професионален играч, което, естествено е вярно. Но... — замлъкна Серина и отново надигна питието си. Той бе прав, помисли си. Никога не беше изпитвала такова удоволствие от шампанското. — Не ми приличаше на човек, построил и ръководещ верига от такива заведения.

— Така ли? — Озадачен, Джъстин започна да опитва от храната, докато я наблюдаваше. — А на какво тогава?

— Мисля, че ми заприлича на скитник, което отчасти е така, имайки предвид произхода ти. Ала не очаквах да си човек, способен на отговорността, каквато изискват хотели като този. Ти си интересно съчетание, Джъстин, безмилостен и същевременно с чувство за отговорност, труден и „сладък“.

— Никой досега не ме е определял като такъв — промълви той, докато пълнеше чашата ѝ отново.

— Като какъв?

— Сладък.

— Това е една от основните ти добродетели — вмъкна тя между две глътки. — Предполагам, че именно така ме съблазни.

— Много ми е приятно, че съм те съблазнил. — Погали я по ръката. — Но не беше лесно.

Серина отпи решително още една глътка от шампанското.

— По принцип не съм уязвима.

— Да — съгласи се Джъстин. — Може би заради това постижението ми е още по-ценно. Пулсът ти бие лудо, когато те докосвам тук — прошепна, като прокара пръст по опакото на ръката ѝ.

Леко разтреперена, тя постави чашата на масата.

— Трябва да тръгвам.

Той се изправи и ръцете им се преплетоха, погледите им се срещнаха. Очите му бяха спокойни и вдъхващи увереност.

— Обещах си нещо днес следобед, Серина — каза много тихо. — Ще правя любов с теб, преди нощта да е отминала. — Джъстин се приближи и хвана другата ѝ ръка. — Все още има час до изгрева.

Тя искаше същото. Всяка част на тялото ѝ изпитваше непреодолим копнеж. И все пак, ако не я държеше толкова здраво, би се отдръпнала.

— Джъстин, няма да отрека, че и аз го желая, ала мисля, че е по-добре да изчакаме още малко.

— Добра идея — съгласи се той и я притисна в обятията си. — Време е. — Спря смеха ѝ с целувка.

Нямаше начин да охлади желанието му. Устните му бяха твърди и лакоми. Целуна я, преди Серина да успее да се отдръпне. Разбра, че този път не ще приеме отказ. Тя усети силното му желание. Почувства мускулестото му тяло и изпита копнеж.

Когато езикът му потърси нейния, Серина разбра отчаяното му желание за интимност. Целуваха се невъздържано и страстно. В този миг, все едно ѝ каза: „Няма връщане назад“. Това, което бе започнало преди няколко седмици с хладни погледи, достигаше връхната си точка. Ще се случи, помисли си замаяна, защото никой от тях нямаше да приеме друг отговор.

По време на тези първи изблици на страст тя изпита радост. Обичаше. А любовта, разбра, бе най-върховното приключение. Хвана с двете си ръце лицето му и внимателно отдели устни от неговите. Погледна го в очите, разпалени от желанието. Нуждаеше се само от един кратък миг, в който да изясни мислите си, да сподели онова, което искаше, освободена от вихрещата се в нея страст. Нежно погали изпъкналите му скули. Усети биенето на сърцето му, докато нейният пулс се успокояваше. Усмивка заигра на лицето ѝ.

— Тъкмо това исках — прошепна, — това избрах.

Джъстин я погледна и не отвърна нищо. Простите думи бяха много по-съблазнителни от нежното ѝ лятно ухание, от горещия ѝ дъх. Разтопи се и стана уязвим, както никога досега. Не само страст бушуваше в него. Взе ръката ѝ в своята, плъзна я в устата си и докосна с устни дланта ѝ.

— За нищо друго не бях в състояние да мисля, с изключение на теб — каза той. — Желаех само теб — прокара пръсти през косата ѝ, после ги сви в юмрук. Желаше я. Господи, откога не бе изпитвал такъв копнеж? — Ела в леглото, Серина, не издържам повече без теб.

Погледът ѝ бе спокоен, когато му подаде ръката си. Безмълвно, те се отпавиха към спалнята. Сенки се прокрадваха в стаята, подчертани от бледата светлина, известяваща за края на нощта. Бе толкова тихо, че Серина чуваше дишането си, когато то се ускори. Почувствала, че Джъстин се отдръпва от нея, остана на място непоколебимо, с опънати до краен предел нерви.

Няма да е нежен, помисли си, сетила се за допира от устните и ръцете му. Като любовник ще бъде вълнуващ и страстен. Чу драсването на клечка и видя пламъка. Поднесе я към една свещ и сенките започнаха да играят.

Погледът ѝ бе прикован в него. На трепкащата жълтеникава светлина лицето му имаше страховита красота. Принадлежеше повече на индианските си предци, отколкото на познатия ѝ свят. В този миг разбра защо отначало похитената жена се е борила с нападателя си, а после доброволно останала с него.

— Искам да те гледам — промълви той и я притегли към светлината на свещта. С изненада усети, че тя трепери. Само преди миг изглеждаше толкова силна и сигурна. — Ти трепериш...

— Знам — пое дълбоко въздух Серина и издиша бързо. —
Глупаво е.

— Не е.

Джъстин почувства силен прилив на енергия. Серина Макгрегър не бе от жените, треперещи за мъж. Но за него, дори когато очите ѝ проблеснаха, тялото ѝ жадуваше. Той хвана косата ѝ и я дръпна назад. В мъждукащата светлина в погледа му се прочете страст, почти жестокост, желание.

— Не е — повтори и притисна устни към нейните.

Тя сякаш се разтопи в обятията му. Джъстин си помисли, че усеща как Серина му се отдава и съвсем омекна в ръцете му. Засега се задоволи с отстъпчивостта ѝ, ала скоро щеше да получи много повече. С устни все още върху нейните, той започна да я съблича. Забравил за тънката материя, я задърпа яростно, като спираше от време на време, за да вкуси от показалата се гола плът. Сегавече тя се разтрепери и заразкопчава копчетата на ризата му, когато роклята ѝ се свлече в краката.

Беше сигурен, че носи нещо меко и прозрачно. С един пръст Джъстин премести презрамката на корсета ѝ. Но не го съблече, все още не. Искеше да изпита удоволствието от коприната. Възбуждаше я, разгорещаваше я, обсипваше лицето ѝ с целувки, докато Серина се мъчеше да го съблече. От гърлото му се изтръгна вик, когато тя докосна голата му плът.

В следващия миг бе под него на леглото. Разделяше ги само тънката материя на бельото ѝ. Почувства непреодолимо желание да я има веднага. Трябваше да го потисне. Докосна малките ѝ стегнати гърди през коприната, доближи ги с устни, после я целуна страстно по устата. После безмилостно я доведе до върха само с ръце и устни. Като поглъщаше въздишките ѝ, той притисна тялото си в нейното, така че страстните ѝ движения се сляха с неговите. След това безжалостно се спусна надолу и обхвана с уста покритите ѝ с коприна гърди.

Останала без дъх, Серина се изправи. Трепереше от хиляди неочаквани усещания. Бе потопена в свят от коприна и огън. При всяко нейно движение, чаршафите галеха голия ѝ гръб и крака, нашепваха съблазнителни обещания. Изгаряше я с всяко свое движение, все едно от пръстите му струеше слабия златист пламък на свещта. Някъде отдалеч шепнеше името ѝ и неща, които не разбираше.

Загубил търпение, Джъстин свали корсета ѝ на кръста, за да се наслаждава на голото тяло. Тя го притисна към себе си, желаше го силно, както и той нея. Въпреки че устата ѝ жадуваше да усети вкуса му, тялото ѝ копнееше за бурните целувки по плътта ѝ. Единственото, което изпитваше, бе изгарящото удоволствие от неудържимата страст. Правила и задръжки не съществуваха повече. Отдала се бе изцяло на желанието.

Едва сега разбра, че имаше толкова много неща, които не знаеше, които не бе изпитвала. С всяка изминала секунда откриваше нещо ново. Когато устата му се спря точно където копнината свършваше, Серина почувства такъв копнеж, какъвто не бе усещала досега. Развихри въображението си и удоволствието бе толкова силно, че изпита болка между бедрата си. Със замъглено съзнание тя се притисна в раменете му.

— Хайде — поиска с треперещ глас. — Направи го, Джъстин.

Ала той продължи да я възбужда, все едно не бе чул молбата ѝ. Дръпна копнината надолу, като галеше с устни показалата се плът. Целуваше гладкия, потрепващ стомах, извивката на ханша ѝ, стегнатите, извити мускули от вътрешната страна на бедрата.

Серина повдигна гръб, простена и се хвърли в реката от страст. Джъстин бе непреклонен, страховит любовник, от какъвто винаги се беше страхувала, и страстен, какъвто винаги бе искала. Тя бе олицетворение на всичко, от което той се нуждаеше — нежна и обезумяла.

Отчаяна и копнееща, Серина се притисна в него, като драскаше плътта му с гладките си, добре поддържани нокти. Джъстин чуваше стенанията, неразбираемите думи, откъснали се от гърлото ѝ, докато я довеждаше все по-близо до върха. Кожата ѝ бе влажна, настръхнала от желание, приближи бедрата си напред отново. Сега вече бе изцяло неин. А той някак си разбра, че никой не я бе притежавал по такъв начин. Като се мъчеше да задържи силата си по-дълго, се премести върху нея. Тя го сграбчи за бедрата, подканвайки го.

Когато първите слънчеви лъчи озариха лицето ѝ, то приличаше на порцелан. Очите ѝ бяха затворени, устата отворена, сякаш дъхът ѝ потрепваше между устните. Обезумял от желание, Джъстин си обеща, че друг мъж нямаше да я види така.

— Погледни ме — промълви с дрезгав от страст глас. — Погледни ме, Серина.

Тя отвори очи, изпълнени с удоволствие и премрежени от желание.

— Ти си моята жена. — Той проникна в нея, почти изгубил контрол. — Вече няма връщане назад за теб.

— Цялата съм твоя. — Погледът ѝ се замъгли, когато започнаха да се движат в един ритъм.

Тогава се опита да разбере думите ѝ, но движенията ѝ бяха по-бързи. Зарови лице в нейното и се изви, обхванат от лудост.

Първите златисторозови лъчи на зората проникнаха през големия прозорец. Серина наблюдаваше играещите си снопове светлина по гърба на Джъстин, който лежеше върху нея. Изглеждаше така, както се чувстваше, откри тя. Ярка, изпълнена с усещания, обновена. Имаше ли по-прекрасен начин да видиш зората от този — затоплена от тялото налегналия до теб любовник? Не изпитваше нужда от сън. Знаеше, че може да лежи така с часове, да гледа изгряващото слънце и да усеща нежния му дъх. С въздишка на удоволствие Серина го погали по гърба.

Почувствал допира ѝ, той повдигна глава. Погледна я и погълна с очи всяка нейна черта. Изучаваше я внимателно, докато в съзнанието му не остана нищо друго, освен образа ѝ — нежен и озарен от любов. Без да продума, я целуна леко, както много рядко правеше. Нежно, почти с благоговение, обсипа с целувки клепачите, слепоочията, бузите ѝ, докато тя не усети надигащите се, неочаквани сълзи. Почувства се леко и спокойно под него.

— Мислех, че знаех как ще бъде — прошепна Джъстин и я целуна отново. — Трябваше да се сетя, че с теб нищо не е както предполагам. — Повдигна глава и прекара пръст под окото ѝ. — Трябва да поспиш.

Серина се усмихна и разроши косата му.

— Не мисля, че някога ще заспя отново. Не искам да пропусна някой изгрев.

Тогава я целуна нежно, отдръпна се от нея и я приближи към себе си.

— Искам да си с мен, Серина.

Доволна, тя се сгуши в него.

— Аз съм с теб.

— Искам да живеем заедно — поясни той и повдигна главата ѝ, така че да я гледа в очите. — Тук. Не е достатъчно просто да знам, че си в хотела. — Спря и докосна с пръст устните ѝ. — Ако живееш долу, ще почнат да говорят, да ни гледат.

Серина постави глава на рамото му и го погали по гърдите.

— Няма да престанат да говорят, когато открият, че си свързан с дъщерята на Дениъл Макгрегър — отвърна тя.

— Не... — Серина усети промяната в гласа му и разбра, че ако погледнеше очите му, те щяха да са непроницаеми. — За пресата отношенията ни ще бъдат интересни, като се имат предвид произхода и репутацията ми, сравнени с твоята.

— Джъстин... — Тя прокара ръка през цялото му тяло. — Караш ме да живея с теб или ме предупреждаваш да не го правя?

За един дълъг миг настъпи тишина, докато Серина разсеяното галеше.

— И двете — отговори той най-накрая.

— Разбирам. Тогава — обърна тя главата си по-близо до врата му, — предполагам, че трябва да помисля. — Прокара ръка по стомаха му. — Трябва да се претеглят всички за и против — продължи, като го целуваше по брадата. После легна върху него, трепереща. Лицето ѝ бе точно над неговото. — Мисля, че не би могъл да вземеш решение вместо мен. — Целуна го усмихната. — Само за да освежа паметта си.

— В интерес на истината, взимаш много умно решение — подзе Джъстин и я докосна по бедрото.

— Ммм...

Когато реши да я целуне по-страстно, Серина се отдръпна.

— Знаеш ли, че последната година в „Смит“ бях капитан на отбора по дебати? — попита тя.

— Не.

Той затвори очи, когато усети, че е прелъстен.

— Постави ми задача — продължи Серина и плъзна ръка под него. — И ми дай време да я изпълня — допълни. — И мога да споря по всеки въпрос. Сега, както виждаш... — въздъхна с облекчение, когато усети с устни бързия му пулс в основата на врата. — Ако живея с теб, ще има други неудобства.

Ръката му заигра по ханша ѝ и се промъкна между бедрата. Тя се плъзна надолу, дразнейки го.

— Серина...

— Не, сега аз имам думата — напомни му тя и прокара език по гърдите му. — Ще загубя независимостта си и до голяма степен съня си — продължи, зарадвана от ускореното му дишане, когато започна смело да изследва тялото му. — Бих рискувала неизбежните слухове и погледи на колегите си, както и на печата. — Когато мускулите му се свиха под ръцете и устните ѝ, Серина загуби мисълта си. Като мраморната скулптура на индианския вожд, помисли си тя замъглено, когато кръвта ѝ започна да пулсира. — Ще бъде невъзможно да се живее с теб — заключи, изгубена някъде между собственото си желание и свирепата му красота. — Защото си изискващ, вбесяващ и те намирам изключително привлекателен, няма да имам мира. — Премести се отново нагоре, изпитваща удоволствие от допира с него. Усмихна се леко и съблазнително, когато видя, че я наблюдаваше внимателно. — Кажи ми поне една причина, след всичко това, заради която да живея с теб.

Джъстин дишаше на пресекулки, но не можеше да се контролира. Хвана я за косата силно, изгубил контрол.

— Желая те.

Серина наведе глава. Устните ѝ бяха на сантиметър от неговите.

— Покажи ми — нареди тя.

Когато го целуна, той се завъртя грубо, без причина. Легна върху нея бързо, изтръгвайки вик от устата ѝ, който премина в задъхани стенания, когато започна да се движи по-бързо и да я притиска по-силно. Облада я с ненаситна, безмилостна алчност, ала желанието му само се засили, когато Серина обви ръце и крака около него. Беше мокър от пот, обгърнат от нея, не можеше да диша, нито да се освободи. Името ѝ отекваше в съзнанието му.

Тялото му сякаш трепереше от звука, заплашваше да се взриви от непрестанното повтаряне на името ѝ. След това то се разпръсна на малки частици. Знаеше, че никога не ще се освободи от тях. Единственото, което почувства после, бе разтърсващото удоволствие.

Джъстин заспа със замъглено съзнание. Тялото и мислите му бяха обсебени от нея.

Часовникът го събуди след около четири часа. До него Серина се размърда, въздъхна и измънка. Беше я прегърнал с една ръка, протегна се и вдигна слушалката с другата.

— Да?

Той погледна към нея и видя, че беше отворила натежалите си очи и го гледаше. Целуна я по челото.

— Кога?

Тя усети, че Джъстин се напрегна и се изправи на лакти.

— Евакуирани ли са? — продължи той телефонния си разговор.
— Не, аз ще се заема... Слизам след малко.

— Какво има?

Джъстин беше станал вече от леглото и се запъти към гардероба.

— Заплаха за бомба във Вегас! — Той грабна първото нещо, попаднало му пред погледа — джинси и кашмирен пуловер. — Съобщили са по телефона, че ще се взриви в три трийсет и пет местно време, ако не им предоставим двеста и петдесет хиляди долара в брой. Нямаме никакво време — промърмори, докато обуваше джинсите си. — Все още не са евакуирали хората.

— Няма да платиш! — С разярен поглед Серина нахлузи блузата си през глава.

Джъстин я погледна мълчаливо за момент, после се усмихна студено и остро като бръснач.

— Не, няма да платя.

Тя тръгна след него, когато той влезе в съседната стая.

— Ще слеза долу веднага щом се преоблека.

— Ти нямаш работа. — Серина бързо го хвана за ръката и изражението му се размекна за миг. — Побързай тогава — каза ѝ Джъстин и я целуна бързо, преди да се качи на асансьора.

След по-малко от десет минути тя премина през рецепцията и се втурна в офиса му. Той я погледна, когато влезе, но само кимна и продължи да говори тихо по телефона. Кейт стоеше зад бюрото със скръстени ръце. Обичайно спокойното ѝ лице бе напрегнато.

— Госпожице Макгрегър — каза тя грубо, без да отмества поглед от Джъстин.

— Бихте ли ми разяснили какво става?

— Някакъв луд твърди, че е сложил бомба в хотела във Вегас. Предполага се, че има устройство, с което да я взриви... — Тя

погледна часовника си. — След час и петнайсет минута. Изтеглят хората и противобомбения отряд претърсва мястото, но...

— Но? — нетърпеливо попита Серина.

— Имате ли представа колко голям е хотелът? — попита Кейт с треперещ глас. — Колко малка и смъртоносна може да е една бомба?

Серина не каза нищо, а се приближи към бара в отсрещния ъгъл на стаята и отпи глътка бренди. Занесе чашка бренди на Кейт и я пъкна в ръцете ѝ.

— Пийнете си — предложи ѝ.

Трепереща, Кейт я изпи цялата на един дъх.

— Благодаря. — Сви за миг устни, после погледна отново Серина. — Извинявайте — подзе Кейт. — Съпругът ми изгуби едната си ръка във Виетнам. Бомба. Това — въздъхна дълбоко — ми напомня за нещастieto.

— Хайде, седнете — каза Серина по-нежно и я побутна към дивана. — Остава ни само да чакаме.

— Джъстин няма да плати — промълви Кейт.

— Не, няма — погледна я Серина учудено. — Мислите ли, че трябва?

Кейт прокара ръка през косата си.

— Не мога да съм обективна за такива неща, но — отново хвърли поглед на Серина, — може да загуби толкова много.

— Ще загуби много повече от пари, ако плати.

Серина се обърна и застана зад Джъстин. Докосна го само веднъж, нежно, по рамото. Когато Кейт погледна, той се изправи и улови пръстите на Серина. Този жест бе много по-красноречив от хиляди думи.

Обича я, помисли си Кейт зашеметена. Не можеше да си представи, че Джъстин Блейд ще се поддаде на някоя жена. Тя го погледна и се учуди дали той го осъзнаваше.

— Поставил е заряд в едно от складовите помещения на партера — обади се Джъстин и подпря слушалката на рамото си.

— О, Господи, ранен ли е някой?

Погледна Серина с очи, които не изразяваха мислите му.

— Не. Има щети, ала са сравнително малки. Обади се е в полицията, за да каже, че това е само началото и да докаже, че не блъфира. Исква парите в три и петнайсет.

Серина го докосна по ръката.

— Какво мислиш, Джъстин?

— Мисля, че се справя много добре за човек, който иска двеста и петдесет хиляди долара. Чудя си това ли е всичко, което желае. Когато се е обадил в хотела, ме е търсил по име.

Серина отново се притесни.

— Много хора знаят, че ти си собственик на „Команч“ — започна тя. — Възможно е да е някой, който е работил при теб или да е познат на твой служител.

Той отново премести телефона.

— Ще чакаме и ще разберем, нали?

Серина усети нещо особено в тихия му глас. Заплаха за насилие, обещание за отмъщение.

— Колко хора са останали там? — попита Джъстин. — Не, искам да науча в минутата, в която всички са изтеглени.

— Ще взема кафе — обади се Серина.

— Не. — Кейт се изправи и поклати глава. — Аз ще донеса. Останете с него.

Серина погледна към кокетния златен часовник на бюрото му. Десет и четиридесет и пет. Навлажни устни и хвана облегалката на стола на Джъстин.

Очите му също се спряха на часовника. По-малко от час, помисли се той. И не можеше да направи нищо. Как да обясни, че хотелът беше нещо повече от бетон и камък за него? Беше първото му притежание, първият му дом след смъртта на родителите му. Символизираше неговата независимост, успех, наследство. Сега единствено можеше да чака да гръмне на парчета.

Това ли бе причината да чувства, че заплахата бе отправена лично към него? Поставил ръка на тила си, Джъстин реши, че сигурно е така. И все пак интуицията му казваше друго.

— Може би е блъф... — Гласът на Серина прозвуча спокойно и уверено зад него.

Той усети, че силната гневна вълна отминава. Протегна ръка и я зачака да се приближи към него и да го докосне.

— Не мисля така.

Тя хвана с две ръце неговата.

— Ще сбъркаш, ако платиш. Обикновено взимаш правилни решения, Джъстин.

— Това е единственото нещо, което знам как да правя. — Той се заслуша в гласа по телефона. — Добре. Гостите и персонала са изтеглени — обърна се към Серина.

Тя седна на стола и двамата се загледаха в часовника.

Кейт се върна с кафето, но никой не си наля. Остави го на бюрото. Останаха така в очакване. Докато времето течеше, Серина усети, че напрежението напусна Джъстин. Седеше мълчаливо с телефон в ръка. Опита се да си представи колко трудно беше да се претърси такъв голям хотел като „Команч“ във Вегас. Колко ли стотици стаи, зачуди се тя, колко ли коридора и складове? Запита се безпомощно дали експлозията ще се чуе по телефона. За кой ли път, замисли се, животът на Джъстин зависеше от капризите на съдбата? Този път, каза си, докосвайки го по рамото, съдбата трябваше да се бори с тях двамата.

— Да.

За да не зададе въпрос, Серина прехапа устни, докато той говореше по телефона.

— Разбирам. Не, поне аз не знам. Да, ще дойда възможно най-бързо. Благодаря. — Затвори телефона и се обърна към нея. — Намерили са я.

— Слава богу! — Тя подпря главата си на неговата.

— От това, което току-що научих, разбрах, че е щяла да отнесе казиното и половината от партера. Кейт, запази ми билет за първия полет за Вегас.

— Джъстин... — Серина стана от стола и установи, че краката ѝ трепереха. — Разбрали ли са кой е?

— Не. — Той едва сега забеляза каничката с кафе на бюрото си. Повдигна я и изпи половината. — Трябва да вървя, погрижи се за работата в хотела и поговори с властите. Ще се върна след няколко дена. — Джъстин стана и я хвана за раменете. — Изглежда новият ми партньор ще има труден изпит.

— Ще се оправя. — Тя се изправи на пръсти и го целуна по устата. — И ще се погрижа добре за нашия хотел.

— Сигурен съм — кимна той и я придърпа към себе си. — Не искам да те изоставям точно сега.

— Ще съм тук, когато се върнеш. — Серина протегна ръце и го докосна по лицето. — Не се притеснявай, само се върни по-бързо.

Приблужи устни към нейните и се забави.

— Отиди да поспиш — предложи ѝ Джъстин.

— О, не. Това е първият ми пълен работен ден. — Изражението му бе спокойно, ала тя усещаше напрежението му. Искаше да му зададе хиляди въпроси, но само се усмихна и се отдръпна. — Имам доста работа — да обиколя хотела, да видя кухнята, да прегледам папките в офиса, да накарам да пренесат вещите ми в нашия апартамент.

Нашият. Думата сякаш изплющя като камшик и го зашемети.

— Първо направи това — нареди той, като взе ръцете ѝ в своите. — Искам да знам, че си в леглото ми, Серина. Аз...

— Полетът ти е след четиридесет и пет минути, Джъстин — прекъсна ги Кейт, като подаде глава през вратата. — Трябва да побързаш, ако искаш да го хванеш.

— Добре, поръчай ми такси.

— Джъстин — усмихна се Серина и издърпа ръцете си. — Ще ми счупиш пръстите — забеляза нещо в погледа му, някаква бдителност и същевременно гняв, което охлади усмивката ѝ. — Какво има? — попита го.

Щеше да ѝ каже, че я обича ли, запита се уплашена. Щеше ли да изрече думите, преди да бе осъзнал напълно смисъла им?

— Няма нищо — отвърна той най-накрая.

— Добре.

Понеже искаше да го освободи от напрежението му, тя отново де усмихна. После обгърна с ръце врата му и го целуна.

— Ще бъдеш нещастен без мен, нали? — попита го Серина.

— Ще се постарая. Кейт има телефонния номер, ако ти потрябва.

— Джъстин, колата ти е тук.

— Да, добре. — Той целуна Серина за последно. — Мисли за мен — поръча, преди да излезе.

Тя си пое дълбоко въздух и седна в креслото. Все още чувстваше топлината му.

— Имам ли избор? — запита се на глас.

ДЕВЕТА ГЛАВА

През следващата седмица Серина се потопи в живота на „Команч“. Това бе първата смела инвестиция, избрана не от баща ѝ, и беше готова да се посвети изцяло на нея. Нямаше нищо против любопитните погледи и подмятанията зад гърба ѝ, докато разглеждаше помещенията или изучаваше папките и документите. Очакваше всичко това. Прекарваше дните в оглеждане на хотела от горе до долу, вечерите в казиното или в офиса си като управител. Нощем бе сама в апартамента на Джъстин.

През тази седмица откри две неща. „Команч“ бе изкусно управлявана организация, която се грижеше за хора, имащи пари за харчене. Предоставяше на клиентите си най-доброто — за съответната цена. И второ, отсъствието на Джъстин бе добре дошло.

Нямаше време да мисли, защото имаше прекалено много работа. Само нощем, когато се почувстваше самотна, тя осъзнаваше колко много зависеше от него. От гласа, допира, присъствието му. Но когато бе сама, можеше да докаже на себе си и на персонала, че бе достатъчно компетентна и сериозна да ръководи хотела. Изобщо, справяше се добре.

Имаше полза от произхода ѝ. През годините беше научила как се управляват добри хотели и знаеше от какво има нужда клиентът от пристигането до заминаването си. Времето, прекарано на „Селебрейшън“, ѝ бе дало и други перспективи. Знаеше проблемите на персонала — от умората и отегчението до заплатата. Още първия ден бе спечелила на своя страна Неро и Кейт. На втория се сприятели с главния готвач, нощния управител и домакинката. Смяташе всичко това за голяма победа.

Седнала зад подреденото орехово бюро в офиса си, Серина прегледа седмичния график на крупията. Точно пред нея бе двойното огледало, през което наблюдаваше казиното. Харесваше ѝ да е изолирана и същевременно да участва в дейността. Тъй като денят току-що бе започнал според стандартите на казината, тя

възнамеряваше да продължи канцеларската си работа още два часа. Знаеше, че ако имаха нужда от нея, звънецът на бюрото ѝ щеше да звънне, а лампичка щеше да ѝ покаже къде я викат. После щеше да слезе в залата. Ако бъдеше заета, докато умората не надделее, нямаше да се изкуши да се обади на Джъстин във Вегас.

Той се нуждаеше от свобода. Не даваше прибързани обещания и не ги очакваше. Знаеше, че ако иска да спечели, не трябва да забравя това. Ако беше търпелива, може би щеше да настъпи времето, когато щеше да я обича. Засмя се и обърна глава. Никога нямаше да се чувства просто „добре“, ако го обичаше. Нито пък го искаше.

Серина разтри тила си и се намръщи на графика. Можеше да се направи не толкова сложен, помисли си, ако назначаха още едно крупие за заместник. Така работното време щеше да стане по-гъвкаво и...

— Да, влезте. — Без да вдигне глава, тя продължи да се взира в листа. Ако имаше заместник за по-малко натоварените часове, можеше да промени смените. Изведнъж на бюрото пред нея се появи букет от виолетки.

— Мислех, че ще ти привлека вниманието.

Пулсът ѝ се учести и Серина вдигна глава.

— Джъстин! — Скочи от стола и се хвърли в обятията му неочаквано.

Когато я целуна, той осъзна, че за първи път виждаше такава спонтанна, невъздържана радост на лицето ѝ. И то предназначена за него. Умората от дългия полет и напрежението от изтеклата седмица веднага го напуснаха.

— Какво толкова има в една жена — попита Джъстин, — че е толкова приятно да я прегръщаш?

Тя се усмихна и отметна глава назад. Забеляза, че бе загрижен.

— Изглеждаш уморен. — Погали бръчките му около устата, за да ги изглади. — Никога преди не си изглеждал така. Много трудно ли беше?

— Имал съм и по-приятни седмици.

Притегли я към себе си. Искаше да усети плътта и аромата ѝ. По-късно, помисли си, щеше да ѝ каже за прилежно напечатаната бележка, която бе получил. Още една заплаха, без подробности или причина. Просто обещание, че не се бе свършило.

— Направих, каквото ме помоли — прибави той и я прегърна.

— Ммм. Какво?

— Бях нещастен без теб.

Серина не се засмя, както предполагаше Джъстин, а само го хвана по-здраво през врата и го целуна през сълзи.

— Не се обади. Чаках те — прошепна тя. Уплашена от собствените си думи, Серина се отдръпна от него, като преглътна сълзите си, и поклати глава. — Не исках да кажа това. Знаем, че си бил зает. — Повдигна ръце, после ги отпусна безпомощно. — Аз също имах много работа. Хиляди неща... — Обърна се и посочи листата на бюрото си. — Не сме деца и сме свободни да правим каквото искаме. Последното нещо, което ни е необходимо, е да си слагаме вериги.

— Говориш несвързано, когато си нервна — забеляза той.

Тя се обърна и го погледна с разярен поглед.

— Не ми се подигравай!

— Странно, че трябваше да ми липсва този убийствен поглед — отвърна Джъстин и се приближи към нея. Обгърна с ръце лицето ѝ, погали я нежно и я погледна. Серина усети, че гневът я напуска и се почувства слаба и треперееща. — Серина — въздъхна той и я целуна.

Нежната целувка бързо се превърна в необуздана. Желанието му изпълни и нея, когато устните им се прилепиха и после разделиха, за да достигнат до по-големи удоволствия. Желанията от отминалата седмица се увеличиха и те се превърнаха в двойка горещи, ненаситни, търсещи устни. Ръцете им непрестанно се преплитаха. Едва поемайки си въздух, Джъстин я притисна към себе си. Нито една жена, помисли си със замъглено съзнание, не го бе карала да страда така.

— Господи, желая те, Серина. Искам те толкова силно, че не мога да мисля за нищо друго.

Тя опря буза в неговата, ала някакво движение зад огледалото привлече погледа ѝ.

— Това е глупаво — призна Серина, — но се чувствам... Разголена. — С притеснен смях тя се отдръпна от него, ала от погледа му сърцето ѝ се разтуптя отново. — Защо не затвориш ламперията — прошепна — и не ме любиш?

От гърдите ѝ се изтръгна стон, когато някой почука на вратата. С дълга въздишка Джъстин я отдели от себе си и я докосна за раменете.

— Забравих. Донесъл съм ти подарък.

— Кажи им да си вървят — предложи Серина. — И ми го дай после. — Тя го хвана за ръцете. — След много време.

Отново се почука.

— Хайде, Джъстин, десетте минути изтекоха.

— Кейн? — Джъстин видя изненадата и удоволствието, които преминаха през лицето на Серина. — Кейн!

Той я целуна по носа и отдръпна ръцете си от нейните.

— Защо не идеш да ги посрещнеш?

Тя се отпрати към вратата и я откряна.

— Кейн! Алън! — Серина се засмя и се хвърли в обятията им. — Какво правите тук? — попита тя и ги целуна. — Няма ли щатското и федералното правителство да се разпаднат?

— Дори държавните служители от време на време се нуждаят от почивка — отговори Кейн и я хвана за ръката.

Почти не се беше променил, помисли си Серина. Въпреки че и двамата ѝ братя бяха наследили ръста на баща им, Кейн бе висок и строен. Дори прекалено слаб, каза си тя със сестринска загриженост. И все пак беше привлекателен, с гладка кожа, изпъкнали скули и мъжествена усмивка. Очите му бяха тъмни като нейните. Косата му падаше непокорно на лицето. Беше руса, с червеникави оттенъци. Докато го наблюдаваше, разбра защо имаше такъв успех с жените, а не само като адвокат.

— Хмм. Не изглежда толкова зле, нали Алън?

С повдигнати вежди, Серина се обърна към по-големия си брат.

— Да — отговори той и я дари с лека, сериозна усмивка, която така добре подходеше на замисления му вид.

Приличаше повече на Хийтклиф, отколкото на щатски сенатор.

— Въпреки че е малко слабичка. — Взе брадичката ѝ в ръце и обърна главата ѝ на ляво и на дясно. — Хубаво момиче — заключи, сполучливо имитирайки гърления говор на баща им.

— Може би все пак трябваше да се ожениш за Арлин Джадсън — вметна тя сладко. После реши да не е толкова отмъстителна и прегърна братята си. — Как се радвам да ви видя!

Джъстин приседна на бюрото ѝ и ги погледна. Серина изглеждаше много дребна между двамата високи мъже. Едва сега забеляза приликата между нея и Кейн — формата на устата, носът, очите. Алън изглеждаше като Ана, но бе по-едър и груб. И все пак и

тримата носеха отпечатъка на Дениъл. Сега това бе толкова очевидно, че той се запита как не беше разбрал още първия път, когато я видя.

Може би защото ги познаваше като семейство, а Серина бе сестрата. Сети се за Даяна и му стана мъчно. Беше направил всичко възможно тогава, напомни си Джъстин. И все пак не знаеше дали щеше да има онази част от сърцето на Серина, която принадлежеше на семейството ѝ.

— Колко време ще останете? — попита тя и ги покани в офиса.

— Само за уикенда — отговори ѝ Алън, докато Кейн оглеждаше внимателно офиса ѝ. — Значи все пак си намери партньор — обърна се той към Джъстин. — Малко сме изненадани, след като толкова пъти си отказвал на татко.

— Бях по-убедителна — отвърна просто Серина.

Кейн хвърли поглед на Джъстин и не го попита нищо само защото вече знаеше отговорите. В него се четеше неуловимо, ала пределно ясно предупреждение.

— Все още не сте ми казали какво ви води насам... — Тя се приближи до Джъстин, докато Кейн седна на един стол, а Алън се премести до двойното огледало.

— Чухме за бомбената заплаха във Вегас — отговори ѝ Алън. — Обадох се на Джъстин. Той предположи, че ще се зарадваш да ни видиш. И — обърна се Алън и ги дари с една от редките си усмивки — с Кейн решихме, че ако дойдем, можем да отвлечем вниманието на татко за малко.

— Последния път, когато говорих с него — обади се Кейн, — намекна, че може да прекара няколко седмици на плажа.

Серина издаде звук, който бе нещо средно между въздишка и смях.

— Предполагам, сте чули за последната му малка интрига.

— Струва ми се, че се е увенчала с успех — вметна Алън, като забеляза как Джъстин постави ръка на тила ѝ.

— Изкуших се да скъсам повече от две-три пури — промълви тя и погледна мигащата лампичка на бюрото си. — Шеста маса. Не. — Хвана Джъстин за рамото, когато той се изправи. — Аз ще се погрижа. Защо вие тримата не се качите горе и не си починете? Аз ще дойда веднага, след като се уверя, че долу всичко е наред.

— Неетично ли ще бъде да залагам тук, като се има предвид, че половината е твоя собственост? — запита се Кейн на глас.

— Не, ако играеш лошо, както обикновено — отговори Серина и излезе.

Кейн въздъхна и протегна дългите си крака.

— И това само защото я оставях да ме бие на покер.

— Оставял си я, друг път — засмя се Алън. — Та тя те скъсваше от бой. Не каза много по телефона, Джъстин — продължи той, като обърна гръб на двойното огледало. — Можеш ли да ни обясниш какво се случи във Вегас?

Джъстин потрепна и извади цигара от джоба си.

— Бомбата бе саморъчно направена и много малка. Поставена под една маса. ФБР преглежда списъка на напусналите служители, редовни клиенти, загубили големи суми, и известни изнудвачи. Нямам им голяма вяра. Имаше няколко заплашителни обаждания, но не могат да ги проследят, а аз не разпознах гласа. Няма за какво да се хванат. — Той запали цигарата си и погледът му премина през рамото на Алън към Серина, която говореше с един клиент. — Невъзможно е да се знаят всички, загубили суми в някое от казината ми, дори това да е причината за бомбата.

— Смяташ ли, че може да е? — попита Кейн и проследи погледа на Джъстин към сестра му.

— Само предчувствие — отвърна той й се изправи неспокойно. — Преди два дена е имало заплаха, нищо особено, просто предупреждение, че ще последва нещо друго.

— Без да се уточнява кога, как и защо? — попита Кейн.

— Да — усмихна се Джъстин мрачно. — Разбира се, мога да затворя всичките си хотели и да го чакам. — Дръпна си дълбоко от цигарата. — Проклет да бъде, ако го направя. — Насили се да успокои гнева си. Дебнеха го. Беше сигурен в това, все едно виждаше сянката зад себе си. — Искам Серина да се върне вкъщи, докато всичко това отmine — каза бързо. — Вие двамата би трябвало да успеете да я убедите.

Кейн се засмя вместо отговор. Алън погледна Джъстин.

— Ще си тръгне — отвърна той, — ако ти отидеш с нея.

— По дяволите, Алън, няма да се скрия в някоя удобна дупка, докато някой си играе с живота ми.

— А защо мислиш, че Серина ще го направи? — попита той.

— Тя притежава половината от един от петте ми хотела — отговори Джъстин. — Ако нещо се случи с този, застраховката покрива загубите ѝ. — Отново погледна към стъклото. — Заложил съм нещо повече от пари.

— Ако мислиш, че това не се отнася и за Рина, значи си глупак — отговори Алън.

Джъстин се обърна към него и даде воля на насъбралия се през последната седмица гняв.

— Слушай, имам лошо предчувствие. Някой ме дебне, а тя е прекалено близо. Искам да си отиде, да е в безопасност. Някъде, където нищо няма да ѝ се случи. Мисля, че разбираш това. За бога, нали е твоя сестра!

— А какво означава тя за теб? — попита Кейн меко.

Бесен, Джъстин се обърна към него с треперещи устни. Погледна го в тъмните очи, който толкова приличаха на тези на Серина.

— Всичко — въздъхна и се обърна отново към стъклото. — По дяволите, тя е всичко за мен.

— Добре, свършихме работа — заяви Серина, като влезе в офиса. — Аз просто... — Спря, когато усети надвисналото като буреносен облак напрежение. Бавно погледна мъжете един по един, после се приближи до Джъстин. — Какво има?

— Нищо. — Той се насили да остане спокоен, изтръска цигарата си и хвана ръката ѝ. — Вечеря ли?

— Не, но...

Джъстин нарочно погледна през нея към Алън и Кейн.

— Ще поръчаме нещо горе, освен ако не предпочиташ да хапнем в ресторанта.

— Всъщност, смятам да опитам късмета си навън — промълви Кейн и се изправи небрежно. — Алън ще ме предпазва да не профукам месечната си заплата. Да ме посъветваш нещо, Рина?

— Залагай по-малко — отвърна и се смръщи.

— О, значи ми нямаш вяра — измънка той и я дръпна за ухото. — Ще се видим утре.

— В късния следобед — подчерта Алън и ѝ отвори вратата. — Няма да мога да го отлепя от масата преди три.

Серина почака да излязат, преди да се обърне към Джъстин.

— Какво има?

— Уморен съм — отвърна той и я хвана за ръката. — Да се качим горе.

— Джъстин, не съм сляпа! — Поведе я бързо през офиса си към асансьора. — Когато влязох, почувствах, че нещо ще експлодира. Ядосан ли си на Алън и Кейн?

— Не, не те засяга.

Студеният, категоричен отговор я накара да вземе отбранителна позиция.

— Джъстин, нямам намерение да се бъркам в личните ти работи, ала след като се отнася за братята ми, мисля, че имам право на обяснение.

Той усети болката и гнева ѝ. Искаше и двамата да се успокоят, да я вземе в обятията си и да спре въпросите ѝ по начин, който щеше да подобри настроението му и да го освободи от напрежението. Но когато вратите на асансьора се отвориха, Джъстин се насили да разсъждава спокойно. Можеше да използва болката и гнева ѝ за свои цели.

— Просто не те засяга — повтори нехайно. — Защо не поръчаш да ни донесат нещо в стаята? Искам да си взема един душ.

Без да изчака отговора ѝ, той се втурна напред.

Прекалено слисана от тона му, за да отговори, тя само погледна след него. Какво се бе променило след бурното им, радостно посрещане? Защо се отнасяше с нея като с непозната? Или дори по-лошо — като платена любовница, която можеше да използва или да захвърли, когато му скимне. Застанала в средата на стаята, Серина се опита да се ядоса, ала почувства само мъка. Бе наясно с риска, който поемаше. Изглежда щеше да загуби играта.

Не. Сви юмруци и поклати глава. Нямахше толкова лесно да я отхвърлят. Нека да се изкъпе и нахрани, реши тя. След това щеше да му обясни точно какво очаква... Спокойно, каза си, докато се приближаваше до телефона. Ще бъде абсолютно спокойна. Натисна силно бутона за обслужването по стаите.

— Обажда се госпожица Макгрегър. Бих желала пържола и салата.

— Разбира се, госпожице Макгрегър. Как искате пържолата?

— Изгоряла — измърмори.

— Моля?

Направи усилие, за да остане спокойна.

— За господин Блейд е — обясни Серина. — Сигурна съм, че знаете как я обича.

— Разбира се, госпожице Макгрегър. Ще изпратя вечерята веднага.

— Благодаря.

Всички подкачат за Джъстин Блейд, помисли си разсеяно, докато затваряше телефона. Приблужи се до бара и си наля едно голямо силно питие.

Когато Джъстин излезе от спалнята, тя седеше на дивана, а сервитьора подреждаше храната му на масата. Джъстин носеше само хавлия, която се отвори на гърдите му, когато пхна ръце в джобовете ѝ.

— Ти няма ли да ядеш? — попита и посочи към единичните прибори.

— Не — отпи от напитката си Серина. — Ти започвай. — Отвори портмонето си и даде бакшиш на сервитьора. — Благодаря.

— И аз благодаря, госпожице Макгрегър. Добър апетит, господин Блейд.

Когато вратата се затвори, той седна.

— Мислех, че не си вечеряла.

— Не съм гладна — отговори тя.

Джъстин сви рамене и разбърка салатата си, без да я опита.

— Очевидно не е имало големи проблеми, докато отсъствах.

— Нищо, с което да не мога да се справя. Въпреки че имам някои предложения, мисля, че хотелът и казиното работят много добре.

— Направи добра инвестиция — забеляза той и отрязва парче от месото.

— И така можеш да го приемеш.

Серина подпря ръка на облегалката на дивана. Мънистата на роклята и проблясваха на приглушената светлина. Когато я погледна, на Джъстин му се прииска да я свали, а също и тънкото ѝ, черно копринено бельо, да се изгуби в нея отново, да докосне меката бяла плът и златистата ѝ коса. Бодна парче месо с вилицата.

— Хотелът функционираше много добре през последната година — продължи той. — Не е необходимо и двамата да му отделяме по

двайсет и четири часа на ден. — Вече напълно заситен, Джъстин си наля кафе. — Може би ще искаш да си прескочиш до вкъщи.

Тя вдигна чашата си.

— Вкъщи ли? — повтори отегчено.

— В момента няма нужда от теб тук — поясни той. — Помислих си, че няма да е зле да си отидеш у дома или където пожелаеш и да се върнеш и заемеш с работата, когато ми се наложи да пътувам.

— Разбирам... — Серина постави чашата на масата машинално и се изправи. — Нямах намерение да попадам в категорията на безгласен партньор, Джъстин. — Гласът ѝ бе силен и ясен, но от другата страна на стаята той видя, че погледът ѝ блуждаеше. — Нито пък смятах да ти бъда в тежест. Много е лесно да се върнем към първоначалното ни споразумение и да поправим грешката, която направихме през онази нощ. — Почувства, че ръцете ѝ се разтрепериха, вдигна чашата си и я пресуши. — Ще събера нещата си и ще се върна в апартамента си.

— По дяволите, Серина. Искам да се прибереш вкъщи. — Сърцето му се сви, когато забеляза, че тя се бореше със сълзите. Джъстин стана и се приближи до нея. — Не те искам тук.

Чу въздишката ѝ, ала погледът ѝ се проясни. Очите ѝ бяха сухи и в тях се четеше болка, което бе много по-лошо.

— Не е нужно да бъдеш жесток, Джъстин — промълви Серина. — Изрази се пределно ясно. Ще се изнеса от апартамента ти, но аз притежавам половината от хотела и оставам.

— Все още не съм подписал споразумението — припомни ѝ той.

Тя се втренчи в него за един дълъг миг.

— Нямах търпение да се отървеш от мен, нали — промълви тихо. — Сгреших. — Серина погледна празната чаша в ръцете си. — Ако бях по-умна, нямаше да спя с теб, преди всичко да е довършено.

Разярен, Джъстин взе чашата от ръцете ѝ и я хвърли. Когато се удари в стената, тя се пръсна на парчета.

— Не! — Той я дръпна към себе си и зарови лице в косата ѝ. — Не издържам така. Няма да ти позволя да си мислиш такива неща.

Скована от болка, Серина не се отдръпна.

— Моля те, пусни ме!

— Серина, чуй ме — повтори Джъстин и я разтърси с ръце на раменете ѝ. — Преди да замина за Вегас получих писмо. Беше

адресирано лично до мен. Който и да е поставил бомбата, е искал да знам, че това не е краят. Ще го направи пак, някой друг път, на някое друго място. Чувствам, че не са замесени само пари. Лично е, разбираш ли? Не си в безопасност с мен.

Тя се втренчи в него, когато думите достигнаха до съзнанието ѝ.

— Каза ми всичко това само защото мислиш, че не съм в безопасност, ако съм тук?

— Искам да стоиш настрана.

Серина махна ръцете му от рамената си.

— Не си по-добър от баща ми — каза разярено. — Приспособяваш живота ми към твоите играчки и планове. Знаеш ли какво ми причини? — Сълзите ѝ напиреха, ала тя се овладя. — Имаш ли представа колко ме нарани? Мислил ли си изобщо някога да ми кажеш истината?

— Казах ти я — отвърна той, като се бореше с чувството за вина и нуждата. — Сега ще заминеш ли?

— Не.

— За бога, Серина...

— Очакваш да събера багажа си и да избягам ли? — прекъсна го тя и го бутна ядосано. — Да се скрия, защото някой може да постави някога бомба в хотела? Защо тогава не ме помолиш да си намеря някоя малка стъклена топка и да заживея в нея? По дяволите, Джъстин, заложила съм толкова, колкото и ти.

— Застраховката напълно покрива хотела. Ако нещо се случи, няма да загубиш инвестицията си.

Серина затвори очи и въздъхна.

— Ти си идиот!

— Серина, бъди разумна.

Когато отвори очи, в тях просветваха яростни искри.

— Ти си, предполагам!

— Изобщо не ме интересува дали съм разумен, или не! — тросна се Джъстин. — Искам да си някъде, където ще знам, че нищо няма да ти се случи.

— Нищо няма да знаеш!

— Знам, че те обичам! — Сграбчи я отново и я разтrese. — Знам, че означаваш за мен повече от всичко друго в живота ми и няма да рискувам.

— Тогава как можеш да искаш да си отида! — извика тя. — Хората, които се обичат, стоят заедно.

Погледнаха се втренчено един друг, осъзнали какво бе изречено. Той я хвана по-нежно, после отпусна ръцете си.

— Направи го заради мен, Серина.

— Всичко друго — отвърна тихо, — но не и това.

Джъстин се обърна и закрачи към прозореца. Навън слънцето потъваше в морето. Огнени лъчи, златисти отблясъци. Точно като жената зад него.

— Никога не съм обичал някого — промълви той. — Може би родителите и сестра ми, ала вече ги няма от много време. Справих се без тях. Само мисълта, че нещо може да се случи, ме ужасява.

— Джъстин... — Серина се приближи, обви ръце около него и притисна глава в гърба му. — Знаеш, че нищо не е сигурно. Гаранции няма.

— Цял живот съм рискувал. Не искам да го правя с теб.

— Все още сама взимам решения — припомни му тя. — Не можеш да промениш това, Джъстин. Няма да ти позволя. Кажи ми го отново — поиска Серина, преди той да отговори. — Но този път не ми крещи. Аз също се влюбвам като другите хора.

Когато отново се обърна към нея, Джъстин прокара пръст по устните ѝ.

— Винаги досега съм мислил, че „обичам те“ звучи толкова банално. — Премести пръста си и я докосна с устни, също толкова нежно. — Обичам те, Серина.

Тя въздъхна, когато усети, че той сваля роклята ѝ от раменете.

— Джъстин — промълви, когато той я повдигна.

— Хмм?

— Не казвай на баща ми. Мразя, когато той злорадства.

Джъстин се засмя и я постави на леглото.

Ще я люби нежно. Това трябваше да стори, реши той, когато си спомни болката в очите ѝ. Ценеше я. Серина бе жизненоважна за него, постоянна част от мислите му. Отпусната и вече разгорещена, тя го притегли към себе си. Щеше да я люби нежно, ала Серина го подлудяваше.

Вече бе съблякъл роклята ѝ и я галеше. Тя обсипваше с целувки лицето му, хапеше го, дразнеше го, измъчваше го. Джъстин изстена,

докато я събличаше, а ниският ѝ, дрезгав глас го изправи на нокти. Може би я беше наранил, не можеше да контролира действията си. Изпитваше непреодолимо желание да я докосва, да я притежава. Но Серина само се изви под него необуздано и невъздържано, докато кръвта ѝ се разпали като огън. Той промълви нещо неразбираемо на езика на предците си — заплахи, обещания, думи за любов и война, които не можеше вече да раздели.

Тя чу изречените с дрезгав глас думи — примитивни и еротични, прошепнати в ухото ѝ. Не бе останало нищо от елегантния, изтънчен картоиграч. Бе станал жесток и необуздан. И беше неин, помисли си с див блясък в очите Серина, докато ръцете му я стискаха. Долови силния му мъжки аромат, подсилен от парфюм, и зарови лице в рамото му. Искаше ѝ се да се упои от него. Но гладът му не ѝ даваше почивка. Джъстин долепи до устните ѝ отворената си, гореща уста, изискваща не отстъпчивост, а агресия.

Желай ме, все едно ѝ каза. Имай нужда от мен. Тя му отговори с поток от страст, който ги накара да притаят дъх. Мислеше, че ѝ бе показал всичко, което трябваше да знае, което трябваше да получи в първата нощ, когато се любиха. Как бе възможно да има още толкова много, с обещание и за други тайни? Изглежда притежаваше безкрайна енергия и желание. Още от самото начало той я предизвикваше да отговори на страстта му.

Докосна я и сякаш хиляди малки експлозии се възпламениха в нея. Когато Серина потрепна, всичките ѝ момичешки представи за любовта — нежният шепот, леките докосвания — се стопиха. Ставаше въпрос за друго — буря и ярост.

С прилепнали устни, те се сляха в едно диво и ненаситно цяло.

Все още със затворени очи, Серина протегна краката си.

— О, боже, чувствам се прекрасно! — Дори в собствените ѝ уши гласът ѝ прозвуча като мъркане на задоволена котка.

— И аз често си го мисля — съгласи се Джъстин и прокара ръка по тялото ѝ.

Тя седна усмихната и протегна ръце високо над главата си. В приглушената светлина той видя как косата ѝ, се спуска по гърба, когато се изправи.

— Не, аз наистина се чувствам превъзходно... Ако не смятаме, че умирам от глад.

— Каза, че не си гладна — напомни ѝ Джъстин.

Протегна се, постави ръка под кръста ѝ и я бутна на леглото.

— Не бях. — Серина се претърколи върху него. — Ала вече съм. — След като обсипа лицето му с целувки, се премести върху устните му. — Направо умирам от глад.

— Дояж пържолата ми.

— Студена е — оплака се тя и със зноен смях прилепи устни до врата му. — Не можеш ли да измислиш нещо друго?

— Възхищавам се на духа ти — промърмори той и я целуна.

След като прокара ръка през косата ѝ, Джъстин премести главата ѝ на рамото си.

— Искаш ли да поръчам нещо друго?

Серина изпусна дълга въздишка на удоволствие.

— След малко. Обичам те, Джъстин.

Той затвори очи и я прегърна по-здраво.

— Чудех се дали ще се наканиш да ми го кажеш.

— Не го ли споменах? — усмихна се тя и се подпря на гърдите му. — Сега харесва ли ти? Обичам те — подзе, подчертавайки думите си с целувки. — Обожавам те. Очарована съм от теб. Желая те силно.

— Като за начало е добре. — Джъстин приближи ръката ѝ до устните си и целуна пръстите ѝ бавно. — Серина...

— Не! — Тя бързо притисна ръката си към устните му. — Не ме питай пак. Никъде няма да ходя и не искам да се разправяме, Джъстин. Не сега, не тази вечер. — Допря буза до неговата. — Изглежда съм чакала цял живот мига, в който ще се чувствам така. Всичко досега изглеждале като прелюдия. Звучи налудничаво, но мисля, че разбрах още в първия миг, когато те видях, че тази вечер ще се промени — усмихна се отново и се отдръпна. — И мислех, че съм много по-интелигентна, за да вярвам в любовта от пръв поглед.

— Твоят интелект — вметна той — забави значително нещата.

— Напротив — усмихна се високомерно Серина. — Придвижи ги прекрасно. Дойдох тук с идеята да ти стана партньор, така че да сме равнопоставени и те убедих, че не можеш да живееш без мен.

— Така ли?

Тя му се усмихна.

— Именно!

— Прекалено си самонадеяна, Серина. — Джъстин я дръпна я за косата и стана от леглото.

— Къде отиваш?

— Да изпусна малко въздух от балона, в който си се превърнала. — Той отвори едно чекмедже и извади малка кутийка. — Взех това за теб от Сен Тома.

— Подарък? — Тя взе да лази на колене и протегна ръка. — Живея за подаръците.

— Алчна малка вещице — възкликна Джъстин и постави кутийката в протегнатата ѝ ръка.

Усмивката ѝ изчезна, когато я отвори. Обещи, обсипани с аметисти и диаманти, проблеснаха пред нея, улавяйки блясъка дори в полумрака. Спомни си как изглеждаха в осветената от слънце витрина, когато ги видя за първи път. Докосна ги нерешително с един пръст, като че ли блясъкът бе огнен, а не само илюзия от камъните.

— Джъстин, превъзходни са — прошепна тя и го погледна. — Но защо?

— Защото ти отиват, а ти няма да си ги купиш. И — докосна я по брадата той — вече реших, че няма да позволя да ме изоставиш. Ако не бе дошла тук, щях да ти ги донеса.

— С или против волята ми? — попита Серина с лека усмивка.

— Предупредих те, че това е стара традиция в моето семейство. — Прибра косата ѝ зад ушите. — Сложи ги. Чудех се как ли ще изглеждат на теб.

Тя ги извади от кутийката и ги закачи на ушите си. Все още застанала на колене, прибра назад косата си с ръка.

— Искам да видя... — Джъстин я спря само с поглед.

Кожата ѝ бе бледа и безупречна. Когато отпусна ръка, косата ѝ се разпиля по раменете. Дори само с няколко бляскави скъпоценни камъчета на ушите си изглеждала като екзотична принцеса. Очите ѝ искряха от желание. Когато устните ѝ се разтвориха, Серина протегна ръце към него.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Серина се протегна и се чудеше дали да стане. Ако Джъстин не беше слязъл вече, идеята да се излежава в леглото щеше да изглежда по-привлекателна. Лежеше сред разбърканите чаршафи, в тяхното легло, завита плътно през цялата нощ.

Той все още се тревожеше, замисли се тя. Въпреки че не бе прошепнал нищо повече от няколко глупави нежности, преди да излезе, Серина усети тлеещото в него напрежение. Докато Джъстин смяташе, че бомбата във Вегас бе директна заплаха лично към него и начало на нещо по-голямо, тя не можеше да направи нищо, за да го успокои. Трябваше да е до него, да се опита да го убеди, че не е в опасност и че е в състояние да се грижи за себе си.

Мъже, помисли си Серина и се усмихна. Независимо колко бяха либерални, те просто не приемаха факта, че жените могат да се грижат за себе си. Последното нещо, което щеше да направи, бе да отиде в Масачузетс, докато мъжът, когото обичаше, беше в Ню Джърси. Не беше логично, каза си тя, докато ставаше от леглото. Вярваше в онова, което му беше казала снощи — влюбените хора стоят заедно.

Той нямаше да се успокои, докато полицията не заловеше онзи, който бе поставил бомбата. А това можеше да отнеме месеци, ако изобщо го хванеха. Можеше съвсем да се откаже, ако плановете му се проваляха. Или щеше да чака дни, седмици, месеци, преди да нанесе удара си.

Извади един халат от гардероба, докато обмисляше възможностите, после сви рамене. Независимо дали щяха да го заловят или не, Серина не споделяше увереността на Джъстин, че престъпникът щеше да удари отново. Бележката сигурно бе изпратена от ярост, след като плановете му се бяха провалили. Това бе по-логично, отколкото идеята, че някой иска лично да отмъсти на Джъстин.

Той не бе обективен, реши тя, докато завързваше халата си. Хотелите бяха до такава степен част от него, че не можеше да ги види

така, както някой чужд човек — скъпо струващи сгради. Изнудвачът беше изиграл ръката си и бе загубил. Вероятно знаеше, че властите ще правят разследване и Джъстин ще засили охраната си. Страхливците поставят бомби, помисли си Серина. Нямаше да рискува да бъде заловен. Междувременно и Джъстин щеше да стигне до същата мисъл.

Когато някой почука на вратата, тя машинално погледна часовника до леглото. Прекалено рано за камериерката, каза си и влезе в дневната. Кой ли... Хвана дръжката и застана на място, когато думите на Джъстин от снощи преминаха през съзнанието ѝ. „Някой ме преследва. Не си в безопасност.“

Внезапно смутена, Серина погледна през шпионката. Я виж ти, възкликна успокоена. Вече си измислям глупости. Отвори вратата и се усмихна на брат си.

— Трябва снощи да си загубил доста бързо, та си станал толкова рано — пошегува се тя.

Кейн се втренчи в нея за миг и влезе в стаята.

— Не е толкова рано — отговори и огледа наоколо. — Дойдох да видя Джъстин.

— Изпусна го за малко. — Серина затвори вратата и оправи разрошената си от съня коса. — Слезе в офиса си, преди около петнайсет минути. Къде е Алън?

Привързаността на Кейн към Джъстин не се връзваше много с факта, че Серина му бе сестра. И то по-малката му сестричка, по дяволите, помисли си той. Тя беше в апартамента на Джъстин и носеше само късия копринен халат, който ѝ бе подарил за миналата Коледа.

— Закусва — отговори Кейн, докато обикаляше из стаята.

— Ти винаги си ставал рано и си се залавял за работа — спомни си Серина. — Ужасен навик, според мен. Искаш ли кафе? Това е едно от основните неща в кухнята.

— Да, разбира се. — Все още шокиран от разрушаването на илюзията, че тя не бе само негова сестра, той я последва.

Помещението бе просторно и впечатляващо. Подът и стените бяха бели, шкафовете черни. Серина включи кафеварката и посочи към масата за закуска.

— Седни.

— Изглежда всичко ти е познато — чу Кейн думите си.

Тя го погледна изненадано.

— Аз живея тук.

Учуден, той седна на един висок стол на бара.

— Джъстин не си губи времето.

— Това е доста дребнава забележка за един щатски прокурор — отвърна Серина, докато слагаше кафето. — Ако погледнем нещата от другата страна, може да се каже, че и аз не си губя времето.

— Запознахте се едва преди месец.

— Кейн... — Тя се обърна и повдигна глава. — Спомняш ли си Люк Денисън?

— Кой?

— Беше коняр, когато бях на петнайсет години — припомни му Серина. — Сгащи го на паркинга пред киното и му каза, че ако някога ме докосне, ще му счупиш костите.

Той се усмихна, когато си спомни.

— Не го направих, нали?

— Не. — Тя се приближи до него и го хвана за ушите. — Вече не съм на петнайсет, Кейн, и Джъстин не е Люк Денисън.

Кейн се наведе напред и я дръпна за ушите, за да се приближи до него.

— Обичам те — каза ѝ той и я целуна.

— Тогава се радвай за мен. Джъстин е всичко, което желая.

Кейн я пусна и се облегна.

— Той каза същото за теб.

Видя как погледът ѝ се замъгли от удоволствие.

— Кога?

— Вчера, когато ни помоли с Алън да те убедим да се върнеш вкъщи. — Кейн вдигна едната си ръка, когато забеляза, че удоволствието ѝ се превръща в гняв. — Спокойно, Рина. И двамата отказахме.

Серина въздъхна.

— Джъстин смята, че който е поставил бомбата, иска нещо повече от пари. Втълпил си е това в главата и мисли, че не съм в безопасност с него — размаха ръце ядосана. — Изобщо не разсъждава логично за цялата тази работа.

— Той те обича.

Бушуващата в нея буря внезапно утихна.

— Знам. Още една причина да съм до него. Каж ми — облегна се тя на бара, за да го вижда, — ти какво би направил?

— Ако бях на мястото на Джъстин, щях да направя всичко възможно да заминеш. А ако бях на твое място — продължи, преди да бе започнала да крещи, — нямаше да мръдна.

— Няма нищо по-лошо от аналитичната мисъл на закона — промълви Серина, докато кафето излизаше.

— Добре. А сега защо не ми кажеш какво правиш? Някакви нови пленителни дами или работата ти пречи да се проявиш?

— Успявам да отделя малко време и за развлечения — изсумтя Кейн, докато тя постави две чаши. — Реших да се върна към частната практика.

— Сериозно? — учуди се Серина и се обърна. — Не е ли малко внезапно?

— Не съвсем. — Той взе чашата с кафе. — От известно време го обмислям. Алън е политикът. Той е търпелив. — Кейн сви рамене и отпи от кафето. — Липсва ми съдебната зала. Бюрокрацията не ми оставя много време за нея.

— Винаги съм обичала да те гледам, когато спориш по някое дело — спомни си тя и седна от другата страна на бара. — Има нещо жестоко в стила ти, като разярен вълк, изгубил търпение.

Той се засмя.

— Типичното макгрегърово развихрено въображение.

— Петниш семейното име, а? — попита Алън от кухненската врата.

Серина се обърна към него с лъчезарна усмивка. Погледът ѝ стана лукав, когато видя мъжа зад брат си.

— Алън се оплака, че сте го изоставили — обади се Джъстин. — Остана ли кафе?

— Току-що го направих.

Тя протегна ръка към него, когато той влезе. Джъстин я хвана и целуна пръстите ѝ. После се приближи до кафеварката.

— Алън?

Той погледна сестра си.

— Да, благодаря.

— Кейн не ми каза колко е загубил снощи — подхвърли Серина, докато Алън се облегна на бара.

— О, късметът му не бе чак толкова лош — погледна брат си хитро, а той му отвърна с любезен поглед.

Серина повдигна вежди.

— По-добре да не опитвате късмета си с никое от крупията ми — предупреди тя Кейн.

— Малката блондинка — започна Алън с ослепителна усмивка, — с големите кафяви очи...

— Кейн! — Серина му хвърли изумен поглед. — Тя е едва на двайсет и една!

— Не знам за какво говори. — Кейн отпи от кафето си невъзмутимо. — Алън се опитваше да заплени една червенокоса дама с къса рокля с вижданията си за външната политика.

— Слушай — обърна се Серина към Джъстин, когато той се приближи. — Изглежда нито клиентите, нито персонала са в безопасност, докато тези двамата са тук.

— Можеш да ги наглеждаш довчера на вечерята. — Джъстин подаде на Алън чаша и отвори хладилника за сметана.

— Трябваше да ви предупредя — изгледа Серина братята си и докосна Джъстин по ръката. — Той има навика да прави приготовления, без да информира предварително никого. Но аз лично — прибави с усмивка — с удоволствие бих отишла на вечерята. Лена Максвел открива програмата довчера — подхвърли тя и погледна ноктите си. — Предполагам, Джъстин ще бъде изкушен да ви представи, ако вие двамата дойдете.

— В колко часа е вечерята? — попитаха Алън и Кейн в един глас.

Серина се изправи със смях.

— Горките! Размахай една сексапилна брюнетка пред носовете им, и те биха те последвали навсякъде. Трябва да се изкъпя и преоблека. — Тя се изправи на пръсти и целуна Джъстин. — Ще слеза долу след половин час.

Докато прекосяваше стаята, чу въпроса на Кейн:

— Къде ще репетира Лена Максвел следобед, Джъстин?

Серина осъзна, че се смее на глас под душа. Ако Кейн си наумеше да намери Лена Максвел, нямаше да се нуждае от помощта на Джъстин. Кейн Макгрегър притежаваше нещо повече от очарование.

Отново се сети за реакцията му, когато я откри в апартамента на Джъстин. Бе наистина мил, реши тя. Спомни си дългия, безмълвен поглед, който Алън ѝ хвърли, когато влезе в кухнята с Джъстин. Когато братята ѝ останеха насаме, заключи Серина, щяха да обсъдят надълго и нашироко връзката ѝ с Джъстин, щяха да поспорят може би и накрая щяха да изразят безрезервната си подкрепа. Те тримата винаги се отнасяха така помежду си.

За миг, докато горещата вода я обливаше, тя изпита съжаление към Джъстин. Той никога не бе усетил сигурността, близостта, неприятностите в едно семейство. Може би след време щеше да ѝ позволи да му покаже. Може би някой ден щяха да имат деца.

Серина премести глава под струята. Мислеше много напред в бъдещето. Прекалено далеч. Джъстин я обичаше, ала това не означаваше непременно брак и деца. Бе живял сам толкова дълго време, а връзката им бе отскоро. Децата означаваха дом, а той нямаше такъв. Избрал бе живот без постоянни неща. А скитникът в него беше част от привързаността му към нея. Бе глупаво да мечтае за промени, след като бяха живели заедно едва от четиридесет и осем часа под един покрив.

И все пак бе говорил за сестра си. И двата пъти Серина бе доловила нотки на съжаление. Джъстин не беше обърнал гръб на семейството си, а бе принуден от обстоятелствата да се справя без тях. Ако някой ден искаше семейство, Серина си обеща, че ще бъде насреща.

Тя излезе от душа и уви главата си с хавлиена кърпа. Започна да си тананика, докато нанасяше парфюмирания лосион по тялото си. Замисли се за задачите си през деня и реши, че ще може да свърши всичко и ще има време да се преоблече за вечерята. Но не и ако се мотае в банята цял ден, напомни си и облече хавлията. Свали кърпата от главата си и влезе в спалнята. Когато вратата се отвори, Серина възкликна учудено:

— Джъстин! — Тя прокара ръка през косата си и затаи дъх. — Уплаши ме. Мислех, че си тръгнал.

Той пъкна ръце в джобовете и я огледа бавно от главата до петите.

— Не съм.

Как може, зачуди се Серина, след като бе видял и докоснал всяка част от тялото ми, да ме гледа така, че краката ми да се разтреперват?

— Къде са Алън и Кейн?

— Отидоха долу да се бият за Лена, предполагам.

— Господи, колко ме е яд, че ще пропусна — въздъхна тя и се отправи към гардероба.

— Какво правиш?

— Обличам се — отвърна с усмивка. — Какво мислиш, че правя?

— Губиш си времето, защото ще сваля отново всичко.

Серина вдигна вежди и го погледна през рамо.

— Все си мисля, че на Кейт ще ѝ се стори странно, ако вляза в офиса по хавлия.

Джъстин се усмихна студено.

— Никъде няма да ходиш.

— Джъстин, не ставай смешен — засмя се тя и взе да рови из гардероба. — Имам хиляди неща за вършене преди вечеря и... — Останалата част от изречението остана неизказана, защото той я хвърли на леглото.

Застанал над нея, Джъстин кимна.

— Харесва ми как изглеждаш в неоправено легло.

— О, наистина ли? — изправи се Серина. — Бих искала да знам откъде ти хрумна идеята, че можеш да ме хвърляш така? — Когато постави ръцете си на кръста, хавлията падна от едното ѝ рамо. — Не ти се случва за първи път — продължи, спомнила си как я метна в океана. — Изглежда ти става навик.

— Знам, че никой не бива да докосва една Макгрегър — отвърна той и постави пръст на мястото, където хавлията се бе разтворила.

— Точно така! — Тя отблъсна ръката му, а хавлията се отвори още повече. — Тогава припомни си го следващия път, когато ти се прииска да ме докоснеш.

— Добре. Извинявай... — Джъстин протегна ръка с извинителна усмивка.

Въпреки че бе ядосана, Серина я прие и стана от леглото. След миг легеше по гръб, притисната под него.

— Джъстин! — Борейки се със смеха, тя се отблъсна от него. — Ще престанеш ли? Трябва да се облека.

— Аха, трябва да се облечеш. Нека ти помогна... — С единствен жест той разтвори съвсем хавлията ѝ.

— Спри! — Изненадана, разярена и изправена, Серина започна да се бори с него. — Джъстин, сериозно ти говоря! Камериерката ще дойде всеки момент.

— Няма... до довечера... — докосна едно местенце под ребрата ѝ и му стана приятно, когато тя простена. — Предупредих я.

— Ах, ти... — Получила нов прилив на енергия, Серина отново се опита да се освободи. — Пак го направи! — Почти беше издърпала ръцете си, когато той ги хвана. — Случайно да ти идва на ум, че и аз си имам планове? Че може да не искам да прекарам следобед в леглото с теб?

— Мислех, че си струва риска да те убедя — отговори Джъстин спокойно.

— О! — Тя го изрита, като преплете крака с неговите, докато шаваше под него.

— Добре, ще мятаме ези-тура. Който познае три пъти от пет, печели.

— Не е смешно — извика Серина през смях. — Говоря сериозно.

— Ужасно сериозно! — Той я претърколи и тя се озова върху него. — Всеки ще хвърля по веднъж. — Преди да успее да му отговори, Серина отново бе под него. — Аз по два пъти.

— О, разбира се... — Тя отметна мократа коса от очите си. — Наистина равностоен залог, като се има предвид, че съм полугола, а ти си напълно облечен.

— Права си. — Покри лицето ѝ с целувки. — Защо не направиш нещо по въпроса? Ръцете ми не са свободни.

Серина изстена неволно, когато те започнаха да се движат по тялото ѝ.

— Отвратителен си — въздъхна, останала без дъх. — Джъстин...

— Да престана ли? — попита той нерешително.

Погледът му бе прикован в лицето ѝ, докато продължаваше да я гали.

— Не... — Тя вплете пръсти в косата му и приближи устни до неговите.

Усещането винаги бе едно и също, неповторимо. Всеки път, когато устните му докоснеха нейните, Серина чувстваше тази

омаломощаваща я топлина. Отпускаше се бавно и тялото ѝ се превръщаше в една гореща, мека маса. И все пак трепетът бе винаги нов, като че ли се случваше за първи път. Забравила молбите му, тя се отпусна, почувствала първите вълни на удоволствие.

Джъстин усети, че Серина се предава. Това бе само прелюдия към върховното изживяване и безумното желание. Наслади се на краткотрайното, неудържимо усещане за пълен контрол. Сега вече бе негова, тази силна, жизнена жена, която след няколко безценни мига щеше да му се отдаде. Това го накара да бъде мил. Започна да я гали с такава нежност, на каквата не предполагаше, че е способен. Любовта наистина ли променя така, зачуди се Джъстин и прокара дългите си, слаби пръсти по тялото ѝ.

Устните му докоснаха нейните и заглушиха стоновете на удоволствие. Погледна я с притворени очи. Когато започна да изследва устата ѝ с език, клепачите ѝ потрепнаха. Той потриваше устните си в нейните, като се наслаждаваше на вкуса ѝ, и усети, че ръцете му бяха неподвижни. Изглежда цялото му същество бе съсредоточено в целувката. Силата, която бе почувствал, изчезна. Беше слаб, ала не се страхуваше.

— Обичам те — прошепна Джъстин. — Не бях осъзнал колко много. — Целуна я бавно и по-възбуждащо от всеки друг път.

След това езикът ѝ потърси неговия, прокрадвайки се през устните му, за да усети неговия вкус и аромат. Той потрепна и разбра, че отново бе готова за борба.

Тя съблече мекия му вълнен пуловер през главата. Устните им се разделиха, но само за миг. Ръцете ѝ действаха, докосваха, деряха, търсеха. Представяше си ги гладки и бели върху тъмната му кожа, лъскавите женски нокти, забиващи се в него от възбуда. Премести устни на рамото ѝ и бе нападнат от нейното ухание. Напомняше му за горещи летни нощи и дива любов сред висока зелена трева. Ставаше все по-нетърпелив, докато я целуваше от вътрешната страна на лакътя ѝ, където силният пулс само усилваше аромата. Когато прилепи устни до бледата ѝ кожа, Серина изви гръб като котка, разпалена от страст.

Тя се претърколи, така че лежаха един до друг, и обви ръце около него. Не чувстваше събраните на топка чаршафи, нито копринения халат, който се изплъзна и се свлече до коленете ѝ. Единственото,

което чувстваше, бе мускулестото му топло тяло до себе си и влажната криволичеща следа, която устата му остави върху нея.

Когато Джъстин се спусна надолу, Серина го насочи към всичките тайни места, които щеше да открие. Никой досега не бе я карал да изпитва този жарък и необуздан глад. Той я изпълваше, поглъщаше, правеше я силна. С внезапен прилив на енергия, тя се премести върху него. Целуваше го жадно, ръцете ѝ действаха бързо и сръчно. Джъстин простена и хвана влажната ѝ, лъскава коса. Стенанието само я накара да се настани отгоре му по-бързо. Толкова е красив, помисли си. Не бе в състояние да мисли за нищо друго, освен за допира и вкуса му.

Малки капчици пот проблеснаха на тъмната му кожа. Серина усети соления ѝ вкус, когато устата ѝ се плъзна по мускулестите му гладки гърди, тънките ребра, грапавия белег, дългите, стройни бедра.

После той я сграбчи и я изтегли нагоре, докато устните им не се срещнаха. Тя усети смесените им вкусове и главата ѝ се завъртя. Тялото ѝ сякаш се мърдаше само. Изпълни я наслада, от която извика и изви гърба си назад. Джъстин също се изправи, сграбчил я за косата, с устни, прилепени към нейните. Серина не можеше да диша и когато се насили да си поеме въздух, тялото ѝ хвана свой собствен ритъм.

Ръцете ѝ го обгърнаха. Телата им се преплетоха, притиснаха се силно и трепереци, останали без дъх и достигнаха върховния миг на удоволствие.

— Не мога да ти се наситя — прошепна той. — Никога не ми е достатъчно.

— Недей... — Тя отпусна глава на рамото му. — Никога недей да ми се насищаш.

Лежаха мълчаливо, докато дишането им се успокои. С ръка на сърцето му Серина усети как пулсът му се нормализира.

— Само ти — промълви Джъстин, почувствал внезапен изблик на любов, — съществуващ в моя живот.

Тя повдигна глава и го погледна.

— Любов, която не е луда, не е любов — усмихна се и го погали по бузата. — Едва сега разбрах това. Никога вече не искам да съм разумна.

Той приближи пръстите ѝ до устните си.

— Значи умната Серина Макгрегър избира лудостта.

Тя сбърчи нос и подпря лакти на гърдите му.

— Не е нужно да замесваш ума ми.

— Силно ме интригува — отвърна Джъстин. — Той е част от теб, която още не съм изследвал. А колко си умна?

Серина повдигна вежди.

— Това — отвърна превзето, — е абстрактен въпрос.

— О, ставаш уклончива! — засмя си той и отмести косата ѝ от раменете ѝ. — Колко титли имаш?

— Първият ти въпрос няма нищо общо с втория. А ти колко си умен?

— Достатъчно, за да знам докъде се простират възможностите ми — каза нежно. — Нямах ли желание да се занимаваш с право или политика, както братята си?

— Не. Ала изгарях от желание да уча. После исках да работя. Сега — прехапа устни тя — имам други, по-големи желания.

— Хмм... — Джъстин си достави за миг удоволствието да се наслади на устните ѝ. — Не мислиш ли, че си учила за нещо повече от управител на хазартен център и хотел?

— Разбира се, че не. Образованието си е мое. Винаги ще си го имам, независимо какво правя. Каква полза от научните степени, ако не се радваш на живота? — Серина въздъхна отново и легна до него. — Ходех на училище не за да поставя в рамка дипломата си, а защото бях любознателна. Ти защо управляваш хотели?

— Защото го правя добре.

Тя му се усмихна.

— А това е причината, заради която за малко не станах вечен студент. Но бе прекалено еднообразно и много лесно. Тук има предизвикателства всеки ден и срещам доста хора. И — прибави Серина самодоволно — защото ме бива да върша тази работа.

— Неро мисли, че си от класа.

Усмивката ѝ стана самодоволна като гласа ѝ.

— Много е схватлив. Защо не си го направил управител?

— Нямахше желание. — Той прокара ръка по гръбнака ѝ. — Харесва му да бъде неофициален разрешител на проблеми. Догодина ще го изпратят в Малта.

— Значи си купил казиното?

— Ще го направя скоро. — Погледна замислено лицето ѝ. — Мислех си за партньор.

Видя блясъка в очите ѝ, преди да проговори.

— Наистина ли? Тогава трябва да се кандидатирам веднага.

Джъстин склочи ръце на тила ѝ.

— Колкото по-бързо, толкова по-добре — промълви и приближи устните ѝ до своите.

Когато телефонът иззвъня, той изруга силно. После протегна ръка, а тя се засмя и се сгуши в него.

— Блейд е на телефона.

Докато слушаше тихия, треперещ глас на Кейт, се мъчеше да се освободи от напрежението си. Серина го усети.

— Добре, Кейт, слизам. — Затвори слушалката и я целуна по главата. — Нещо се е появило долу.

Серина възкликна примирено.

— Колко е неприятно да живееш там, където работиш... — Претърколи се и протегна крака. — Всъщност и аз трябва да сляза.

— Не си имала почивен ден от цяла седмица. — Докато се обличаше, Джъстин се зачуди дали да я остави тук, или да я вземе със себе си. Реши, че е по-безопасно да остане в апартамента. — Почини си малко, ще се върна скоро. Защо не поръчаш обяд?

Мисълта да го притежава целия следобед беше много привлекателна. Тя забрави за очакващите я папки на бюрото.

— Добре, един час?

— Идеално! — Погълнат от мислите си, той се запъти към асансьора.

Кейт го очакваше, когато влезе, и мълчаливо му подаде един бял плик.

— Стийв го намерил на рецепцията. Веднага щом го видях... — Потрепна, после продължи по-спокойно. — Същото е като онова, което получи във Вегас, нали?

— Да — отговори Джъстин с равен глас, докато разглеждаше внимателно изписаните черни букви.

На плика бе написано неговото име. Внезапно му се прииска просто да го накъса на парчета. Ала вместо това взе ножа за разрязване на писма от бюрото и внимателно го отвори. Извади сгънатата бележка и я разгърна.

„Не съм свършил. Имаш да плащаш.“

— Повикай охраната — нареди на Кейт и прочете писмото втори път. После въздъхна тежко. — И полицията.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Серина облече черен пуловер от ангора. Щеше да е толкова хубаво да помързелува цял ден, реши тя, да се помотае на воля из апартамента и да не прави абсолютно нищо. С Джъстин не бяха прекарвали цял ден заедно след Сен Тома.

Това ѝ напомни за обещаните, които ѝ бе подарил. Ще ги сложи довечера, каза си, докато отваряше най-горното чекмедже, за да ги извади. Изключителни са, помисли си и отново ги погледна. Бяха още по-ценни, защото ѝ ги беше купил тогава, преди да станат любовници.

Какъв странен човек е, замисли се. Толкова хладен и владеец се в някои отношения и все пак способен на невероятни нежности. Виолетките в стаята ѝ, когато пристигна, шампанско за закуска. А под всичко това дремеше някаква жестокост. Тези негови качества я възбуждаха.

Колко умна си? Тя се засмя, когато се сети за въпроса му. Достатъчно, за да знам, че съм голяма късметлийка, отговори си наум. Отново бръкна в чекмеджето и извади монетата, на която двете страни бяха ези. Купи я, докато той бе във Вегас. Серина я разгледа с усмивка и я пусна в джоба на джинсите си. Достатъчно умна, за да имам скрит коз, прибави с лукав поглед.

Докато наблюдаваше отражението си в огледалото, усмивката ѝ се превърна в учудване. Косата ѝ беше сплетена и разчорлена. Колко бе рошава, помисли си и взе четката. Смяташе да я пооправи, преди да се обади на обслужването по стайте. Така му се падеше на Джъстин, ще трябваше да почака малко обяда си, прибави тя и се зае да разресва косата си. Наведе се напред, за да падне косата ѝ надолу, стисна зъби и прокара четката.

— Оу! Един момент — извика, когато някой почука тихо на вратата.

Кейн или Алън изглежда не бяха успели да се запознаят с Лена Максвел, помисли си с усмивка и се запъти към вратата, като продължаваше да реши косата си.

— Не очаквайте от мен да ви ходатайствам... Ох...

— За почистване... — Слабо момче на около двайсет години й се усмихна притеснено.

Джъстин сигурно бе поръчал да изчистят преди обяд, заключи Серина. Типично в негов стил. Можеше поне да я предупреди.

— Мога да дойде по-късно, ако...

— О, не, няма проблеми. Мислех си нещо друго. — Тя му се усмихна любезно и отвори широко вратата, за да може да вкара количката си вътре. — Отскоро работиш тук, нали?

— Да, госпожо, днес е първият ми работен ден.

Това обяснява нервността му, реши Серина и се усмихна по-топло.

— Свърши си спокойно работата — посъветва го тя. — Няма да ти преча. — Посочи с четката и се обърна. — Защо не започнеш от кухнята, докато аз...

Нещо се притисна към устата и носа й. Прекалено слисана, за да се уплаши, Серина сграбчи ръката и пое въздух, за да извика. Вдиша нещо силно и ужасно сладко, от което й се зави свят. Разбра каква бе миризмата и започна да се бори още по-ожесточено с мъглата пред очите си.

О, Господи, не! Ръцете й се отпуснаха безпомощно, четката се изплъзна от слабите й пръсти. Джъстин...

— Администраторът го открил на плота — обясни Джъстин на лейтенант Реники. — Очевидно никой не е забелязал кой го е оставил. Станало е около обяд, когато гостите напускат и служителите са били заети.

— Да. Не е глупав — Полицаят взе листа за края и го постави в една найлонова торбичка. — Трябва да го дам на ФБР, предполагам, но засега ще сложа няколко цивилни в хотела.

— Имам охрана във всички общи помещения.

Лейтенант Реники повдигна гъстите си побелели вежди с разбиране. Не иска да си има работа с мен, реши той. Този е от хладнокръвните. Наблюдаваше го, докато Джъстин палеше цигара, без ръцете му да трепнат. Нищо не можеше да го извади от строя.

— Имате ли врагове, господин Блейд?

Джъстин го погледна мило.

— Очевидно.

— Някой, за когото искате да ми кажете?

— Не.

— Това първата заплаха ли е, след като се върнахте от Невада?

— Да.

Лейтенант Реники потисна въздишката си. Хората от типа на Джъстин го караха да се чувства като зъболекар, борещ се с капризен клиент.

— Да сте назначавали или уволнявали някого напоследък?

Вместо до отговори, Джъстин натисна бутона на вътрешния телефон.

— Кейт, провери персонала. Провери кой сме назначили или уволнили през последните два месеца. После поискай справка от другите хотели.

— Голяма работа са компютрите — забеляза лейтенантът, когато Джъстин затвори телефона. — Детето ми все едно е женено за тях. — Не получил никакъв отговор, той сви заоблените си рамене. — Ще проверя охраната ви лично. Ако ще слага бомба, първо ще трябва да влезе.

— Той може да си влезе — напомни му Джъстин — и като се регистрира на рецепцията.

— Вярно. — Лейтенант Реники наблюдаваше извиващия се нагоре дим от цигарата. — Бихте могли да затворите хотела.

Единствената промяна в изражението му бе, че присви очи.

— Не.

— Не мисля така. — Лейтенант Реники стана от стола. — Хората ми ще бъдат дискретни, господин Блейд, ала ще направим рутинна проверка. Ще ви се обадя, след като поговоря с администраторите.

— Благодаря, лейтенант.

Джъстин изчака вратата да се затвори, после смачка цигарата си с такава ярост, че тя се счупи на две. Ако преди имаше чувството, че някой го дебне, сега вече усещаше, че някой диша във врата му. Беше някъде тук, ако не в хотела, то поне наблизо. И чакаше. Серина щеше да се върне в Хайанис Порт, дори ако трябваше да я върже и да я качи насила в самолета.

Застана неподвижно за момент, докато се успокои. Нямах да ѝ крещи или да я насилва. Единственият начин беше да я убеди, че присъствието ѝ тук му пречи да действа разумно. Ако тя заминеше, щеше да е в състояние да разсъждава трезво и може би щеше да се досети кой е и защо го прави. Той отново вдигна вътрешния телефон.

— Кейт, качвам се горе. Прехвърляй разговорите ми там.

Изправи се и отиде до асансьора. Надяваше се, че докато се изкачва, ще намери най-подходящия начин да съобщи на Серина, че я гони, заедно с братята ѝ от хотела.

Когато влезе в дневната, Джъстин погледна към панорамния прозорец, защото очакваше да я види там, вече започнала обяда си. Не бе много изненадан, когато забеляза, че масата е празна. Беше се забавил малко повече от час. Помисли си, че сигурно отново е в леглото и влезе в спалнята. Неоправеното легло не извика в него желание, а по-скоро го накара да се почувства притеснен. Като я викаше по име, той влезе в банята.

Уханието ѝ се носеше във въздуха. Тъй като стаята бе празна, напрежението му нарасна. Не ставай идиот, каза си. Съществуваха хиляди причини да излезе. Но нали ме очакваше. Може да е звъняла долу. Откъде да знам? Върна се в дневната и си напомни, че не са били дълго време заедно, за да знаят навиците си. Може да е отишла до бутика, за да купи някоя рокля.

Джъстин се наведе и вдигна емайлираната четка от килима. За момент изгуби способността си да разсъждава и само се втренчи в нея. Опита се да подреди мислите си. Типично бе за нея да разхвърля вещите си навсякъде из апартамента. Оставяше безпорядък след себе си, замисли се безмилостно. Но не беше немарлива. Той вдигна телефона и набра един номер.

— Обадете се на пейджъра на Серина Макгрегър.

Взе четката, докато чакаше. Блузата ѝ бе на облегалката на дивана. Спомни си как я бе свалил от раменете ѝ снощи. Очевидно тази сутрин я беше вдигнала и оставила там. Тогава защо бе оставила четката на пода?

— Госпожица Макгрегър не отговаря на пейджъра си, сър.

Джъстин усети как стомахът му се сви. Стисна дръжката на четката силно и за малко щеше да я счупи.

— Позвънете на Алън или Кейн Макгрегър. — Погледна часовника си и видя, че е закъснял с половин час.

— Кейн Макгрегър на телефона.

— Джъстин е. Серина при теб ли е?

— Не, с Алън бяхме...

— Виждаш ли си я?

— От сутринта не съм.

Кейн познаваше Джъстин от десет години, ала за първи път усещаше наченки на паника в спокойния му глас. Ледени тръпки полазиха гърба му.

— Защо? — попита Кейн.

Някой сякаш бе стиснал Джъстин за гърлото.

— Няма я.

Дланите на Кейн се навлажниха.

— Къде си?

— Горе.

— Идваме.

След малко Джъстин отвори вратата и посрещна братята на Серина.

— Може да е отишла някъде — веднага каза Кейн. — Провери ли дали е взела колата си?

— Не — изруга себе си Джъстин и отново вдигна телефона. — Обажда се Блейд. Госпожица Макгрегър взимала ли е колата си?

Зачака нервно и нетърпеливо, докато Кейн крачеше из стаята, а Алън го наблюдаваше. Джъстин слушаше отговора от гаража, после затвори, без да каже дума.

— Колата ѝ е тук.

— Може да е отишла да се разходи на плажа — предположи Алън.

— Очакваше ме тук, преди половин час — каза Джъстин с равен глас. — Трябваше да поръча обяд. Проверих, не се е обаждала. Намерих това пред входната врата.

Алън взе четката от ръцете му. Спомни си, че ѝ беше подарил старинния предмет за шестнадесетия ѝ рожден ден. Това бе една от малкото вещи, на които тя наистина държеше.

— Да не сте се карали?

Ядосан, Джъстин обърна гръб на Кейн.

— Джъстин — възкликна бързо Кейн. — Серина има странен характер. Ако е ядосана, може да излезе, без да каже на никого. Ще се разхожда по плажа, докато не се успокои.

— Не, не сме се карали — отвърна Джъстин с половин уста. — Правихме любов. — Пъхна ръце в джобовете си, защото искаше да свие юмруци. — Обадиха ми се отдолу. За мен бе оставено писмо на рецепцията. Още една заплаха.

Алън остави внимателно четката на Серина на масата.

— Джъстин... — Той изчака, докато погледите им се срещнаха. — Съобщи на полицията.

Като капак на всичко, телефонът иззвъня пронизително. Джъстин го вдигна бързо.

— Серина... — подзе той.

— Търсиш ли я вече? — Гласът бе тих. Не можеше да се определи дали бе мъжки, или женски. — Взех твоята индианка, Блейд.

Връзката прекъсна с тихо щракване.

Джъстин остана неподвижен като камък поне десет секунди. Усети странен вкус в устата си и разбра, че това бе страх.

— Отвлякъл я е — чу някой да казва, после осъзна, че това бе собственият му глас. Заслепен от ярост, изтръгна телефона от стената и го хвърли. — Кучият му син я е похитил!

Лейтенант Реники огледа дневната в апартамента на Джъстин и реши, че бе по-уютна, отколкото бе предполагал. Беше му се сторило, че мъжът, когото бе видял долу, като че ли харесва по-студени цветове и прави линии. Очите му се спряха на падналия до стената телефон. Тихите води са най-дълбоки, каза си наум.

Високият, рус мъж, който гледаше през прозореца, бе Кейн Макгрегър, най-преуспяващият млад адвокат, който сега работеше като областен прокурор на Масачузетс. Мургавият мъж, седнал на стола и загледан в четката в ръцете си, бе Алън Макгрегър, щатски сенатор с леви убеждения и дар слово. Лейтенантът отново премести погледа си към Джъстин.

— Повторете ми отначало какво се случи.

Джъстин стрелна лейтенант Реники разярено и студено.

— Отидох долу, за да видя оставеното за мен писмо на рецепцията. Серина беше тук. Беше малко след пладне. Мислехме да обядваме в апартамента след час. Закъснях и когато се върнах, нея я нямаше. Притесних се и щом като намерих четката ѝ на пода, се обадох на пейджъра ѝ. Когато тя не отговори, позвъних на братята ѝ. Петнадесетина минути по-късно телефонът звънна.

— Да, очевидно се е обадил похитителят — забеляза Реники, като не беше сигурен дали бе доволен, или ядосан от хладния отговор на Джъстин. — Не сте ми съобщили какво точно каза.

Той го погледна дълго и изпитателно.

— Каза, че е взел индианката ми.

Готов да избухне, Кейн обърна гръб на прозореца.

— По дяволите, това не ни води никъде! Защо не я потърсите?

Лейтенант Реники го погледна с уморени, търпеливи очи.

— Правим точно това, господин Макгрегър.

— Ще се обади пак — вметна Алън тихо. После погледна лейтенанта над четката за коса. — Сигурно знае, че може да измъкне от Джъстин и от нашето семейство каквато сума пожелае. Ще платим, за да си върнем Серина. — Погледът му се премести и задържа върху Джъстин. — Ако мотивът са пари.

— Ще работим върху това предположение засега, сенаторе — заяви лейтенант Реники. — Ще подслушваме телефона ви, господин Блейд, ако разрешите.

— Правете каквото трябва.

Тогава Кейн погледна Джъстин за първи път, след като телефонът беше звъннал.

— Къде е брендито?

— Кое?

— Имаш нужда от едно питие. — Когато Джъстин поклати глава, Кейн тихо изруга. — Аз ще си сипя, преди да се обадя на мама и татко.

Стомахът на Джъстин се сви и той посочи към шкафа.

— Ето там.

В другия край на апартамента телефонът иззвъня. Без да дочака потвърждение или отказ от лейтенант Реники, Джъстин изтича в кухнята да го вдигне. Нямаше време да отиде в спалнята.

— Блейд е на телефона. — Затвори очи, като се мъчеше да овладее гнева си, после подаде слушалката. — За вас е — каза на

полицая.

Когато се върна в дневната, завари Алън и Кейн по средата на стаята. Говореха си тихо.

— Алън ще се обади на родителите ни — събщи му Кейн. — Ще го приемат по-добре от него. Ще искат да дойдат.

Джъстин се помъчи да не даде израз на паниката или на скръбта си.

— Разбира се.

Лейтенант Реники влезе в стаята и почака да го погледнат.

— Хората ми са открили изоставена количка за чистене в гаража. От лабораторията ще я изследват цялостно, но засега са открили парцал, напоен с етер. Ясно как я е отвел, без никой да забележи.

Лейтенант Реники ги гледаше внимателно и забеляза, че Кейн пребледня, а погледът на Алън се изпълни с ярост. Изражението на Джъстин не се промени.

— Вие ни описахте госпожица Макгрегър, господин Блейд, ала една снимка не би била излишна.

Джъстин го погледна втренчено. Болката от стомаха се премести в гърлото му.

— Нямам.

— Аз имам. — Вцепенен, Алън потърси портфейла си.

— Ще проследим разговора веднага, господин Блейд — продължи лейтенант Реники и се загледа в снимката, която Алън му даде. — Ще записваме всичко, което казва. Колкото по-дълго го задържите на телефона, толкова по-добре. Каквото и да иска, настоявайте да говорите с госпожица Макгрегър, преди да приемете условията му. Трябва да установим, че тя наистина е при него. — „И е жива, прибави наум.“

— А ако откаже? — попита Джъстин.

— Тогава преставате да преговаряте.

Джъстин се насили да седне. Ако останеше прав, щеше да ходи напред-назад, ако крачеше, щеше да изгуби самообладание.

— Не — отвърна с равен глас.

— Джъстин — прекъсна го Алън, преди Реники да се намеси. — Лейтенантът е прав. Трябва да се убедим, че Рина е при него и не е наранена.

Рина, помисли си озлобено, докато се мъчеше да не избухне. Нашата Рина.

— Ако му дадеш да разбере, че няма да платим откуп, преди да чуем гласа ѝ по телефона, той ще ѝ позволи да говори.

„Имаш да плащаш.“ Думите проблеснаха в съзнанието му. Не Серина, помисли си отчаяно. Господи, не нея.

— И след като говоря с нея — започна Джъстин, — ще се съглася с всичките му искания. Няма да се пазаря, нито да противореча.

— Парите са си ваши, господин Блейд. — Лейтенант Реники му се усмихна с присвити устни. — Искам да слушате много внимателно гласа му, когато се обади. Най-вероятно ще си го преправи, ала има шанс да познаете някоя фраза или интонацията му.

Някой почука на вратата и лейтенантът лично я отвори, докато говореше тихо с един от хората си, Кейн отново се приближи до Джъстин с бутилката бренди. За втори път той поклати глава.

— Ще го хванат — каза Кейн, защото искаше да чуе думите, изречени на глас.

Джъстин бавно вдигна поглед.

— Когато това стане — отвърна спокойно, — ще го убия.

Серина се събуди със стон. Чувстваше се изтощена и отпаднала. Дали не беше спала прекалено много?

Щеше да закъснее, ако беше. Не, трябваше да е в казиното и Дейл... Джъстин, не, Джъстин щеше да се върне за обяд, а тя дори не се бе обадила да им сервират обяда в стаята.

Трябваше да стане, ала очите ѝ отказваха да се отворят, а стомахът я наболяваше. Сигурно съм се разболяла, помисли си със замъглено съзнание. Но Серина никога не боледуваше. Как... Вратата, спомни си тя. Някой бе дошъл. Отново ѝ призля и я обзе страх. Като събра всички сили, Серина отвори очи.

Стаята бе малка и полутъмна. На единствения прозорец бе спусната щора. До едната стена бе поставено евтино дървено бюро. До него имаше прашно огледало и малък люлеещ се стол с права облегалка. Нямахте лампа, а само крушка на тавана. Понеже не светеше и през щората проникваше светлина, тя разбра, че все още бе

ден. Но тъй като представата ѝ за време се беше объркала, не знаеше кой ден бе.

Някой някога бе боядисал стените в светложълто, ала цветът бе силно избелял и сега приличаше на страниците на много стара книга. Серина лежеше по средата на двойно легло, застлано с кадифена покривка. Когато се опита да раздвижи дясната си ръка, установи, че бе заключена с белезници към страничния стълб на леглото. Тогава страхът надделя над изтощението.

Чистачът, спомни си тя. Етер. О, Господи, как можеше да е толкова глупава! Джъстин я бе предупредил... Джъстин, помисли си отново и прехапа устни. Сигурно вече бе обезумял. Дали я търсеше? Обадил ли се бе на полицията? Може би си мислеше, че е отишла да се разходи.

Трябва да се махна оттук, каза си отчаяно тя и се придърпа по-нагоре, борейки се с белезниците. Момчето сигурно имаше нещо общо с бомбата във Вегас. Изглеждаше невероятно. Бе толкова младо, че сигурно още не се бръснеше. Но достатъчно голямо, за да отвлича, напомни си мрачно Серина, докато дърпаше безуспешно белезниците. Когато чу стъпките му, застана неподвижно и зачака.

Планът бе перфектен, помисли си Тери и затвори телефона. Да отмъкне жената на Блейд под носа му беше рисковано, ала си заслужаваше. По-подходящо от бомбата, реши той и забарабани с пръсти по масата. Тогава трябваше да им даде прекалено много време, за да открият бомбата, защото не искаше никой да пострада. Само Блейд. Но това, това бе страхотно.

Тя беше красива, замисли се. За да си я върне, Блейд щеше да плати. Обаче преди това щеше да страда. Тери щеше да се подsigури. За да се освободи от напрежението, си напомни колко беше умен. Още когато Джъстин беше във Вегас, Тери вече пътуваше за Атлантик Сити. Тогава се ядосваше на себе си, защото не бе избрал от самото начало хотела на Източния бряг. Ала всичко се беше наредило добре.

Забеляза Серина още първата вечер в казиното. После разбра, че бе партньор на Джъстин. Бяха достатъчни само няколко подходящи въпроса на правилните места, за да научи, че тя му беше нещо повече от съдружник. Тогава Тери начерта плана си.

В началото се страхуваше. Да отвлечеш жена от хотел бе много по-трудно, отколкото да поставиш бомба в него. Но щеше да подготви

внимателно всичко. Никой не обръщаше внимание на човек, облечен в бяла униформа на чистач. След като два дена наблюдава действията на Серина, той установи, че имаше частен вход от офисите към личните помещения. Може би асансьор, заключи Тери. Това бе типично за богатите. Беше търпелив. Прекарваше по-голямата част от времето си на покеравтоматите и чакаше.

Когато забеляза, че Джъстин се бе върнал, реши, че е време да действа. Лесно беше да открадне униформата, както и да остави писмото. Никой не обръщаше внимание на младо, безобидно изглеждащо момче с обикновени дрехи. Веднага след като видя, че администраторът занесе плика в офиса, Тери започна да действа. Насили се да работи бавно. Напомни си, че трябва да даде на Джъстин цели десет минути, за да слезе долу. В един склад на третия етаж се преоблече, после просто се отправи към апартамента с една количка за чистене от коридора.

Спомни си как сърцето му подскачаше, когато взе служебния асансьор. Имаше вероятност тя да не бъде там, да бе слязла долу с Джъстин и да трябва да започне всичко отначало. Когато Серина отвори вратата и се усмихна, за малко да изгуби контрол. После се сети за Блейд. Останалото бе лесно.

Отне му по-малко от десет минути да я покрие и да я занесе с количката до гаража, където се намираще колата му. Постави я на задната седалка, покри я с чаршаф и потегли. Тя остана в безсъзнание много дълго. Може би бе използвал прекалено много етер или... После простена. Тери отиде да й направи кафе.

Когато отвори вратата, Серина бе седнала в леглото и се втренчи в него. Ала не изглеждаше уплашена, както си мислеше, че ще я завари. Зачуди се дали не бе изпаднала в шок. Очакваше да започне да крещи всеки момент.

— Ако викаш — каза й тихо, — ще трябва да ти запуша устата.

Тя забеляза, че той държеше чаша и ръцете му трепереха. Нервен похитител, помисли си бързо, можеше да е по-опасен от някой спокоен. Потисна всякакво желание да изкрещи.

— Няма да пиця.

— Донесох ти малко чай. — Дойде по-близо. — Сигурно ти е лошо.

Приближаваше се към нея така, помисли си Серина, както човек отива към уловено животно. Очаква да съм ужасена, каза си. Не беше далеч от истината. Може би беше в неин интерес да изгуби контрол външно. Но вътрешно се насили да остане спокойна. Трябваше да разбере къде държи ключовете за белезниците.

— Да, наистина. Моля те — нарочно разтрепери гласа си, — мога ли да използвам тоалетната?

— Добре, няма да те нараня — каза ѝ младият мъж с успокояващ глас, остави чашата и се приближи до нея.

Извади ключ от джобовете на джинсите си и го вкара в ключалката на белезниците.

— Ако се опиташ да избягаш или се разкрециш, ще съм принуден да те спра. — Той млъкна, докато махаше железата от китките ѝ. — Разбираш ли?

Серина кимна. Той бе по-силен, откри тя, отколкото изглеждаше. Поведете я мълчаливо към малката баня.

— Ще стоя точно пред вратата — предупреди я мъжът. — Дръж се добре и нищо няма да ти се случи.

Тя кимна и влезе вътре. Веднага потърси начин да избяга и се разочарова. Нямаше дори прозорец. Никакво оръжие. Огледа се наоколо и не откри нищо друго, освен закачалка за хавлии, която не можеше да се откачи. Прехапа устни, когато страхът и безпомощността я завладяха. Трябваше да намери друг начин. Щеше да открие.

Пусна студената вода и наплиска лицето си. Трябваше да запази спокойствие и да бъде нащрек. И не биваше да подценява младия мъж пред вратата. Беше опасен, защото се страхуваше дори повече от нея. Значи, трябваше да изглежда по-стресната, реши Серина. Щеше да трепери и да хленчи, за да не разбере той, че тя търсеше удобна възможност да избяга. Първо трябваше да разбере какви точно бяха плановете му.

Серина отвори вратата и му позволи да я хване за китките.

— Какво ще правиш?

— Няма да те нараня — отговори Тери и я побутна към леглото. — Той ще плати, за да те върне.

— Кой?

Тя забеляза гнева в очите му.

— Блейд.

— Баща ми е по-богат — подзе бързо Серина. — Той...

— Не искам парите на баща ти! — извика разярено мъжът и тя нямаше нужда да се преструва, че трепери. — Блейд ще плати. Ще го накарам да страда.

— Ти ли... Ти ли сложи бомбата във Вегас?

Тери й подаде чая. Серина си помисли да го хвърли в лицето му, после реши, че бе безполезно. Ако бе достатъчно горещ, за да го изгори, сигурно щеше да се дръпне назад и тя нямаше да може да вземе ключовете.

— Да.

Наблюдаваше го внимателно. Лицето му бе почервенияло от гняв, а от погледа му стомахът ѝ се сви.

— Защо?

— Той уби баща ми — отговори Тери и излезе от стаята.

Защо не се обажда, помисли си Джъстин и си наля още една чаша кафе. Ако я е наранил... Погледна надолу и видя, че бе отчупил дръжката на чашата. Постава я на масата и извади цигара. Зад него, в столовата, двама детективи играеха на карти. Кейн крачеше нервно, а Алън бе отишъл на летището да посрещне Дениъл и Ана. Мебелите в дневната бяха разместени и полицаите бяха монтирали подслушвателно устройство. Все още чакаха.

Стана по-тъмно, когато облаци обсипаха небето. Тази нощ щеше да вали. Къде, за бога, беше Серина? Защо я оставих сама? Джъстин искаше да скрие лице в шепите си. Изпитваше нужда да удари нещо, каквото и да било. Стоеше абсолютно неподвижен и гледаше втренчено стената. Защо реших, че е в безопасност в апартамента? — запита се за кой ли път. Щях да я накарам да замине, ако не я желяех толкова силно. Можех да я принудя да си тръгне. Ако нещо ѝ се случи...

Потисна тази мисъл. Ако искаше да не изгуби контрол, не трябваше дори да си позволява да чувства вина. Единственият звук в стаята бе от откъслечния разговор на детективите и съскането на запалката на Кейн, когато палеше цигара. Ако похитителят не се обадеше, Джъстин със сигурност щеше да полудее.

Когато телефонът иззвъня, той се втурна към него.

— Задръжете го колкото е възможно по-дълго на телефона — нареди рязко единият от детективите. — И му кажете, че искате да говорите с нея, преди да преговаряте.

Джъстин дори не разбра инструкциите, когато вдигна слушалката. Подслушвателното устройство се включи.

— Блейд е на телефона.

— Искаш ли си индианката, Блейд?

Гласът бе на млад мъж, осъзна Джъстин. И уплашен. Същият, който бе чул на полицейските записи в Лас Вегас.

— Колко?

— Два милиона в брой. В дребни банкноти. Ще ти съобщя кога и къде.

— Серина. Дай ми да говоря със Серина.

— Забрави.

— Откъде да знам, че е при теб? — попита Джъстин. — Как да съм сигурен, че... — продължи с усилие той, — все още е жива...

— Ще си помисля.

И връзката прекъсна.

Серина се сви на кълбо под одеялото. Беше ѝ студено. Уплашена, поправи се грубо. Студенината, която чувстваше, нямаше нищо общо с тънкия ѝ пуловер и босите крака. „Той уби баща ми.“ Думите преминаваха за пореден път през съзнанието ѝ. Можеше ли това да е синът на мъжа, когото Джъстин бе убил преди толкова много години? Тогава трябва да е бил дете. Ако е съхранил омразата в себе си през всичките тези години... Тя потръпна отново и придърпа одеялото по-нагоре.

Не трябваше да се съмнява в инстинктите на Джъстин. Някак си усещаше, че някой дебнеше лично него.

Докъде ли щеше да стигне отмъщението на сина, запита се Серина. Бъди обективна, нареди си. Това не е сън.

Видяла бе лицето му. Щеше ли да рискува да я освободи, след като тя можеше да го идентифицира? И все пак не изглеждаше като хладнокръвен убиец. Поставил беше бомба в претъпкан хотел, напомни си. О, Господи, трябваше да се махне оттук!

Серина затвори очи и се заслуша внимателно. Беше тихо, никакъв шум или улично движение. Помисли си, че чу океана, ала не беше сигурна. Може да е било вятър. Колко ли далеч бяха от града, зачуди се. Ако хвърлеше чашата през прозореца и извикаше, дали някой щеше да чуе? Докато претегляше всичките за и против, Тери се върна в спалнята.

— Донесох ти сандвич.

Този път изглеждаше по-разтревожен или може би поразвълнуван, реши тя. Накарай го да заговори, каза си.

— Моля те, не ме оставяй сама. — Серина го хвана със свободната си ръка и го погледна с умоляващ поглед.

— Ще се почувстваш по-добре, след като се нахраниш — промърмори той и сложи сандвича пред носа ѝ. — Недей да се страхуваш. Казах ти, няма да ти сторя нищо лошо, ако не се опиташ да избягаш.

— Видях те — престраши се тя. — Как ще ме освободиш?

— Всичко съм измислил.

Мъжът започна да крачи неспокойно из малката стая. Не бе едър, помисли си Серина. Само ако успее да освободя едната си ръка, ще се справя.

— Когато им кажа къде се намираш, вече ще съм далеч. — Помисли си за Швейцария със задоволство. — Няма да ме намерят. Двата милиона долара ще ми помогнат да се скрия успешно.

— Два милиона — прошепна тя. — Защо мислиш, че Джъстин ще плати?

Тери се изсмя, обърна се и я погледна. Беше пребледняла, очите ѝ бяха широко отворени. Косата ѝ се спускаше разпиляна по раменете.

— Ще плати. И ще ме моли да плати, преди да приключи.

— Каза, че е убил баща ти.

— Да, уби го.

— Но е бил оправдан. Джъстин ми каза... — Думите заседнаха в гърлото ѝ, когато Тери се завъртя.

— Той уби баща ми, а те го пуснаха! — извика той. — Освободили го, защото им станало жал за него. Всичкото е политика, майка ми всичко ми обясни. Пуснали го на свобода, защото бил бедно индианско момче. Майка ми каза, че адвокатът му подкупил свидетелите.

Майка му, помисли си Серина, е тровила съзнанието му години наред. Нямахше да е лесно да промени мисленето му сега. А майка му беше ли му казала за раната на Джъстин? Беше ли му разкрила, че баща му е бил пиян и че ножът, с който е бил убит, е бил негов? Серина погледна изпитателно вцепененото, уплашено лице на Тери. В погледа му се четеше омраза.

— Съжалявам — каза тя тихо. — Много съжалявам.

— Сега ще си плати — съобщи ѝ Тери и отметна непокорен кичур коса от очите си. — Искане ми се да мога да те задържа повече от два дена — засмя се тихо. — Кой ли би помислил, че ще накарам Блейд да пълзи в краката ми за жена?

— Каж ми, моля те, как се казваш?

— Тери — отвърна той бързо.

Серина се помъчи да се изправи.

— Тери, бъди сигурен, че Джъстин се е обадил на полицията. Ще ме издирват.

— Няма да те открият — отговори той просто. — Планирал съм всичко много, много отдавна. Предплатил съм за тая стая преди шест месеца, когато Блейд отвори хотела. Мислех да го притисна повторно, след като плати във Вегас. — Сви рамене, като че ли случилото се във Вегас не означаваше нищо. — Възрастната двойка, от която наех това местенце, е във Флорида сега. Никога не са ме виждали дори. Изпратих им само един чек.

— Тери...

— Слушай, нищо няма да ти се случи. Хапни и си почини. Няколко часа след като Блейд плати, ще се обадя и ще им кажа къде си.

Той излезе от стаята, преди тя да успее да каже каквото и да било.

— Какво правят, за да я намерят? — попита Дениъл, като се втурна в дневната на апартамента на Джъстин. — Погледни ги тези — посочи той двамата детективи, — играят карти, докато някакъв маниак е отвлякъл малкото ми момиче.

— Правят всичко, което е по силите им — отговори му Алън тихо. — Телефонът се подслушва. Ала той не говори достатъчно

дълго, за да засекат откъде се обажда. Проверяват отпечатъците на количката за чистене.

— Ха! — Уплахата му прерасна в гняв и се обърна към сина си. — И какво е това място, където някакъв тип може да набута дъщеря ми в кошница и да избяга с нея?

— Дениъл — възкликна Ана.

Седеше на дивана зад Джъстин. Произнесе само името му, но болката в погледа ѝ го накара да се обърне отново и да се отправи към прозореца. Тя се завъртя към Джъстин и постави ръка върху неговата.

— Джъстин...

Той поклати глава и се изправи. За първи път от последните шест часа, прекарани в страх, разбра, че ще изгуби самообладание. Без да каже нито дума, влезе в спалнята и затвори вратата след себе си.

Роклята ѝ бе хвърлена на един стол. Трябваше само да я вдигне, за да усети аромата ѝ. Сви юмруци и се отдалечи от нея. Кутийката с обещите стоеше отворена на тоалетната масичка. Спомни си как ги бяха гледали предната вечер. Блестяха, улавяйки огъня на приглушената светлина, а Серина бе коленичила на леглото с протегнати към него ръце.

Обзеха го страх и гняв, кожата му се овлажни и стана лепкава. Тишината го притисна. Чуваше се само студеният и силен дъжд, ромолящ по прозореца. Само преди няколко часа Серина изпълваше стаята с живот, смях и страст. После я бе изоставил. Не ѝ беше казал, че я обича, нито я бе целунал. Излезе, съсредоточен в собствените си работи. Остави я сама, помисли си отново.

— О, Господи...

Сложи ръце на лицето си и притисна с пръсти силно очите си. Когато някой почука леко на вратата, Джъстин отпусна ръце и се помъчи да се пребори с отчаянието. Дениъл влезе, без да дочака отговор.

— Джъстин... — Той затвори вратата след себе си и застана на място.

Изглеждаше огромен и за първи път, помисли си Джъстин, безпомощен.

— Извинявай.

Джъстин го погледна и пхна ръце в джобовете си.

— Излезе прав. Ако не бях толкова невнимателен...

— Не. — Даниъл се приближи до него и хвана двете му ръце. — Не си виновен ти. Рина, той е искал Рина. Щеше да намери начин. Страхувам се. — Гласът му потрепери и го хвана по-здраво. — Само веднъж преди съм бил уплашен през живота си. Когато Кейн си внуши, че трябва да се качи на покрива и го открихме висящ на един корниз на втория етаж. Нямам представа къде е тя. — Гласът му трепна, докато се обръщаше. — Не мога да сложа стълбата и да ѝ помогна.

— Дениъл, обичам я.

Той си пое дълбоко въздух и се обърна.

— Да, виждам.

— Каквото и да иска, каквото и да ме накара да направя, ще се подчиня.

Дениъл кимна и протегна ръка.

— Ела, семейството трябва да бъде заедно.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сигурно бе поспала, защото беше тъмно, когато някой я събуди.

— Ще говориш по телефона — каза ѝ Тери и отиде да запали лампата.

Серина разтърка очи.

— С кого? — попита.

— Сигурно вече се е притеснил достатъчно — промърмори Тери и донесе телефона в спалнята. — Малко след един часа е. Слушай. — Разтърси едната ѝ ръка, за да го погледне. — Само ще му кажеш, че си добре. Това е всичко. Не опитвай нищо — предупреди я той. — Когато ти отговори, просто му кажи, че не съм те наранил и че ще останеш тук, докато плати. Ясно?

Серина кимна и вдигна слушалката.

Джъстин вдигна слушалката при първото извънпяване. Наполовина пълна чаша със студено кафе се разля на масата и падна на пода.

— Блейд на телефона.

Серина затвори очи, когато чу гласа му. Валеше, помисли си със замъглено съзнание. Валеше, а ѝ беше толкова студено и се страхуваше.

— Джъстин...

— Серина! Добре ли си? Стори ли ти нещо лошо?

Тя пое дълбоко въздух и погледна Тери в очите.

— Добре съм, Джъстин. Нищо ми няма. Нямам никакви белези.

— Къде си? — продължи Джъстин, но Тери запуши устата ѝ с ръка и сграбчи телефона.

— Ако си я искаш, събери парите. Два милиона, в дребни банкноти, без знаци по тях. Ще ти съобщя къде да ги оставиш. И ще го направиш сам, Блейд, ако не желаеш да пострада.

Затвори телефона и пусна Серина. Гласът на Джъстин ѝ стори онова, което дългите часове, прекарани в страх, не успяха да ѝ причинят. Потрепери, зарови глава във възглавницата и се разплака.

— Добре е. — Джъстин затвори телефона с угрижено изражение.
— Добре е.

— Слава богу! — Ана хвана и двете му ръце. — Какво става?

— Събирам парите и ги оставям, където ми каже.

— Ще снимаме банкнотите — съобщи лейтенант Реники, стана и се изправи. — Някой от моите хора ще ви проследи, когато отидете да оставите парите.

— Не.

— Слушайте, господин Блейд — започна лейтенантът търпеливо. — Няма никаква гаранция, че похитителят ще освободи госпожица Макгрегър, след като му платите. По-вероятно е да...

— Не — повтори Джъстин. — Ще правите каквото ви кажа, лейтенанте. Няма да ме следите.

Полицаят си пое дълбоко въздух.

— Добре, ще скрием подслушвателен апарат в куфарчето. По този начин, когато вземе парите, може да ни заведе право при нея.

— А ако го види? — попита Джъстин. — Не — каза отново. — Няма да рискувам.

— Поемате огромен риск, като му давате два милиона долара — подхвърли лейтенант Реники. — Госпожо Макгрегър — обърна се той към Ана, жената, майката, като си мислеше, че тя ще реагира по-разумно. — Искаме да върнем дъщеря ви жива и здрава, както и вие. Позволете ни да ви помогнем.

Тя го погледна дълго и преценяващо и ръката ѝ потрепна.

— Оценявам вашата загриженост, лейтенанте, ала се боя, че съм съгласна с Джъстин.

— Снимайте парите — обади се Кейн. — И го преследвайте, когато освободи Рина. Господи, искам лично аз да го съдя — прибави гневно.

— Тогава да се надяваме, че ще го съдите само за отвличане и изнудване, а не и за убийство — каза лейтенант Реники грубо. — Няма да я убие, докато не вземе парите. След това нищо не се знае. Слушайте, Блейд — продължи вече по-спокойно. — Не обичате да се занимавате с ченгета, може би защото преди години сте имали проблеми, но във всички случаи е по-добре да си имате работа с нас, отколкото с него — заключи той и сграбчи телефона.

Несъзнателно Джъстин прокара ръка по гърдите си. Не, помисли си, нямаше доверие на полицията. Споменът за безкрайните въпроси, докато раната му се превръщаше в белег, се бе загнездил дълбоко в паметта му. Може би правеше грешка. Може би трябваше... Ръцете му се вкочаниха. Белези. Никакви белези!

— О, Господи — промълви, той, когато погледна ръцете си. — О, Боже мой!

— Какво има? — Ана стоеше до него, забила пръсти в едната му ръка.

Джъстин бавно премести погледа си към нея.

— Привидение — прошепна, после поклати глава и погледна лейтенант Реники. — Серина се опита да ми каже нещо по телефона. Каза: „Нямам никакви белези“. Мъжът, когото убих в Невада, ме наръга с нож. Серина знае историята.

Лейтенантът вече се бе отправил към телефона.

— Спомняш ли си името му?

Джъстин се изсмя тъжно. Можеше ли да забрави името на мъжа, когото бе убил?

— Чарлз Терънс Форд — отговори той. — Имаше жена и син. Тя водеше момчето в съда всеки ден.

Очите му бяха сини, припомни си Джъстин. Светлосини, объркани очи. Почувства прилив на болка, който заплашваше да го погълне.

— Пийни си този път — нареди Кейн и бутна чаша бренди в ръцете на Джъстин.

Той го погледна и поклати глава.

— Кафе — промърмори и влезе в кухнята. Не бе в състояние да мисли. Подпря се на барплота и се опита да проясни мислите си. Осъзна, че беше безпомощен. Почувства същото вбесяващо безсилие, което усещаше в малката килия, преди години. Седемнайсет, подсети се. Мили боже, мразил ме е цели седемнайсет години. Какво ли ще й причини заради мен?

— Ако само това ще пиеш, поне го изпий — каза грубо Кейн и сложи чаша кафе на плота.

Спомни си Серина тук тази сутрин. Усмиваше му се с поглед, докато той се опитваше да възприеме факта, че бе пораснала пред очите му.

— Знаех — промълви тихо Джъстин и се втренчи в черното кафе. — Знаех, че някой ме следи. Бях сигурен, че тя не е в безопасност, ала не я накарах да замине.

Кейн седна на един висок стол.

— Винаги съм обичал Рина. Никой, абсолютно никой, не е успял да я принуди да прави каквото и да било.

— Аз можех. — Джъстин вдигна чашата и отпи от кафето. — Само трябваше да замина с нея.

— И той щеше да те последва.

Джъстин остави чашата.

— Да. — Гневът проясни съзнанието му и разсея болката в гърлото му. — Ще я върна, Кейн — каза с убийствено спокойствие. — Нищо на света не е способно да ме спре.

— Казва се Тери Форд — съобщи лейтенант Реники, влезе в стаята и се отправи към кафеварката. — Купил си е самолетен билет от Вегас за Атлантик Сити преди пет дена. Скоро ще имаме и описанието му. Проверяваме всички хотели, мотели и квартири, но засега не знаем къде я държи. Едва ли е наел стая с истинското си име — прибави той и взе захарницата. — Майка му се омъжила повторно преди три години. Издирваме я.

Добре беше, че разполагаха с някакви данни — имена, описания. Лейтенант Реники се усмихна със задоволство и седна срещу Кейн.

— Ще го заловим — обеща. — Вие двамата трябва да се опитате да си починете — посъветва ги той. — Може да не се обади до утре сутринта.

Когато никой не отговори, лейтенантът въздъхна. Държат се солидарно един към друг, помисли си.

— Добре, господин Блейд, защо не ми кажете какво правите, за да съберете парите за откупа?

— Парите ще бъдат в офиса ми до осем часа.

Лейтенант Реники повдигна гъстите си вежди.

— И не е проблем да съберете тази сума?

— Не.

— Добре, кажете му девет. Тогава ще имаме време да снимаме банкнотите в офиса ви. По този начин, ако ни се изплъзне, ще го хванем, когато започне да ги харчи. Бих ви помолил да размислите за устройството в едно от куфарчетата. Ще ви покажа колко успешно

може да бъде скрито. Запомнете — прибави лейтенантът, преди Джъстин да успее да му възрази, — нашата цел е същата като вашата. Да върнем госпожица Макгрегър жива и здрава.

За първи път Джъстин забеляза умората в погледа на лейтенанта. Сети се, че той не беше ял или спал повече от самия него. При други обстоятелства Джъстин би повярвал на тези очи.

— Ще си помисля — каза най-накрая.

Лейтенантът само кимна и допи кафето си.

В шест часа сутринта телефонът звънна. Ана и Дениъл се събудиха. Бяха дремнали на дивана. Алън бе прекарал, нощта на един фотьойл. Не беше мигнал цяла нощ. Кейн спря на прага на кухнята, откъдето се връщаше с поредната чаша кафе. Джъстин сграбчи телефона. Гледаше го втренчено в продължение на цял час.

— Блейд на телефона.

— Събра ли парите?

— Ще са тук към девет.

— Има бензиностанция през два блока от хотела, от дясната страна. Бъди в телефонната кабина там в девет и петнайсет. Ще ти се обадя.

Тери затвори телефона. Беше толкова нервен, че за малко не събори масата. Не успя да заспи дори след като Серина бе спряла да ридае. Тя не можа да го накара да изпита съжаление към нея, помисли си и разтърка очи. В края на краищата, каква жена би могла да живее с убиец?

Майка му щеше да каже, че е никаквица, ала той бе усетил нещо друго. Серина беше от класа, замисли се Тери и протегна схванатите си крака. Изглеждаше добре дори по джинси и пуловер, когато му отвори вратата. А снощи... Въздъхна и погледна към спалнята. Снощи бе толкова малка и незащитна, свила се на леглото и плачеше...

Съжаляваше, че я беше уплашил, но тя бе най-доброто оръжие срещу Блейд. Първо не е трябвало да се забърква с такъв мръсник като него, припомни си Тери. Бих го убил, ако можех, помисли си той, ала знаеше, че нямаше да стане. Да поставиш бомба в сграда и да насочиш нож или пистолет срещу някого, бяха две различни неща. Бомбата можеше да се махне и Тери си призна, че най-вероятно нямаше да има смелост да я взриви. Важна бе заплахата. Важно бе удоволствието мъжът, който бе убил баща му, да е в ръцете му. После, щеше да има

парите и с всеки похарчен долар щеше да отмъщава на Джъстин Блейд. Чу, че Серина се размърда и отиде да я види.

Беше отвратена от себе си. Каква полза от плача, освен ужасното главоболие и подутите очи? Вместо да се самосъжالياва, трябваше да намери начин да избяга. Ръката ѝ, закачена за таблата на леглото, се беше схванала от липсата на кръвообращение. Тя се опита да я раздвижи, като се завъртя в леглото. Мисли, заповяда си Серина. Винаги има изход.

Вратата на спалнята се отвори и тя рязко обърна глава. Долови съжаление в погледа на Тери. Господи, сигурно изглеждам ужасно, помисли уморено. Използвай това Рина, нетърпеливо ѝ нареди едно тънко гласче. Помисли. Позволи си да даде израз на страха си, докато вътрешно събираше всичките си сили отчаяно.

— Моля те, ръката ме боли. Мисля, че съм я изкълчила през нощта.

— Съжالياвам. — Тери застана неуверено в средата на стаята. — Ще ти донеса закуска.

— Моля те — повтори бързо Серина, преди той да излезе. — Нека само да седна на един стол! Всичко ме боли от лежането. Къде мога да избягам? — попита тя с треперещ глас, докато Тери се колебаеше. — Та ти си по-силен от мен.

— Виж какво, ще те заведа в кухнята. Ако направиш някакъв опит, ще те докарам отново тук и ще ти запуша устата.

— Добре, само ми позволи да стана за малко.

Тери извади ключа от джоба си и отключи белезниците. Серина потисна желанието си да избяга, защото знаеше, че няма да стигне подалеч от вратата. Той я хвана за ръка и я поведе през къщата.

Щорите бяха спуснати. Може и да съм в Аляска, помисли си ядосано тя. Ако избягам, накъде да се отправя? Дали Тери има кола? Сигурно, иначе как сме стигнали дотук? Ако успея да взема ключовете...

— Седни — нареди той и я бутна на един счупен стол до кухненската маса. Коленичи бързо, сложи белезниците на глезена ѝ и ги заключи към крака на масата. Отметна косата от очите си и се изправи. — Ще ти донеса кафе.

— Благодаря. — Серина огледа бързо стаята, като търсеше някакво оръжие наблизо.

— Довечера ще те пусна — съобщи й Тери и наля кафе, без да отмества поглед от нея. — Вече събира парите. Май трябваше да поискам двойно повече.

— Няма да си щастлив с тези пари.

— Той ще бъде нещастен — отсече Тери. — Това е важното.

— Тери, проваляш живота си така. — Изглеждаше толкова млад, помисли си тя. Прекалено млад, за да има толкова много омраза в него. — Трябва да си умен, за да планираш всичко така добре. Също и сръчен. Можеш да използваш главата си по-добре за други цели. Ако ме пуснеш сега, може би ще мога да ти помогна. Брат ми...

— Не искам помощта ти — процеди през зъби той. — Искам Блейд. Желая да пълзи в краката ми.

— Джъстин няма да пълзи — отвърна уморено Серина.

— Госпожице, чух гласа му по телефона. Ако трябва и до ада ще пълзи заради теб.

— Тери...

— Млъквай! — изкрещя й той. Нервите му бяха изопнати до краен предел. — През целия си живот съм обмислял как да накарам Блейд да си плати. Гледах как майка ми спестява и се трепе в една мръсна закувалня, докато той ставаше все по-богат, вместо да гние в килията. Имам право на тези пари и ще ги получа. — Серина се отказа да спори и премести поглед към масата. — Слушай — продължи Тери, — ще направя нещо за ядене. Гладна ли си?

Точно щеше да му отговори отрицателно, когато се сети, че ще я заключи отново в спалнята. Кимна леко и обърна глава, докато се опитваше да помисли.

Чу го, че бърка в шкафа и подръпна крака си. Щеше да рискува. Когато той се наканеше да й свали белезниците отново, щеше да се бори. С малко късмет, щеше да го изненада, да успее да излезе навън и да привлече вниманието на някого. Ако имаше наблизо кой да чуе виковете й...

Когато отново повдигна очи, Тери държеше метална тенджерка с дълга дръжка. Без да губи време да размисля, Серина простена и започна да се свлича бавно към пода.

— Хей! — Разтревожен, той се втурна напред, като остави тенджерата до нея, за да я вдигне за раменете. — Какво ти е? — попита. — Лошо ли ти е?

— Зави ми се свит — промълви тя с изнемощял глас и хвана дръжката на тенджерата.

Серина се отпусна, а Тери наведе глава към нея. С всички сили тя стовари тенджерата върху главата му и той се строполи като камък.

Серина остана за известно време на място, за да се успокои. Тери ѝ бе изкарал въздуха, когато падна върху нея. После се ужаси от мисълта, че може да го е убила. С мъка се размърда под него и докосна пулса му.

— Слава богу — промълви, когато усети, че сърцето му бие.

Завъртя се бързо и бръкна в джоба му. Майка му заслужаваше този удар, помисли си, докато се освобождаваше. Бедното момче никога не е имало шанс.

Изправи се и се замисли какво да предприеме. Можеше да побегне, но имаше вероятност той да се свести и да я настигне. Не, първо трябваше да се увери, че няма да стане.

Серина сложи белезниците в задния джоб на джинсите си и започна да го влачи към спалнята. Не бе едър, ала когато го подхвана за раменете и го задърпа през дневната, установи, че нямаше много сили. Едва бе стигнала до вратата, а вече дишаше тежко и бе мокра от пот.

Подпря се на стената и осъзна, че нямаше да може да го качи на леглото. Остави го проснат на пода и го заключи с белезниците за касата на вратата.

Спъна се на път за телефона. Краката ѝ се подкосиха, но този път не от престорена отпадналост. Сети се, че почти не беше яла от два дена. Можеше и още да изтрае, каза си тя и поклати глава, за да проясни мислите си. Нямаше да умре точно сега. Вдигна бързо телефона и набра един номер.

Джъстин се изкъпа бързо, преоблече се и се върна в дневната. Ана караше Дениъл да хапне, въпреки че самата тя не бе докоснала чинията си. Вдигна очи, когато Джъстин влезе.

— Ще имаме семейна вечеря тази вечер — каза му с мила усмивка. — Рина обича голямата компания.

Той видя, че очите ѝ са мокри. За първи път откакто я познаваше, Джъстин се приближи до нея и я прегърна.

— Защо не отидеш долу и не поговориш с главния готвач? Ще приготви каквото му кажеш.

Усети, че тя потрепна и заби пръсти в гърба му.

— Да, ще направя това. Внимавай — прошепна. — Бъди внимателен, Джъстин.

Когато телефонът звънна, тя трепна рязко и се отдръпна. На лицето ѝ бе изписано привидно спокойствие.

— Нали нямаше да се обажда пак?

— Вероятно иска да се убеди, че всичко е наред. — Джъстин вдигна слушалката с натезжала глава. — Блейд на телефона.

— Джъстин...

— Серина! — чу въздишката на Ана зад себе си. — Добре ли си?

— Да, добре съм. Джъстин...

— Сигурна ли си? Не те е наранил, нали? Не допусках, че ще ти позволи да се обадиш отново.

Серина овладя нетърпеливостта си и заговори спокойно.

— Нямаше друг избор — подзе тя. — Той е в безсъзнание и закопчан за вратата.

— Какво? — Кейн грабна ръката на Джъстин, ала той го отблъсна. — Какво каза?

— Казвам, че го цапардосах и го заключих с белезниците за вратата.

Някакво чувство, което отначало не разбра, го обгърна целия. Беше облекчение. Прояви се като бурен смях.

— Един Господ знае защо се притеснявах за теб — промълви Джъстин и седна на дивана. Огледа се и видя четири нетърпеливи погледа. — Ударила го и го заключила с белезници за вратата.

— Това е истинска Макгрегър! — извика развълнувано Дениъл и прегърна Ана. — С какво го е ударила?

— Баща ми ли е това? — попита Серина.

— Да. Пита с какво си го ударила.

— С желязна тенджерата — усети, че краката ѝ треперят и седна на пода.

— С тенджерата — повтори Джъстин.

— Малкото ми момиче! — Дениъл целуна Ана, после постави глава на рамото ѝ и се разрида.

— Джъстин, можеш ли да дойдеш и да ме вземеш? — попита Серина. — Прекарах ужасна нощ.

— Къде си?

— Не знам. — Подпря глава на коленете си. Не се предавай, заповяда си тя. Чу, че Джъстин произнесе името ѝ по телефона и преглътна сълзите си. — Чакай малко да вдигна щорите и да видя дали ще разбере къде съм. Ти ми говори — продължи Серина и се изправи. — Само не спирай да ми говориш.

— Цялото ти семейство е тук — съобщи той, усещайки паниката в гласа ѝ. — Майка ти иска да вечеряме заедно тази вечер. Ти какво ще си поръчаш?

— Чийзбургер — отвърна тя и вдигна една щора. — О, Господи, как ми се яде чийзбургер и ми се пие цяла бутилка шампанско. Мисля, че се намирам в източната част на града, близо до плажа. Има няколко еднакви къщи по-надолу на улицата. Никога не съм идвала тук. — Прехапа силно устни, за да не изпусне гласа си. — Не мога да разбере къде съм.

— Кажи ми телефонния номер, Серина. Ще разберем къде си. — Джъстин го надраска бързо, когато тя му го продиктува. — Идвам, ти само се дръж.

— Добре съм, нищо ми няма. — Проникналата в стаята светлина и помогна малко. — Ти побързай. Кажи на всички, че съм добре. Да не се притесняват.

— Обичам те, Серина.

Сълзи потекоха по лицето ѝ.

— Ела и ми покажи — промълви Серина, преди да затвори.

Джъстин подаде листа на лейтенант Реники.

— Открийте къде се намира.

Лейтенантът кимна и започна да набира номер.

— Ударила го с тенджерата, а? — Засмя се бързо и одобрително. — Трябва да е страшна жена.

— Та тя е от рода Макгрегър — подметна Дениъл и издуха носа си силно.

— Малка къща до морето в източната част на града — съобщи след малко лейтенант Реники и се запъти към вратата. — Идвате ли? — попита той Джъстин.

Джъстин го погледна мило.

— Всички идваме.

Серина стоеше пред вратата, въпреки че утринният въздух бе студен. Бяха минали по-малко от двайсет и четири часа, осъзна тя. Имаше чувството, че от дни не бе виждала слънцето. Тревата все още беше влажна от падналия през нощта дъжд. Защо ли никога досега не бе забелязвала колко много цветове проблясваха в капчица върху стрък трева?

Тогава видя колите. Като шествие, помисли си и ѝ се прииска да се разридае отново. Не, нямаше да посрещне Джъстин със сълзи на очи. Изправи глава и отиде на верандата да ги посрещне.

Той спря пред две полицейски коли. Колата още не беше спряла, когато Джъстин излезе и се втурна към нея.

— Серина! — той обви ръце около нея, повдигна я и я прегърна. С притисната до врата му глава, тя го чу как повтаря името ѝ отново и отново. — Добре ли си? — попита, но преди Серина да успее да отговори, устните му се залепиха на нейните.

Джъстин трепереше, усети тя и го прегърна по-силно. За да го успокои, вложи в целувката си цялата любов и топлина, на която бе способна.

— Ти трепериш — промълви той, почувствал студената ѝ кожа. — Ето, вземи якето ми. — Когато започна да го съблича, Серина улови лицето му в ръце.

— О, Джъстин — прошепна тя и погали напрегнатото му лице. — Какво ли си преживял?

— Нека я погледна. — Дениъл я хвана за раменете и погали лицето ѝ с огромните си ръце. — Значи го цапардоса с тенджера, а, малкото ми момиче?

Серина забеляза зачервените му очи и го целуна.

— Това имах под ръка — поясни небрежно тя. — Не ми казвай, че си се притеснявал за мен... — продължи с престорена обида.

— Разбира се, че не! — Той подсмръкна шумно. — Децата ми могат да се грижат сами за себе си. Майка ти беше малко разтревожена.

Лейтенант Реники наблюдаваше как Серина бе прехвърляна от един член на семейството на друг. Възнамеряваше да държи под око

Джъстин, когато изведат Тери Форд.

— Трябва да ви зададем няколко въпроса, госпожице Макгрегър — каза той и се премести зад Джъстин.

— Не сега.

Лейтенантът само кимна при думите на Джъстин.

— Тогава елате, ако можете, в управлението по-късно днес, след като си починете. — Усети, че Джъстин се ядоса и напрегна, когато двама униформени полицаи изведоха Тери. — Спокойно, господин Блейд — каза той. — Приятелката ви вече е преживяла достатъчно за деня.

Тери обърна глава. Джъстин си спомняше тези очи. Светлите разтревожени очи, които беше виждал всеки ден в съдебната зала. Не е бил на повече от три години, помисли си той. Дете. Серина го хвана за ръката и яростта го напусна. Докато го отвеждаха към колата, Тери продължи да наблюдава Джъстин през рамо.

— Съжалявам го — промълви Серина. — Толкова ми е мъчно за него.

Джъстин я прегърна.

— На мен също.

— Хората ми ще разгледат къщата — съобщи лейтенант Реники. — Елате в управлението, когато ви е удобно, госпожице Макгрегър.

— Хайде да върнем момичето обратно — нареди Дениъл и се приближи към нея.

— Джъстин ще я върне. — Ана го хвана за ръката и го поведе към една от полицейските коли. — Ние ще отидем и ще се погрижим за вечерята.

— Тя дори няма обувки на краката си — развилня се Дениъл, докато го тикаха към колата.

— Ще се оправи — успокои го Алън и седна на предната седалка. Осъзна, че умира от глад.

— Разбира се, че ще се оправи — съгласи се Кейн и се наведе към ухото на баща си. — Ще ти купя пура, ако не викаш.

Дениъл погледна жена си и се настани удобно.

— Ще се оправи — реши накрая той.

— Хайде. — Джъстин закопча догоре якето си, което бе дал на Серина да облече. — Ще те закарам.

— Нека се поразходим по плажа. — Тя го прегърна през кръста.
— Искам малко да походя.

— Та ти си боса — напомни ѝ той.

— Най-добрият начин да се ходи по плажа. Не си спал — забеляза Серина, когато стъпиха на пясъка.

— Не. Ала явно съм можел спокойно да си почина.

Искаше да я притисне силно, за да се убеди, че наистина бе до него. Едва се сдържа да не я сграбчи, прегърна я леко през раменете и я целуна по главата.

— Не исках да го наранявам — подзе тя. — Но не можех да съм сигурна как ще реагира, когато се изправите лице в лице. Толкова много омраза има в това момче, Джъстин. Толкова е нещастно.

— Аз съм отнел нещо много важно от живота му. Той отне нещо много важно от моя. — Спря, прегърнал я здраво, и се загледа в морето. — Останах изненадан, че поиска толкова малко пари.

— Малко ли? — повдигна вежди Серина. — За повечето хора два милиона долара са доста значителна сума.

— За нещо безценно? — Взе лицето ѝ в ръце и приближи устни до нейните. После потрепери и я целуна. — Серина! — Обсипа лицето ѝ с целувки, сетне отново я целуна по устните. — Не бях сигурен, че ще те прегръщам пак. Мислех само за това, какво може да ти стори и какво щях да направя, когато го хвана.

— Дори не ме докосна. — Жестокостта отново се събуди в него, затова тя го прегърна и целуна. — Освободих се толкова лесно, защото не ми желаше злото.

— Не, ако аз не...

— Джъстин. Достатъчно! — Серина го отблъсна и внезапно гняв се появи в погледа ѝ. — Ти не си виновен. Няма да те слушам да се самообвиняваш. Това, което се случи днес, е започнало много отдавна под влиянието на алкохола и ограничените разбирания. Всичко свърши вече. Забрави го.

— Чудя се защо ли ми липсваха кръсъците ти — промълви той, после я притисна към себе си.

— Мазохист. Знаеш ли — сгуши се тя в него за момент, — имах време да помисля за взаимоотношенията ни.

— О?

— Да. Мисля, че трябва да преразгледаме основните правила.

Объркан, Джъстин я отблъсна от себе си.

— Не знаех, че сме имали такива.

— Реших. — Серина нагази в океана и когато откри, че водата беше ледена, се отдръпна назад.

— Е, и? — той внимателно я докосна за раменете и я обърна с лице към себе си.

— Мисля, че сегашната ситуация не е много уместна.

— В какъв смисъл?

— Смятам, че трябва да се оженим — каза тя абсолютно спокойно.

— Да се оженим ли? — втренчи се в нея Джъстин и се замисли. Серина стоеше боса на студения пясък, облечена в яке, което ѝ бе голямо, с разчорлена, сплъстена коса и съвсем спокойно му съобщаваше, че трябва да се оженият. Само преди час тя беше цапардосала един похитител по главата с желязна тенджерата. Не си го беше представял точно така, осъзна той. Беше си представял, че поскоро той самият ще ѝ го предложи в някоя изискана стая с приглушена светлина, разгорещени и освежени от любов. — Да се оженим ли? — повтори Джъстин.

— Да, чух, че хората още го правят. Сега вече искам да съм разумна.

— Ти си — кимна той, като се чудеше какво е намислила.

— Тъй като предложението е мое, ще го направим по твоя начин — бръкна в джоба си и извади една монета.

Джъстин се засмя и посегна да я вземе.

— Серина, наистина...

— А, не. Монетата си е моя, аз ще хвърлям. Ако се падне ези, ще се оженим, ако е тура, няма.

Преди той да успее да продума, тя подхвърли монетата във въздуха, после я хвана. Обърна я върху opakото на ръката си и му я показа.

— Ези.

Джъстин я погледна. Пъхна ръце в джобовете си и вдигна очи към нея.

— Май губя...

— И още как! — Серина бързо прибра в джоба си монетата, която и от двете страни беше ези.

— Какво ще кажеш да мятаме три пъти и който познае два пъти, печели?

Очите ѝ проблеснаха гневно.

— Забрави! — отсече тя и тръгна по пясъка. Извика, когато той я сграбчи в обятията си. — Ако си мислиш, че ще се измъкнеш от облога — подзе Серина и въздъхна с удоволствие, когато Джъстин запуши устата ѝ с целувка.

— Никога не се измъквам от облози — натърти той, като ухапа лекичко едната ѝ устна и я поведе към колата. — Я дай да я видя тази монета...

Серина обви ръце около врата му и се усмихна с очи.

— Само през трупа ми!

Издание:

Нора Робъртс. Зовът на сърцето

Американска. Първо издание

ИК „Коломбина прес“, София, 1998

Редактор: Людмила Харманджиева

ISBN: 954-732-003-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.